

NGƯỜI LÀ ĐỒ QUÁ NHANH CHÍN
TÔI

MHO

LE HONG TUAN
(PHOTOPHET)

THỜI NÊN CỨ TƯỜNG TƯỜNG

GIỚI THƯƠNG CHO CHÚT BÚT
TÔI ĐEM

TÔI TÂN VỚI VẼ CHỜNG NỬA MÙA

PHẦN XUẤT BẢN VĂN HOC

vh

Mục lục

Giới Thiệu
Số Nhọ
Hồng Ơi!
Hoài Đông
Lợn Tết
Túc Cầu Ký Ức
Chợ Phiên
Ngô Đồng
Tình Online
Giăng Vỡ
Bố Ông Kềnh!
Cả Vẹm
Bé Cái Nhầm
Đi Yên Tử
Người Tình - L'Amant
Tình Hoa Phố Cổ
Tửu Luận
Xôi Hỏng - Bỏng Không
Thảm Âm.
Hai Lối Mộng
Quang Quác
Hai Lần Hâm. Là Chín
Quảng Gánh Vui Đi Mà Lo Sống
Cứ Mỗi Độ Thu Sang.
Bùi Ngùi Xuân

NHỌ

Lê Hồng Tuấn
<https://thuvienpdf.com>

Giới Thiệu

LÊ HỒNG TUÂN

(PHỌT PHỆT)

Nhọ

(Tập văn hài hước)

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Bản quyền tác phẩm Lê Hồng Tuấn & Nhà xuất bản Văn học, 2016

Bản quyền tác phẩm đã được bảo hộ. Mọi hoạt động công bố, xuất bản, sao chụp, trích đăng... tác phẩm dưới mọi hình thức mà không có sự cho phép bằng văn bản của Nhà xuất bản đều bị coi là xâm phạm bản quyền và làm tổn hại đến quyền lợi của Nhà xuất bản và tác giả.

NHỌ

Lê Hồng Tuấn
<https://thuvienpdf.com>

Số Nhọ

Số Nhọ -Phạm Xuân Nguyên

Cái tên tập sách thông một chữ NHỌ. Hẳn cái tên đó sẽ trêu chọc trí tò mò của người đọc. Người ta nếu cầm sách lên sẽ tự hỏi nhọ là sao, nếu đọc vào sẽ bực bội nhọ thì đã sao nào. Tác giả không ở trong sách để trả lời hay phân bua. Chỉ có chữ NHỌ ở bìa sách cắm vào mắt người đọc.

Nhọ, thì sẽ có những người không ưa mình. Người ta đang yên lành, đang trong sáng, bỗng có gã tự cho mình là nhọ, nghĩa là bôi đen vấy bẩn mù mịt tâm tối, thế nghĩa là khác loài, là đứng ra ngoài, là có ý châm chích, trêu chọc cái trong cái sáng của ta chẳng. Đã thế gã lại còn xưng xưng bằng mấy câu thơ nói cái nhọ của mình là vì sao và để làm gì. Thế thì nhọ thật. Nhọ nhem lem luốc làm người khác nháy giật ra một cái vì không dám nghĩ mình là nhọ. Nhưng nhọ đâu có phải tự mình muốn mà được. Nó có số. Số nhọ!

Thế thì gã cứ nhọ. Tôi quen Lê Hồng Tuấn Phọt Phẹt đã kha khá thời gian để đủ thấy là không biết gì về gã, hay đúng hơn là biết về gã rất ít. Đây là nói ngoài đời, dù gã tôn xưng tôi lên bậc chú, dù gã đã chén chú chén cháu với tôi nhiều phen nghiêng ngả. Cũng đã đôi phen gã cầm lái cái con xe bốn bánh chở tôi vi vu ngược miền biên giới phía Bắc. Gã trông ngoài cũng oai vệ, bảnh bao, những khi tỉnh táo

ngghiêm túc. Nhưng khi cuộc rượu, khi du hành, gã ăn to nói lớn toàn những lời lẽ ngghiêm đến mức tục và tục đến mức ngghiêm, mặt cứ tròn lên như tướng tam quốc, rồi bốc lên là hát mà dạo gần đây cứ là bàiđào liễu em ơi nghe rất tâm trạng phập phồng nổi riêng tư. Thế đấy, chạm mặt nhưng khó dễ chạm lòng. Có phỏng? (mượn gã từ này để thêm thất gọi là). Ấy vậy, nhưng nhờ các con nhà tin học Già- hú (Yahoo), Phất- bú (Facebook) thì con người gã mới hiện ra cho tôi biết kha khá. Đọc gã chắc nhiều người cười và cũng không ít người cáu vì cách nói cách viết nghe ra bựa và tục ra trò, không kiêng nể kị húy gì. Thì câu chữ tự nhiên của đời nó thế và người dùng hồn nhiên đang sống muốn thế, vả cái viết này là riêng tư trên trang cá nhân, mà gã ngay từ đầu đã nhận là nhọ rồi. Nhưng gây tò mò vì câu chữ để hút người đọc chạm mắt vào, gã cuốn được họ vào nội dung những cái viết (hay status nhĩ) của mình. Thích, thú, và thèm. Thì cứ đọc sách này là tập hợp một số những cái viết đó của gã thì đủ thấy. Những chuyện thời nhỏ ở quê trong nhà bố mẹ hiện ra cả khung cảnh không khí một thời bao cấp khó khăn. Những chuyện tình đầu hay tưởng như tình đầu của kỷ niệm tuổi học đường đại khờ, ngây thơ, ngơ ngác mà trong suốt tuổi hoa niên không còn lại nữa. Những chuyện bây giờ chát chít, lẽ chùa, trai gái phàm tục phàm trần như là cuộc đời mất hết vẻ bí ẩn, đẹp để cho con người muốn sống. Gã kể chỉ là kể vậy thôi, cho mình cho người vui chốc lát, ngậm ngùi chốc lát, cùng gã. Nhưng có ai viết một cái gì và lại trình cái gì đó viết ra cho người đọc mà không tính một cái gì. Có phỏng. Gã tính, tôi chắc, như bao người lên mạng viết các câu chuyện của mình tính, là tâm sự, giải bày, chia sẻ, với một cộng đồng người trên mạng Internet, ảo ảo thật

thật, cho “người đọc người thương nhau”. Thế là đã đủ lắm rồi. Bây giờ từ trang mạng gã bày cái viết của mình lên trang giấy thì chắc gã có tính xa hơn.

Xa ở chỗ gã muốn hiện ra không chấp chờn đồ chín mà chắc chắn ương ương bày trước mặt người đọc bằng những con chữ hiện hình không thể xóa bỏ từ một cú nhấp chuột máy tính. Trạng thái này là giữa độ, đang là, vừa mời gọi vừa thách thức. Đi cùng trạng thái ương ương là thứ văn chương nửa mùa gã tự nhận (hay tự phong). Nói nửa mùa vì gã đâu có chuyên chú việc viết lách nghệ thuật. Nhưng nói văn chương vì khi viết gã có để tâm lọc chi tiết, chọn chữ đặt câu, biết cách sắp xếp kết cấu cho câu chuyện được kể có lớp lang, thứ bậc, có thắt có mở. Vì thế đọc gã tôi chắc sẽ có những người ồ à, xuýt xoa, thậm chí chửi toáng lên vì khoái hay vì bức, cho tác giả và cho nhân vật kể chuyện. Mặc kệ, gã nhọ mà! Nhọ mà có bút hương của trời. Ghê chưa, ai mà tranh được cái nhọ này của gã.

Thế nhọ là gì mà gã tự nhận? Có hỏi, gã chưa chắc đã nói được rành mạch. Thì cứ đọc tập sách này của gã, nếu đọc xong mà muốn tìm cái gã Phọt Phẹt bảo mày có số nhọ Lê Hồng Tuân ạ, thì nhọ là thế. Còn không, gấp sách lại cứ im im, chẳng thấy đâu số nhọ của Lê Hồng Tuân, thì thế tất gã Phọt Phẹt đang số đỏ.

Chung quy lại đời cũng chỉ ở trong vòng số đỏ hay số nhọ mà thôi. Có phỏng, Tuân Phọt Phẹt Bù Bạ!

Hà Nội, VI.2016

Người ta đồ quá nên... nhanh chín

Tôi nhỏ thời nên cứ... ương ương

Giời thương cho chút bút hương

Tôi đem tán với văn chương nửa mùa.

NHỌ

Lê Hồng Tuấn
<https://thuvienpdf.com>

Hồng Oí!

Tôi sinh ra ở xứ Thanh nghèo khó, lớn lên bằng gánh hàng xáo của mẹ và mớ rau má bố gỡ chân đê. Bố mẹ tôi làm nghề giáo. Tôi là con cả, sau là ba em. Năm tuổi tôi biết chống đít thổi cơm, sáu tuổi biết đêm hôm ngồi canh lửa cho nồi rượu lậu, bảy tuổi thay bà nhá cơm nát cho đứa em thứ ba. Tôi siêu sao và nhiều phẩm hạnh ngọt ngào. Sự ấy hẳn là hiển nhiên và hay ho, mọi nhẽ.

Năm học lớp 1 tôi đã biết để ý đến bọn con gái cùng lứa. Ngày đó chỉ dẫn đo mỗi việc sao đi tè tôi lại đứng còn chúng nó... lại ngồi. Để không phải bắn khoản, tôi cũng thử ngồi chơi một bãi, nước tiểu vãi hết cả ra chân, khai tung tóe.

Cùng lớp tôi có con Hồng, nhà chung một làng là kháu nhất. Mặt, mũi, má, môi, đông thiu cũng như hạ thối, lúc nào cũng phơn phớt đỏ. Nhẽ thế nên nó tên là Hồng chẳng? Đấy là lớn lên tôi suy đoán thế, chứ ngày đó thì biết chó gì. Con Hồng hay cho tôi đồ ăn, bữa thì miếng sắn gác nai khô, hôm thì quả dứa đại hái ở bờ rào. Bù lại, tôi cho nó mượn que tính, cục phấn màu, những thứ đó nhà tôi sẵn. Đã bảo mà, bố mẹ tôi là nhà giáo.

Cứ tan giờ học là tôi với con Hồng lại dung dẻ về cùng dù nhà tôi ở đầu làng còn nhà nó cuối xóm. Trường làng ở phía

bên kia con bến nhỏ, có cái cầu máng rộng, chả lan can hay tay vịn gì. Qua được cái cầu đó là làng tôi.

Những khi không đi học, con Hồng hay đến nhà tôi chơi. Mà chả phải là nhà tôi, nhà của bà tôi mới phải. Nhà bà tôi trước kia là địa chủ nên rộng rãi. Nhà chính thì hợp tác xã mượn làm trụ sở, gia đình tôi ở dưới nhà ngang. Nó đến chơi nhưng cũng giúp tôi được khối việc, lúc thì nhặt rau, khi thì bới sạn gạo, lại còn để mắt trông được cả lũ em. Nó con nhà nông nên rất bén việc, tôi ưng lắm. Xong việc nhà thì hai đứa mới dám chơi chữ lơ mơ bố tôi vục cho quần dít. Chúng tôi chơi đủ trò nhỏ dại, từ đồ hàng, pháo đất cho đến trốn tìm và cả trò vợ chồng cùng chăm bẵm một em búp bê chột mắt.

Một chiều, bố mẹ tôi phải đi đưa gạo xuống thị xã cho người ta làm hàng. Khi đi mẹ tôi dặn kỹ là phải trông em, hái rau, nhặt sạn gạo thổi cơm, những công việc cũ rích như cổ tích mà tôi vẫn làm hàng ngày. Mẹ tôi hứa nếu chán vén mọi bề thì sẽ mua cho chục kẹo mẩu, tha hồ mút mát và nhét bầu mà đi nhem nhem với chúng bạn. Tôi sung sướng bởi thứ vật chất ban phát ấy lắm.

Con Hồng lại đến chơi. Tôi khoe với nó về chục kẹo mẩu mẹ hứa. Nó xều dãi, bảo cho ăn với nhớ, bắt làm gì cũng làm. Tôi khoán trắng việc mẹ tôi căn dặn cho nó. Phần tôi thời đem phấn màu ra vẽ la liệt chú bộ đội mới súng lục dưới nền nhà.

Tối thui, chả thấy bố mẹ tôi về. Ai đó nhẩn với đầu ngỗ là bố mẹ tôi bị phòng thuế bắt, đang phải ngồi ở trạm kiểm tra, không biết khi nào được tha. Bao vốn liếng mẹ tôi dồn

vào chuyến gạo này cả, nhưng cái tôi tiếc là đi tong mất chục kẹo mầu hư hao. Tôi nhóm lửa đun lại nồi canh, rưới nước mắm chan cơm cho từng đứa em rồi ngồi thu lu trên phản. Con Hồng cũng không chịu về. Chắc nó chờ kẹo mầu.

Đèn mọi nhà đã tắt. Nông dân họ thường ngủ sớm để còn bảo tồn sức kéo thay trâu, thức khuya chỉ tổ đông con lẫn tổn dầu ma- dút. Lúc đó tôi mới con Hồng lục đục khêu cao bắc mò mắm dọn cơm, đứa chỉ chục chống vào mí mắt. Mấy đứa em tôi đã ngủ từ đời nào, lông tơ ở mép dính đầy những nhựa cơm vàng ố. Qua quýt rồi dọn bát đĩa cho vào nồi đem ngâm, tôi với con Hồng cũng lăn quay ra phản.

Tảng sáng, tôi mơ màng nghe tiếng lạch xạch của xích líp xe đạp bị giảo lẫn tiếng bàn chân nặng nề khó nhọc lệt phệt trên nền gạch. Nhẽ bố mẹ tôi về bởi trong muôn trùng tôi ngửi thấy mùi thơm kẹo mầu. Nhưng ở cái tuổi đó, việc chồm dậy mà mừng vui thời bất khả. Nhiều nhà chó còn chả buồn sủa vì... hết hơi. Thời nhà nhà lả ra vì đói.

Sáng bánh, thằng cu em đá vống qua đầu.

Tôi dụi mắt, tỉnh hẳn. Mở ra đã thấy bố tôi mặt như chọi thua trận, tay lăm lăm cây thước đại vắn giắt ở cặp khi đi dạy học. Tôi chưa hiểu mô tê ra rằng thì ông đã bắt úp sấp hai bàn tay xuống phản. Cứ thế ông lấy thước ghè vào. Mọi khi tôi làm tính sai hay nghịch dại thì bố tôi mới thế, nhưng toàn bằng thước con. Còn lần này...? Hay tại tôi vẽ chú bộ đội mới súng lục la liệt trên nền nhà? Chả phải, bố tôi không cấm thứ đó. Hay là ông đánh tôi để giả thù ai đó? Hay gì?

Con Hồng tỉnh phắt, lồm cồm bò xuống đất, hai tay khoanh vào nhau trước ngực nhìn bố tôi sợ hãi, ra cái điều là nó phải tội gì. Mẹ tôi chỉ biết giằng lấy cây thước đại mà gào lên thảm thiết. Hai bàn tay tôi sưng tấy, rớm máu. Mẹ tôi sau một hồi lạc giọng thời kéo tôi mới con Hồng ra giếng, lặn trong cạp quần chục kẹo mẩu gói trong miếng giấy báo cũ, chia tôi năm cái, con Hồng năm cái rồi giục rửa mặt mũi chân tay để còn đi học.

Tay tôi đau, chả cầm nắm được nên ấn hết vạt áo con Hồng.

Tôi múc nước ra cái thau đồng, vục hai tay phả phà phà lên mặt. Nước mát làm tay tôi bớt đau. Lòng bàn tay tôi đen nhẻm vì muội đèn dầu và gio bếp đêm qua. Tay này mà đến lớp, cô giáo kiểm tra vệ sinh thân thể thì kiểu gì cũng ăn vài thước rồi xách tai lên đứng bảng cho các bạn ê. Kệ, tôi chả sợ, cũng chả mấy xấu hổ. Đau thì không vệ sinh được, thế thôi.

Khi tôi đang úp mặt lúi húi vã nước thì nghe tiếng “khe khe”. Con Hồng hai tay ôm khư khư bọc kẹo mẩu giấu trong vạt áo ngồi ngang nhiên tè ngay trước đầu. Tôi không quen với cảnh này lắm nên tức tối bội phần. Nhưng trong một phút giây của sớm sửa tinh khôi tôi vẫn tưởng mình nom thấy hình hài đen thui của năm ngón tay bé dại hằn ở bụng con Hồng. Tôi đá cái thau đồng đổ ụp, nước phập ngay vào người nó. Nó nhảy chồm lên theo bản năng và phản xạ đàn bà tí hon. Tay nó buông vạt áo, đùm kẹo mẩu vãi ra tung toé dưới nền rêu.

Đến giờ, tôi chả hiểu sao bố tôi lại ghè tay ngày đó. Đêm nằm ôm vợ, tôi mơ màng nghĩ về cú “lơ tơ mơ” vĩ đại nhất trong đời.

Hồng ơi!

NHỌ

Lê Hồng Tuấn
<https://thuvienpdf.com>

Hoài Đông

Tôi sợ mùa đông lắm. Là nỗi sợ ám ảnh từ tấm bé. Cứ mỗi độ đông sang, khi cây xoan khẳng khiu trước nhà nhăm nhắng rụng đi những cành vụn là lúc mẹ tôi sửa soạn áo ấm, củ lửa và ổ rơm cho cả nhà tránh rét.

Nhà đông anh em nên manh áo cũng trở nên thừa thiếu. Thiếu là bởi sự chằng đụp của miếng vá vôi, miếng chín miếng sống nham nhở trên nền vải vụn. Thừa là bởi những thứ xin được của người lớn hay thừa lại từ phụ huynh. Bận những đồ đó vào hao hao như những con thú trong gánh xiếc nghèo, màu mè và chả ra lối lang gì cả.

Tôi lớn nhất nhà thành ra đồ tùy táng, à không, đồ tùy thân (những thứ mặc trên người) luôn được ưu tiên thừa kế từ bố mẹ, rồi sau đó mới đến các em tôi. Chả dụ như cái quần ga- ba- đin luôn phải xắn lên năm gấu, bụng phải thắt lá chuối hoặc dây chun cắt ra từ săm xe đạp thì mới không tụt. Nhưng hãi nhất là cái chỗ để móc chim ra tè thì lại trôi dạt nằm ất ơ ở... tận đùi, đâm ra mỗi khi hành sự rất khó nhọc. Là phải loay hoay tháo chun hay dây chuối thì mới tụt chim ra được, lắm phen buộc lối thắt cổ chó, tháo mãi không ra nên nhắm mắt mà tè trong quần cho đỡ tủi. Hay như cái áo đại cán, gấu lúc nào cũng chấm gối. Hay cái ba- đờ- xuy còn chấm cả mắt cá chân. Tôi nhiều lần bảo mẹ sửa lại nhưng bà bảo không nên vì còn phải mặc cho nhiều mùa

đông kế tiếp. Thế thôi nên tôi kệ, gấu áo lúc nào cũng thâm và khai rưng rức vì tè phải. Dài quá, vén lên không nổi.

Đây là lo cho tấm thân, chứ cái đầu và hai bàn chân thì cực nhọc lắm. Mẹ tôi moi đầu về được ít len gai, đan cho cái mũ trùm kín đầu chỉ hở hai con mắt. Cái thứ len này rất nhăm và cứng, nó y như sợi bì gai vậy nên đội vào đầu rất rất và khó chịu. Nhưng được cái ấm nên cũng cố công mà đội chứ cởi ra gió bắc nó tấp cho thì mặt lại không bằng bẹn ông nhái mén.

Ái ngại nhất là đôi bàn chân, cái bộ phận nhỏ bé nhưng lại quyết định phần lớn nóng lạnh thân người. Nhưng vì quá nhỏ bé nên người ta không mấy để ý đến, thậm chí là quên khuấy đi như thể nó chưa hề tồn tại. Vào cái thời đồng dao đảo địa, cái lớn lao bao phủ còn hụt trước thiếu sau thì hai mẩu bé tẹo làm nhiệm vụ di chuyển kia tích sự đếch gì. Tôi không có điểm phúc tất giày nên chỉ được đi đôi gò Tiền Phong hàn nham nhở, lở lói như vết bỏng lâu ngày không liền thít. Giời lạnh nên nó cứng ngắc, cọ quẹt vào ngón chân đau buốt nhưng đeo vào trông cũng ra dáng lắm.

Sáng mùa đông nhưng phải luôn dậy sớm, giấc mơ thân tiên của tôi cũng bàng hoàng choàng tỉnh tái tê. Lợn gà cảm bã chán chê thì ông ọc ngậm nước muối súc miệng thay ăn sáng rồi đi học. Trường làng không mấy xa nhà nhưng cuốc bộ trên đê cho gần đi năm bảy bước. Gió thổi tôi liêu xiêu trên những đồng chiều tro gốc rạ. Ngồi học mà hàm dưới hàm trên cứ chực lao vào cắn xé nhau vì cửa sổ và những lỗ thông gió trống hơ trống hoác. Bọn tôi phải đốt nùn rơm, thổi phù phù rồi để kê bên cho ấm. Vài đứa sang hơn, đốt

than xoan vào cái ống bơ gủ quay vèo vèo. Đi học mà chẳng khác gì đi... hun chuột. Nhưng cũng không xua đi được cái lạnh, tạo một chút mịt mù cho lòng ấm lên thôi. Đôi khi cũng là trò chơi của một thời khờ dại.

Tối ngủ mẹ tôi giải rơm lót phen giường rồi phủ chiếu lên trên, nằm êm lảm. Rơm bà trữ từ đầu vụ gặt, tinh rơm nếp nên thơm như cốm trái mùa. Cái chiếu mỏng lại bị thằng thứ ba đái dầm nên mủn ra một hố rộng ở giữa, tiện cho tôi thuận tay lần mò tìm hạt chắc hạt lép mà ăn chắt cho đỡ buồn mồm. Mảnh chăn bông không vỏ thâm đen trong lớp vải màn đồng hạng. Bốn anh em tôi úp thìa nằm sưởi ấm cho nhau. Ấy thế mà thi thoảng cũng cãi vã rồi đánh nhau chí chóe vì cái tội kéo chăn phần ít phần nhiều. Những hôm đại hàn, bố tôi phải quạt một chậu than củi để gấm giường cho ấm đít, những hạt nếp sót lại và xấu số rơi vải xuống ổ lép lép theo từng cú trở mình trần trọc hồng hoang. Có bận than đượm quá, tí nữa bốn đứa thành món thịt nướng trứ danh.

Ngày đó bà nội tôi còn sống. Cả mùa đông bà không đi đâu mà chỉ ngồi ru rú trong nhà bên đống sưởi bằng củi gộc. Bà mặc cái áo bông trần vải gụ, lỗ thủng giăng mắc như ngân hà đầu hạ do gián nhấm mà xuýt xoa cho cái rét, ngôn lời như bao mùa đông năm cũ. Không có việc gì phải ra ngoài thì cả nhà lại quây bên đống lửa, tay xòe ra hứng chút hơi nồng, xoa xoa rồi vỗ bèm bép lên mặt. Những thớ thịt căng ra, nứt thành đường như những vết chim di. Hanh khô lại thêm nứt nẻ nên khó chịu lắm nhưng chẳng thuốc nào bôi. Bà bảo bọn tôi đái vào tay rồi vỗ lên cho đỡ rát. Nước tiểu làm nên mặt mũi tôi bây giờ và thi thoảng tôi vẫn dùng

lại bài cũ dù nhà không thiếu kem bôi. Thế nên có ấp má kề môi với tình yêu nào trong đông giá, xin đừng chê khai mà xa lánh tôi ra.

Một mùa đông tôi tắm những ba lần, ứng với cái nhiệt độ khả quan của thời tiết. Mỗi một bận thế, tôi luôn có cảm tưởng như một cuộc tra tấn thời trung cổ kinh hoàng. Mẹ tôi đun một nồi nước to với năm bảy viên đá kỳ cho từng bộ phận. Tắm trong nhà thì ướt, xuống bếp thì không biết đun nấu vào đâu nên bà quây cót ra nơi khuất gió. Bà pha nước cho ấm ấm, thay vì tắm tay chân trước thì lại đè nghiêng đầu ra mà gội. Bằng bồ kết thôi, năm lần bảy lượt mà tóc vẫn rít rít không tài nào chải nổi. Rồi sau đó mới đến các bộ phận khác, chỗ nào bà cũng tỉ mỉ và kỳ công, hết như gã đồ tể chuyên nghiệp làm lông một con lợn dịch vậy. Những nơi như mang tai hay bẹn và các kẽ móng chân bà dùng những viên đá kỳ nhỏ nhỏ.

Những chỗ lớn lao hơn bà dùng viên nhơ nhỡ thôi. Còn cái loại như lưng hay bụng bà dùng viên đại tướng, chà sát lên đỡ au cho bật máu mới thôi. Ghét nhiều lắm, mỗi bận tắm xong chúng bám thành lớp loang trên nền đất. Tắm xong thời thích lắm, người cứ nhẹ bẫng đi. Và trong suốt cuộc tra tấn đó, mỗi khi cần thêm nước sôi nhưng lũ em tôi bận nghịch nhau mà mang ra chậm thì khỏi phải tả các bạn cũng biết, rằng lợi cứ như muốn rơi ra vì buốt giá. Tôi có bận còn cắn phải lưỡi nữa cơ. Ất ơ lắm.

Nhiều đứa cùng trang lứa hỏi tôi sao bây giờ mùa đông không lạnh. Thánh họ nhà chúng nó chứ, cơm rượu đầy tễ, mũ áo xênh xang, chữa kể ngủ có điều hòa di động thơm

nhức nhối ử nhiệt, thì lạnh nó chui vào đâu? Các bạn cứ phải nhớ cho, đói là rét. Giờ no đủ nên mọi nhể ấm áp lên là chuyện bình thường, từ thời tiết cho đến tình yêu, các cái. Như thằng trên răng dưới dép là tôi đây này, đông giá cũng chỉ bận độc chiếc sơ- mi xoàng và điệu đà cài thêm cái vest mỏng. Tôi muốn giá lạnh đốt đi ít mỡ thừa. Nhưng các bạn hãy nhìn những người cơm chưa đủ no, áo chưa đủ ấm thì thấy mùa đông vẫn nguyên si thôi. Khác là khác thế đếch nào được? Nghe nhở?

Tôi bồi hồi chút đây thôi, đừng gửi tặng cho một “ cánh nhận hồng” phương Nam nắng ấm. Ít ngày nữa tôi vào, sẽ đem cái giá lạnh đầu đông mà đánh tan đi oi nồng nhiệt đới. Và em sẽ là người sưởi ấm cho tôi.

Là bởi cái lòng tôi đang run rẩy lắm.

NHỌ

Lê Hồng Tuấn
<https://thuvienpdf.com>

Lợn Tết

Tôi là một thằng nhà quê. Tuổi thơ gắn chặt với ruộng vườn và lợn gà cám bả dù cha mẹ đều làm giáo viên. Thừa đó giáo viên cũng chả khác mấy dân cày, đều lam lũ và đói khát cả. Khác chăng thời được trọng vọng hơn thôi bởi trong người có chút chữ nghĩa và chức phận răn dạy lũ ấu nhi cái nết học hành. Ấy là so sánh thế, chứ thật ra cha mẹ tôi còn khổ hơn họ nhiều bởi ngoài giờ lên lớp thì cũng phải lăn ra mà hàng xay hàng xáo để lấy cám bả chăn thả lợn gà. Chứ như nông dân, người ta một năm cấy hái hai vụ, hết việc đồng áng là nhàn nhã trong sự buồn bã kinh niên.

Nhà đông anh em, những bốn, nên càng vất vả tợn khi mà đồng lương là những xấp tem phiếu mỏng có viền răng cưa. Giấc mơ tuổi thần tiên của anh em tôi chỉ là cơm no và mỗi khi ốm đau được cốc nước có vị ngọt của đường để làm viên thuốc cảm Xuyên Tâm Liên đỡ đắng. Phận làm cha mẹ không ai nở lòng nhìn bấy con nheo nhóc đói khát như thế cả. Vậy là cha mẹ tôi quyết đi làm hàng xáo, một nghề xưa cũ của cái nền văn minh lúa nước lắm phập phù. Nhiều người nhẽ không biết đến nghề này, ấy là cái việc đi mua thóc rồi xay xát ra, gạo đem bán cho người ta, còn cám bả thời thu về để chăn thả lợn gà, một công việc đặc thù của cái gọi là lấy công làm lãi. Nhưng hồi ơi, vào cái thời đó, việc ngay tình và hản nhiên này lại là trọng tội bởi sự ngăn sông

cắm chợ và bài bác tư thương. Tôi nhớ mãi cái cảnh cha mẹ tôi phải dậy từ 2- 3 giờ sáng, bắt kể đông giá hay nắng hạ lập lòe mà chở gạo xuống thị xã theo những cung đường ngang tắt tắt tối hẹp hòi để tránh tầm nã của thuế vụ. Không biết tỉ lệ thành công và trót lọt đến đâu nhưng hề hôm nào mẹ tôi dấm dứt khóc thắm thối tôi biết là có chuyện. Hay như cha tôi ngồi phệt bầu của mà ngứa cổ nốc rượu suông thì y rằng là việc hỏng. Mỗi bận như thế, anh em tôi cứ len lét như sỏ nắp điều hâu, mỗi đứa mỗi việc hoặc lĩnh đi đâu cho đỡ tủi phận và ngứa mắt song thân.

Chúng tôi lao động bằng việc chăn thả lợn gà như một lễ đương nhiên tuy có phần hơi cưỡng bức. Vào cái bận cả nhà lả ra vì đói thì việc mãi chơi là một sự bất hiếu táng tận lương tâm. Mẹ tôi gầy giống lúc đầu năm bằng đôi lợn thịt, một con nái sê và nguyên cả thê đội gà tạp pha nhiều sắc lông lá. Tất cả đều ở hạng... mini. Tôi nhớn nhất nhà nên lãnh cái việc chăn lợn, mấy đứa em bé hơn thời chăn gà và phụ việc cắm bã bèo rau. Mẹ tôi hay xoa đầu động viên, rằng hãy chịu khó chăm bẵm chúng chóng nhớn, cuối năm xuất chuồng thời mua cho áo mới lẫn bút mực phôi pha. Tôi ăn nhời lắm, quần quật như khổ sai bởi cái tương lai huy hoàng phía trước. Sáng tôi dậy sớm vớt bèo thái chuối, hoàng hôn lại lân la từng cuống rạ đồng chiều mót những thứ rau cỏ đang la đà như là ngủ gật. Tôi nấu chúng trong cái nồi gang to mà mỗi lần nhắc vung lên thời cứ y như người ta cử tạ. Đun sôi chín là cho cắm vào quấy lên, thế là xong khẩu phần cho cả ngày. Sau đó là chia ra mà cho ăn, ba bữa đàn hoàng. Nhiều lúc tôi tủi thân lắm, bởi vào ban sáng, trong khi bọn lợn no căng bụng nằm thở kênh càng thì khẩu phần của tôi chỉ là ngụm nước muối loãng ồng ọc trong

khoang miệng. Chúng càng lớn nhanh thì tôi lại càng bé đi trong cái vất vả thổ tả lẫn huy hoàng. Mẹ tôi khen lắm, nhưng là khen mấy con lợn ở cái nết hay ăn chóng nhón chứ tịnh chả thấy đả động đến công sức của tôi. Nhẽ bà cho đó là trách nhiệm và phận sự?

Cuối năm con nái sẽ động dục. Từ một con cái mini ngày nào, giờ thì mông to vú nở, phá chuồng phá cũi như ranh. Tôi chẳng dám làm phép so sánh với loài người bởi suy cho cùng ra chúng ta đều có khởi nguồn là... CON cả.

Mẹ tôi gọi một người có tên như đàn bà là chú Tuyết-chuyên bán tinh- đến thụ thai. Nói thế này thì không rõ nghĩa lắm bởi người ta lại tưởng chú Tuyết giao phối với lợn thì thậm nguy. Mà chỉ là việc chú mang lọ tinh lợn giống đến, hút thứ dịch chất nhầy nhầy vào cái xi- lanh mạ i- nox, gãi gãi “chỗ ấy” của con nái rồi bơm phọt vào là xong. Mẹ tôi công xá chú đầy đủ và lấy làm thỏa mãn lắm vì từ nay tự chủ được về giống má cho những chần thả lâu dài.

Đôi lợn thịt thì khỏi nói, chiều nào mẹ tôi cũng ra gác chân lên tấm ván chuồng mà ngắm không biết chán. Bằng nhãn kế (cân đo bằng mắt) bà phán phải cỡ tạ một tạ hai, có móc hàm ra cũng phải đạt bảy thành rưỡi đến tám thành. Chẳng hiểu tự khi nào, ngoài những ngôn ngữ khi đứng lớp thì bà lại tỏ ra khá thông thái với mớ từ vựng của cánh hàng xeo. Và như một lẽ dĩ nhiên, tôi vẫn chả có tí cân lạng hay thành quách gì cả.

Còn mấy hôm nữa là Tết, tôi cứ thấy cha mẹ tôi chụm đầu bên ngọn đèn dầu, xì xụp xầm xì y buôn bạc giả. Linh tính mách bảo tôi chuyện nghiêm trọng hoặc khuất tất nên

cũng cố công rón rén chân mèo áp vách lắng nghe. Giờ ọ, hóa ra họ bàn nhau giết hai con lợn thịt để ngả ra cho cả làng đựng tết đặng đến mùa cần lúa. Thật là một phép đầu cơ kinh điển của những người có tí chút chữ nghĩa lẫn tí tẹo con buôn. Tôi sượng run lên khi nghe cha tôi xí phần bốn cái chân giò cùng mảng mỡ sấn và một cơ sở gan cật lòng mẹ. Có thể chứ. Tôi thoát leo giường trùm chăn và thông tri đến lũ em hệt cái cách người ta truyền giáo.

Chúng nhao lên và cũng tranh nhau đòi xí phần nọ phần kia, ầm ĩ trong sự so bì bọt dãi sụt sùi.

Ba giờ sáng ngày hăm sáu tết mùa xa lắc, nhà tôi râm rập tiếng chân người. Bốn anh em choàng tỉnh trong cái lạnh buốt giá buổi cơ hàn. Mẹ tôi nhờ đâu đó một ông đồ tể chuyên nghề giết lợn thuê cùng hai tráng niên hàng con hàng cháu.

Giữa sân, cái nồi gang vẫn hay đun cám ùng ục những nước sôi. Buổi khai đao và hóa kiếp bắt đầu.

Xin cho tôi thôi kể về những máu me và giết chóc. Chỉ biết sáng bảnh mắt, nền sân gạch đỏ phủ xanh lá chuối và những phần thịt hồng hào được chia chác đều đặn một cách rất kỳ khôi. Mẹ tôi cạp quần găm quyển sổ, cây bút cài trong búi tóc cu, tay thoăn thoắt cân đo đong đếm, nhoáng cái chẳng còn lại gì. Trong nhà, cha tôi và ông đồ tể cùng hai tráng niên hàng con cháu đang chiêu trà trên phản gụ.

Dưới bếp, mẹ tôi ngả thót vào cái mẹt con con thủng một lỗ ở trung tâm. Bà đang nắn nót thái miếng gan cùng với mớ

lòng dồi dồi rồi. Bốn anh em tôi kéo xuống ngồi châu hẩu chung quanh.

Vòng ngoài hai con chó khép chân run bần bật nhưng lưỡi lại thè ra như hô hấp mùa hè và đầu thời ngẫu lên một cách vô cùng nghiêm túc. Bà cẩn mật xếp từng món một ra những cái đĩa mỡ xinh xinh rồi bê lên nhà. Tôi hiểu là cho cha tôi và người ta nhắm rượu. Bốn anh em nhân lúc vắng mẹ tranh nhau thò tay nhặt những miếng vụn vương vãi trên thớt, trên mẹt và cả ở lưỡi dao. Vừa chấm mút, vừa xuýt xoa và đánh lưỡi liếm vòng lên quanh mép.

Và lần đầu tiên trong đời bốn anh em được ăn sáng bằng cháo nhưng chẳng có miếng lòng dồi nào mà tinh những xẩu xít hư hao. Và cũng chẳng có cái chân giò, mảng mỡ sấn hay miếng tim gan phèo phổi nào ráo trội dù tôi đã cố công kiểng chân lục tung chạn bát hăm hiu và gác bếp buồn sầu. Tôi khóc âm lên. Lũ em tôi cũng mỗi đứa một xó vệt áo mà dấm dứt. Mẹ tôi cố dỗ dành nhưng chẳng đứa nào chịu nín.

Tết đó nhà vẫn có thịt lợn. Nhưng không còn là LỢN TẾT nữa rồi.

NHỌ

Lê Hồng Tuấn
<https://thuvienpdf.com>

Túc Cầu Ký Ức

Nhẽ túc cầu du nhập vào ta theo chân người Pháp chứ tôi cứ đồ rằng nước Nam chẳng chơi môn cơ bắp nào như thế, hoặc nếu có chẳng thì cũng chỉ là khăng- đáo- bi- điều. Với những môn thể thao trí óc như cờ tướng, cờ vua hay cờ vây thì cũng đều mót lại từ Tàu phù và Tây dương cả.

Đận lâu lâu xem trận túc cầu của người Tây dương xứ Ăng- lê với người nước Nam ta mà tủi thân quá. Đá đấm gì mà cứ như bị sỉ nhục. Có kẻ lấy điều đó làm hân hoan, có người lại hờn dỗi. Thôi thôi hãy coi đó là một trò vui. Mà đã là trò vui thì đôi khi chỉ quan trọng như uống nước chè bồm và hút thuốc Lào vật thôi mà. Quán triệt thế nhá!

Tôi thích bóng đá nhưng chỉ đá được trong... bóng dâm. Ở vào độ hoa niên cũng nhiều ký ức. Hẳn đó là chuyện này.

Năm 1986 tôi tròn mười tuổi. Và để ghi dấu thời khắc chẵn niên đầu đời, ông bố tôi cho phép bám còng lên xóm trên xem nhờ ti vi ở nhà ông Xích Quỷ. Cả làng tôi hồi đó, à mà không, cả tổng mới phải, duy nhất mỗi nhà ông có ti vi. Hình thù nó kỳ dị lắm, y cái tủ bích- phê mini, có hai cửa màu cánh gián lùa ra lùa vào rất vui mắt. Đây là lần đầu tiên tôi thấy cái ti vi và lạ hơn nữa là trên đó có một bầy người lùn cùn đang đuổi theo một quả bóng. Bố tôi giảng là người ta đang đá bóng và đó là một trận... bóng đá. Ông

Xích Quỷ chêm thêm vào rằng thì là mà ở tận bên Mễ Tây Cơ, xứ sở rất xa xôi cách ta hằng hà sa số năm ánh sáng.

Chỉ có mỗi bố con tôi mới ông Xích Quỷ xem trận bóng đó. Tôi không hiểu gì nhưng thi thoảng thấy hai người hú lên những tiếng cực kỳ man rợ rồi gần như ngay lập tức lại đưa tay lên bóp chặt lấy mồm. Tôi nghe ông Xích Quỷ bảo bố tôi, "Chú hô be bé cái mồm thôi không người làng người ta chửi cho vì cái tội xem mánh". A, hóa ra họ xem trộm, xem lậu một trận bóng, giờ ạ. Thế rồi tôi nghe tiếng rào rào trên mái ngói lẫn tiếng lịch bạch ngoài hiên nhà. Ông Xích Quỷ vặn cái nút mé phải ti vi đánh tách một phát, màn hình tắt phụt. Ông mở cửa ra hè ưỡn ngực, chửi "Tiên nhân cha quân nhà mất dạy, có mà xem cái cục cứt ông đây này".

Rồi ông trở vào, làu bàu "Xong trận bóng banh này nhể phải lát lại cái sân, đảo lại cái mái thôi chú ạ". Bố tôi nín thinh, đứng dậy bấm đèn pin lấy cái vỏ chăn con công nơi đầu giường ông Xích Quỷ mà giăng kín lên khung cửa sổ. Tôi đoán là phát kiến tránh cho ánh sáng hắt ra ngoài để làm cho lũ người kia nổi điên chứ không hẳn nhằm ngăn mớ côn trùng đang vo ve ọ ọ. Ông Xích Quỷ lại đánh cái ti vi tách lên một phát rồi vặn vẹo cái núm bên hông làm cho tiếng ồ à tĩnh hẳn. Hai cái đầu lại đầu vào. Tôi lăn ra nền đất mà nằm, không quên nhắc ông bố xem xong thì cũng về.

Mùa hè năm 1990, mẹ tôi vét đi bốn tấn thóc, đôi lợn thịt, bòn thêm chỉ vàng đeo mang tai đưa bố tôi mua về một cái ti vi Sanyo 14 inh đen trắng. Bố tôi hoan hỉ lắm, tối ngày chỉnh chỉnh vặn vặn, chán đi lại leo cây xoan đầu hồi mà xoay ngược xoay xuôi cái ăng-ten hình xương cá. Mẹ tôi thì

buồn ra mặt, chốc chốc lại chửi lậu bố tôi một câu, không ăn thua là nọc mấy anh em ra dọa cắt khẩu phần và quần áo. Nhục không để đâu cho hết. Ấy thế nhưng tối đến là quên tiệt bởi sân nhà tôi bu đặc người, họ tụ bạ đòi xem bóng đá. Nhà tôi bỗng chốc danh giá hẳn ra bởi cái nét dễ tính và tận tình của ông bố. Lắm hôm mất điện, đi dạy ông còn đèo cả ắc- quy ra phố huyện thuê sạc để tối về còn phục vụ đồng bào cần lao. Anh em tôi cũng được dịp mà vênh vao, ghét đứa nào là cấm chỉ không cho bén mảng, thi thoảng cũng đứng ra gạ gẫm thu tí tô thuế là những quả ổi, trái bàng. Tôi nhớ mãi cái mùa hè Italia năm ấy.

Hết mùa bóng năm đó tôi có hơi hơi hiểu biết tý luật chơi, thấy nó cũng thú như trò chơi cổ gà triển đề chiều lộng. Thanh niên làng tôi đua nhau đi vật trộm buổi non, phơi lấy một hai nắng cho mềm ra rồi mang sân kho hợp tác đá oang oác. Tôi tham gia vài trận và nhẽ có năng khiếu bẩm sinh nên vờn bóng buổi dẻo lắm, chia phe ai cũng muốn cắt về. Sự nghiệp đang đà thăng tiến thì chấn thương xảy ra khi tôi tung một cú mu lai má. Lạ cái là bóng buổi nằm im còn một móng chân cái bay mất hút lên trời. Tôi dưỡng thương mấthơn tháng ròng trong niềm xót xa lẫn căm thù vô hạn của bà mẹ bản tính và nỗi áy náy thương cảm vô biên của ông bố dịu hiền.

Cuối mùa hạ, bố tôi thế đích nào lại được đổi phận. Đang từ thân anh giáo, búp phát nhảy lên “buồng” giáo dục huyện nhà làm chân trông coi cấp phát thiết bị. Thì tuyển những sách vở bút chì phấn bảng, thêm cả mấy bộ xương người bằng thạch cao và vài cái ống nghiệm hình cát- tút. Tôi hỏi ông có bóng da không trộm cho một quả. Bố tôi bảo

mới nhận kho chứa kiểm. Tôi xin đi kiểm kho cùng nhưng mục đích chính là tìm lấy một em bóng da hú họa.

Giờ thương, tôi moi được hẳn hai quả bóng da bẹp dúm hình mũ nồi nơi xó khuất. Bố tôi bảo không phải bóng đá mà là bóng chuyền. Tôi không phân biệt được mà chỉ biết bên trong cái vỏ da có cái vòi phòi ra như van xe đạp. Bố tôi giảng đó là cái véc- xi, tức ruột bóng, khỏe hơi thì thổi lên, yếu thì phải bơm bằng bơm tay hoặc bơm chân. Tôi sướng bẹp dít, nhảy chân sáo mấy cây số tếch về nhà trong niềm vui khôn tả. Và ngay chiều đó, tôi điều hẳn anh thợ rèn phường bát âm đầu ngõ phồng mang trợn mắt thổi bóng lên. Làng tôi vui như có hội. Trận cầu khai bóng nơi sân kho chật kín những bần nông, nhi đồng và bô lão. Và kết quả thật đốn đau khi một tráng niên có đôi chân hộ pháp đá đấm thế què nào mà cắm thẳng năm ngón vào trái bóng rồi lặc cò cò trong nhức nhối và tiếng vỗ tay rạt rào như pháo hội đầu xuân. Vỡ bóng mà cứ như tôi vỡ bụng vậy. Thật đáng lòng.

Còn quả thứ hai tôi mang lên trường chơi với chúng bạn chứ không đá ở nhà nữa. Cũng được đâu ba bảy hăm mốt ngày thì vút bởi quả bóng đã biến thành mớ giẻ rách trứ danh. Hết năm đó, tôi lên lớp 10, trường huyện.

Tôi tham gia nhiều trận bóng hồi học cấp ba, đá khá lắm, tuyến tiền đạo cắm mới trung phong lùi.

Lên đại học tôi đá vườn khá cơ mà vị trí lại tụt xuống hàng hậu vệ. Đôi trận lại còn bị dí bắt cả gôn.

Ra trường thì tỉnh hẳn bởi gánh nặng mưu sinh níu chặt chân trần tuy thi thoảng vẫn chơi vài trận cho vãn mồi hơi để nốc bia và hâu rượu khách khứa.

Hôm qua theo chúng bạn đi tìm chút quá vãng xưa, tôi sút quả bóng hình hài y hệt như trong Champions League bên giới Tây. Kết quả là mất giấy. Một chiếc thôi. Bồi hồi lắm.

Ở cái tuổi giấy đi bóng ở lại thì hãy học cách nói “say goodbye” là hơn. Có phỏng???

NHỌ

Lê Hồng Tuấn
<https://thuvienpdf.com>

Chợ Phiên

Ngày bé mẹ ép mấy anh em tôi lao động ghê lắm. Tứ thời lợn gà ngan vịt quần quật quanh năm. Thế mà cũng chả đủ ăn, vẫn cơm độn với mắm chưng mặn đắng. Thành quả của anh em tôi được thụ hưởng đôi khi chỉ là mớ lông vịt bán đồng nát ăn kem hoặc đùm kẹo mấu bà mua phiên chợ ế. Mỗi bận thế tôi thân trào nước mắt.

Làng tôi trước sông sau bến, hai đầu là đôi cái chợ to, một cái hàng huyện, một cái hàng tổng, oách nhất vùng. Mẹ tôi hay bảo, ở đâu thì ở nhưng chả đâu bằng “nhất cận thị, nhị cận giang”. Ý bà là tiện sự lưu thông và buôn bán. Ấy thế mà làng tôi vẫn nghèo, cả vùng đấy vẫn nghèo. Thì tại cái thời người ta ngăn sông cấm chợ nên ra thế. Nghèo và đói quá đâm ra xú tính, một nét xấu xa bám cả vào người bố mẹ tôi dù họ làm thân giáo chức.

Tôi nhớn nhất nhà nên hay được mẹ cho đi chợ cùng. Khi chợ huyện, lúc chợ tổng, thì thoảng còn được xuống cả chợ tỉnh chơi. Mà chả phải chơi, việc của tôi đi cùng là trông xe vêu vào ngoài bãi và nhằng nhằng xách bị cói làn mây đầy những thứ linh tinh. Tôi chả có đặc ân quái gì ngoài hai việc đó, trừ việc ngáo ngơ nhìn thiên hạ rủa rới những thói bần tiện chợ phiên.

Lông lống lên một tý thì tôi không còn được đi chợ cùng mẹ, thay vào đó là đưa em gái kể. Tôi được đôn lên thay mẹ đi chợ, không phải để mua mà là để bán. Thương vụ đầu tiên là ổ chó, năm con đẹp như tranh. Mẹ tôi chỉ dặn con khoang chừng này, con vện chừng này, thế thôi rồi bỏ thúng cho tôi ra chợ. Mang tiếng là vật lộn chợ búa với mẹ nhiều nhưng tuyền chân trông xe mấy lị le ve cửu vạn nên tôi không mấy tinh ranh nên bê cái thúng chó vào hàng rau ngồi châu hấu. Người ta đuổi tôi như đuổi tà, bắt ra lối chó mèo ngồi mà bán. Cắp cái thúng chó đi khắp chợ mới tìm ra nơi mà cảm cảnh cho thân... chị Dậu.

Người ta bầu vào xem, ai cũng khen chó đẹp nhưng trả giá không giống mẹ tôi mong nên nguẩy dít bỏ đi sạch. Cả buổi tôi trông lũ chó bò lồm cồm và sữa những tiếng nhách nhách đến là sốt ruột. Giời đứng nắng thì tôi bê thúng chó về, đợi phiên sau. Mẹ tôi buồn ra mặt và luôn mồm lẩm bẩm, rằng thế còn không bán đi, vác về nhà làm gì. Tôi nào có biết bởi tôi vốn ngoan và lại rất ăn nhờ. Giá như bà bảo khác đi thì tôi chả đổ xong thúng chó từ tờ sớm chứ chả phải đợi đến già trưa.

Đến phiên chợ sau thì mẹ tôi mang ổ chó đi bán. Giá bà đổ đi kém xa giá người ta giả tôi. Chẳng biết bà vui hay buồn nhưng thấy dấm dứt bảo bố tôi là ngượng quá vì đi bán chó gặp ngay phải phụ huynh học sinh. Xưa nay chỉ có cảnh chị Dậu đi bán chó chứ nào thấy cô giáo đi bán chó bao giờ. Tôi lờ mờ hiểu ra cái diễm phúc và đặc ân bà cho đi chợ, hơ hơ...

Thương vụ thứ hai là tôi đi bán vịt, đâu như đàn tết mồng năm tháng năm. Quê tôi người ta giết sâu bọ hay ăn vịt mới lại bánh đa vùng- rượu nếp cái. Đôi bát tiết canh và đĩa luộc, dầm cái bánh đa và bát nếp cái cũng đủ cho họ đỏ mặt tía tai mà quên đi ngày dài nặng nhọc. Thế nên muốn bán được dịp đó phải chăm cho thật khéo, phải thật béo tròn và dút khoát ít lông măng. Khoản này thì tôi giỏi ít ai bì kịp.

Mẹ tôi đội nón có quai đeo bằng chiếc khăn mùi- xoa che kín mặt, chỉ hở hai con mắt. Bà chất hai lồng hai bên gác- ba- ga, tất tả nhong mông đạp ra sớm xí chỗ. Tôi leo đèo bách bộ theo sau vì không có vị trí ở trên chiếc xe kia. Việc của tôi là canh me hai lồng vịt những lúc rối ren đông khách phòng phường đạo chích thấy nhộm nhoạm mà hành nghề, phần nữa là bắt vịt trong lồng ra trong khi mẹ tôi đang mải tay đóng đếm. Vô phúc hôm đó đất hàng, chốc nhất đi vào hai lồng vịt. Mẹ bắt tôi ở lại chôn chân cắm mốc sống giữ chủ quyền. Bà quay về quầy thêm đôi lồng nữa.

Đứng trưa cũng vừa hết hai lồng vịt. Tôi hể hả vì có thành tích giúp mẹ bán hàng đông hìu nhanh như chảo chớp. Mẹ tôi cũng ra chiều tâm lý, lặn bầu móc ra năm trăm đồng cà chua đỏ choét bảo thích quà gì đi mua mà ăn rồi ra cổng chờ mẹ mua bánh trái về ăn con Đoan Ngọ. Tôi mua chục kẹo mấu găm chặt cạp quần, ăn bền lễn.

Mẹ tôi trở ra, tôi đu người trên cái gác-ba-ga đầy phân vịt. Trên ghi- đông tôi nghe tiếng lọc xọc của xâu bánh đa vùng và mùi rượu nếp cái nhấm nhẳng thơm nhức nhối. Lòng tự nhủ, mẹ đất hàng và lằm tiền thế thì ăn con Đoan Ngọ phải to đây.

Bụng tôi réo sùng sục nhưng vẫn phờ phới niềm hoan ca khó tả.

Nhưng không, bữa đó vẫn như bao bữa như tự bấy nay. Canh rau khoai, cà bát úp, mắm tép chưng và cơm vẫn nồng nồng mùi sắn tươi ghế vôi. Khác chăng là có ba cái bánh đa vùng úp lên bát nếp cái toen hoản như bát cơm cứng vong thảng bầy. Tôi òa khóc, sao không làm thịt vịt? Mẹ tôi chẳng nói gì. Tôi chạy ra mé ao chỗ có cái lồng quây nhốt. Chẳng còn con vịt nào ngoài lơ thơ và xác xơ những lông lá, phân gio. Tôi giận mẹ tôi quá thể. Hận luôn cả thiên hạ vì đã ăn hết phần vịt nhà tôi.

Thương vụ thứ ba mới là vĩ đại. Tôi đi bán lợn. Chả là nhà tôi có đôi ỉn mẹ Móng Cái, mấn lăm. Cái giống Móng Cái này nếu anh nào không biết thì cứ ngó qua tranh lợn Đông Hồ là tường. Đích thị chúng đấy. Giống này nhỏ con nhưng buồng trứng cứ gọi là chi chít như sung già cổ tự. Năm hai lứa mẹ tôi canh me, đông đúc nhưng nhúc. Có điều giống này tuy sinh sản tốt nhưng chăm con không khéo, bằng chứng là lứa nào cũng có đôi ba con khuyết tật do bị con mẹ chẳng hiểu do ngu si hay cố ý dẫm vào. Đâm ra con thì vẹo lưng, con thì khuynh chân, con thì chột mắt. Tôi gọi chúng là lợn khuyết tật trong gia đình hoàn cảnh.

Tôi được giao nhiệm vụ chăm bẵm những con này. Ngày hai bữa canh cơm sôi chặt lấy nước rồi cho chúng uống. Mẹ kiếp, quá là chăm bô lão sắp về giời. Bởi khuyết tật nên cho dù có uống cả trăm nồi nước cơm thì cái sự phồng phao hẳn là nông nổi lắm. Chúng lớn chậm như sự tiến hóa của loài sên vậy.

Lúa nào mẹ tôi cũng chọn lấy một con lợn khuyết tật giàu phẩm chất nhất giữ lại nuôi để tết đến ngả ra cho cả làng đựng rồi đóng thóc. Bọn kém phẩm chất, tất cả a- lê. Ra chợ.

Tất nhiên lại đến lượt tôi. Cho mấy con lợn vào thúng, đập cái mê rách lên trên là hoàn hảo.

Tôi khôn rồi nên biết tìm hàng lợn để ngồi chứ không vào hàng rau, giá cả thì mẹ cho tôi tự quyết. Nhưng bán bọn khuyết tật này khó quá vì chúng trông kinh bỏ xù, người nào mê tín có khi còn mua về để thắp hương cúng vái. Và có ai đó bình thường thì mua về cũng sẽ làm theo cái nhẽ giống mẹ tôi, là nuôi để thịt khi nhà có việc hoặc đến tết ngả ra mà đóng thóc.

Tôi ngồi vêu vao cả buổi mà chả ai hỏi. Trông nom cái giống lợn này khổ hơn trông cái giống chó nên mệt bỏ hơi tai. Định đập cái mê rách lại và đội thúng ra về thì nghe nghe ngóe một giọng kim chói buốt: “Để đấy cô mua cả cho nhưng mày phải bê về tận nhà”. Tôi mừng quá, chả kịp nom kỹ mặt mũi người đàn bà kia mà nhanh nhẩu bê thúng lủn cùn theo sau cặp mộng ổng ả trong lụa sa- tanh nhấp nhồm trên yên chiếc Mi- fa láng cóng.

Rồi cũng đến nhà, không mấy xa. Đó là một cái chòi con sát ngay mé bến. Trông như nơi phường bè mảng tụ bạ đặt lưng khi dỡ hàng hay nhỡ nhàngh chờ chuyển ngược. Dân sống khu này phần nhiều là tứ xứ, ngụ cư. Tôi không mấy thạo.

Người đàn bà đổ ỗ lộn vào cái chuồng được quây bằng mấy tấm cốt ép rồi vuốt tóc tôi cười rạng rỡ, luôn mồm khen con cái nhà ai mà kháu giai (bé tôi xinh như tranh vẽ, xin phép được rút chốt quả lựu đạn), rồi lôi ở gầm giường ra chai Sa-sâm (một loại nước mát có ga thời ấy) bật nắp đổ đầy vào cái cốc thủy tinh sứ miệng mời tôi uống. Đói và khát, tôi dốc một mạch, bụng ấm ách sự sảng khoái hồn nhiên thần tiên. Và tôi chẳng biết gì nữa cả.

Tỉnh dậy thì thấy nằm chơ lơ ở một công sở. Bên cạnh là người đàn bà kia, tay bị còng vào chấn song cửa sổ. Xung quanh là những bóng áo màu cút ngựa và nón cối có sao. Tôi đoán họ là công an. Sợ sồn đái, tôi be toáng lên. Họ dỗ mãi mới nín rồi bắt tôi kể con cái nhà ai và ở nơi nào? Họ bảo người đàn bà kia là mẹ mình, tí nữa thì tôi bị dắt đi bán mất. Tôi lò mò hiểu ra chuyện, tất nhiên không phải là thần tiên.

Bố mẹ tôi lên ký tá gì đó rồi đón tôi về. Đối tượng bị xâm hại là tôi an toàn, nhưng tang vật của vụ án là mấy con lợn khuyết tật thì lại... mất tích. Mẹ tôi tiếc hùi hụi nhưng vẫn ra sức ấm ức động viên, coi như của đi thay người.

Chuyện đến đây là hết. Và năm nay tôi bốn mươi tuổi. Nhờ tuổi thơ chịu khó chọi búa và chần thả lợn gà mà nhớn lên cũng được nhiều gái yêu. Nhưng cứ hễ có gái nào chần dắt tôi theo lối người đàn bà chợ phiên kia là tôi hãi. Tôi không sợ bị bán đi, mà tôi e tự tôi sẽ bán mất tôi. Cái phép bán mình chưa bao giờ chuộc được thứ gì danh giá cả, ngoại trừ duy nhất nàng Kiều chuộc được cha thôi.

Nhiều em giận quá mất khôn, nhét cho tôi cái hũn danh Tuân lợn. Nhưng tôi còn lâu mới ngu. Nhá!

NHỌ

Lê Hồng Tuấn
<https://thuvienpdf.com>

Ngô Đồng

Tôi yêu khí sớm. Sớm đến độ mẹ tôi phải gắt lên là bằng hạt kê mà đã dẽ có có sừng có mỏ. Mắng thế thôi nhưng bà lại rắp tâm ủng hộ bằng cách chỉ điểm cho vài mật mỡ vàng son. Tiếc cái là tôi không ưng ai. Chẳng phải chúng xấu xa hay thói tai khai bẹn mà bởi con tim tôi loạn nhịp với một đài trang danh giá khác. Nàng tên Ngô Đồng.

Ngô Đồng học cùng lớp, dốt thôi. Tôi không thích gái học giỏi bởi phần nhiều chúng đều xấu xa và nhiều sự. Với tôi, gái xấu là có tội. Học giỏi và nhiều sự tôi liệt vào hạng nguy hiểm cần phải thủ tiêu. Gái cốt là phải đẹp. Duyên nữa thì càng hay. Những thứ này mới làm nên phẩm chất và danh giá. Tôi không duy mỹ đến mức ngu si nhưng ở cái tuổi mới lớn người ta rất dễ phát điên vì... gái xấu.

Tôi yêu Ngô Đồng, hẳn nhiên rồi. Còn chuyện nàng yêu tôi hay không lại là việc khác. Nhưng theo mật báo của vài “chim lợn” lai “chim báo bão” tôi gài sẵn thì nàng cũng có tý cảm tình. Việc của tôi là rình mò và tấn công cho ra trò thôi. Nhà nghèo, đông em nên tôi chọn lối du kích cho chiến lược, chứ tổng lực thì bật chốt ngay bởi hàng tá các anh tài mỏ dẽ lại đông hèo. Tôi chỉ có mỗi cái lợi thế là cự ly khi rong ruổi ngày hai buổi đến trường cùng nàng. Là hết vị.

Thoắt cũng đến ngày ghi lưu bút mà cái cự ly kia chả tích sự mẹ gì và có vẻ lại phản tác dụng. Tôi không biết bầu vúi vào đâu và kêu ai, mặt lúc nào cũng dài ra như phòng tuyến sông Cầu. Mẹ tôi thương lắm, nịnh mãi tôi mới kể sự tình. Bà khuyên tuần nên túc tắc đạp xe xuống nhà Ngô Đồng mà chơi lấy hai, ba tối. Tôi bảo còn phải ôn thi. Bà cốc đầu chửi, ngu như mày thì yêu chó. Rồi lặn bầu dấm dúi cho mấy hào. Tôi thực hiện công cuộc tán tỉnh mà trên đầu lơ lửng những nghị quyết và các món đầu tư mà mẹ tôi tất tay cho canh bạc cuối của thằng con giai khờ dại.

Đêm đầu tôi không dám đi một mình mà rủ thêm thằng Bôm Bốp để trợ tim. Thằng này cũng chả hơn gì tôi trong món tình trường nhưng dù sao bọn có độ hóng cao cường thường can đảm hơn tý chút. Vả lại nghe nói nó đã từng “vù cáo” được mấy thôn nữ bên bờ ao nhà và phần đa chúng đều thích thú. Chứ cái sự giải thể gãi ghẻ như tôi thì nước non mỗi mồn lắm.

Bọn tôi được nàng tiếp đón nhiệt tình, có trà xanh trong giỏ tích và táo dại hái ngoài vườn. Tôi thì chả biết nói chuyện gì, mặt cứ bắc lên trần nhà mà xem thạch sùng săn mồi và cồng nhau chơi trò vợ chồng đón mặt, mặc cho thằng Bôm Bốp bi bô những thứ rất giời ời. Khi đã khí muộn và nhạt mồm bọn tôi trở ra thì làng nước ời, cổng nhà nàng bu đặc những DD đỏ với super CUP kim vàng giọt lệ. Hai thằng đá chân chống con Phượng Hoàng không phanh không chuông không gác đờ-bu đẹp long giò lở đất, nhồng đít cắm đầu phi mất dạng.

Tôi sợ không dám nói với mẹ tuy vẫn trường kỳ lĩnh kinh phí tuần ba tối trực chỉ hướng nhà nàng. Tôi đi chơi chỗ khác, tụ bạ bạn bè tiêu hết số tiền và cần đúng giờ thì về. Thấy tôi chuyên cần nên bà an tâm lắm, chẳng hỏi han gì tuy đôi lúc thổ ra những câu cực kỳ trung tiện hồn nhiên kiểu như "Tình hình đến đâu rồi?". Chẳng có nhẽ tôi lại bảo là... đến bẹn. Thẹn bỏ cha.

Một hôm nhà bán lợn, mẹ tôi lúi lại hai cái căng trước làm món bún chân giò. Bà ý tứ nhắc tôi có thể mời Ngô Đồng đến ăn, trước là để vui vầy, sau là bà còn tiện bề xem mông xem mẩy. Tôi vãi mồ hôi hột nhưng cũng rấp tâm đi bởi tôi nghĩ ăn thì đưa nào chẳng thích. Và tôi đoán chắc có sai, nàng mừng rúm đít. Tôi xoắn tít chân làm phép phân thân cật lực giở về trong cái nhẽ vừa bâng khuâng, vừa lo lắng.

Nàng đến với con Phập Phồng gần nhà và cũng là cùng lớp. Ở vào cái tuổi ăn chưa no lo chưa tới, từ thiếu nữ đoan trang cho đến giai hồng giai hư đi đâu cũng phải có đôi có cặp. Tại cái sự tâm sinh lý nó quy định hành vi thôi chứ tôi không nghĩ nàng đưa con Phập Phồng đến để nhà tôi rã hòng. Thật ra việc thêm bát thêm đĩa chẳng xá chi công nhưng riêng con Phập Phồng thì rất chi là đáng kể. Nó là gái tuổi Thìn như bọn tôi những lại cầm tinh con ruồi lai... con lợn.

Ngô Đồng ăn uống khoan thai, mời chào lễ phép, khác hẳn con Phập Phồng. Sự song le luôn tạo ra nhiều giá trị. Bằng chứng là mẹ tôi nhìn Ngô Đồng trù mển bao nhiêu thì với con Phập Phồng mắt bà như có ve có bọt. Cái sự đó chỉ thuyên giảm đi khi vào giai đoạn hậu kỳ là dọn rửa. Một

mình con Phập Phồng phăm phăm bê nguyên rổ nồi niêu bát đũa, ngực ưỡn dít co đu mình lên đóng sắt giếng khoan kéo nước âm âm. Còn Ngô Đồng? Nàng ngồi khỏa những trong ngần ngược mắt cười duyên. Tôi xao xuyến lắm nhưng mẹ tôi lại bóng gió xa xôi rằng có đi xia thì nhẽ điệu đà như Kiều vén váy.

Sau hôm đó mẹ tôi cắt kinh phí và nín thinh với sự nghiệp chim chuột của thằng con. Trước tôi đi như thói quen mà giờ ở nhà dậm ra ngựa cựa. Đầu óc tôi cứ lờn vờn bóng Ngô Đồng. Tôi buồn tợn hơn sau bữa bún, mặt thiu thối rất đổi tâm tư. Nhưng mẹ tôi lại rất vui khi bà phát hiện ra chân lý và luôn mồm khuyên tôi, rằng "đẹp không mài ra ăn được đâu con ạ". Nhẽ bà mong muốn người yêu của tôi phải như con Phập Phồng? Tôi không chắc lắm. Nhưng tôi nghĩ người ta không thể nào sống được với một con lợn suốt kiếp, huống chi là tý hương hoa bãi hoải đầu đời.

Tôi năm nay bốn mươi tuổi, hiện đang sống với một em gái hơn mười mấy năm qua. Một tháng tôi được ngắm hoa tươi vào ngày rằm và mồng một. Ngô Đồng của tôi năm nay cũng bốn mươi. Nàng cũng đang sống với một chàng trai và không có diễm phúc được ngắm hoa như tôi. Một tháng nàng bị táng hai lần. Đầu như vắt chanh nhưng không nhất thiết là vào ngày rằm hay mồng một.

Chột mất một tình yêu lắm mỹ miều.

NHỌ

Lê Hồng Tuấn
<https://thuvienpdf.com>

Tình Online

Tôi chơi mạng từ 2002, bắt đầu với cái diễn đàn quốc doanh Vnn, tinh biên những thứ bố lão vô thưởng vô phạt nên bọn Ất- Mốt (Admin-Mod) ban nick, chém clone tôi tả. Đến khi thằng Già- hú (Yahoo) có cái divu cho việc viết lách thì tôi lập một cõi riêng. Nhưng cũng được thời gian thì nó lặn ra chết rớt. Thằng đệ tôi cảm cái công nên “chuyển nhà” sang ông Gú- gồ (Google) chết tiệt. Tôi nằm ở đó đến nay và “sổ đỏ” có tên là photphet.info.

Những thứ tôi biện ra phần đa là thói tha bù bựa. Thi thoảng cũng xui bạn bè vào đọc để xem phản ứng chúng thế nào nhưng mười thằng thì đến chín bịt mũi, vào phát là... ra luôn. Các bạn gái thì nhìn tôi với ánh mắt nghi ngờ phẩm hạnh và tránh như tránh hủi.

Rồi để đu theo công nghệ và đu theo trào lưu, thằng đệ lại dọn cho cái ổ có tên là Phất- bức (Facebook). Nó bảo đại tiện (sự tiện lợi to lớn) mà gái lại đông như quân Mông Cổ. Tôi không mấy hứng thú nên cho nó toàn quyền dùng làm mai mà đào gái. Cơ mà nó cũng chả biết viết lách cái đếch gì nên chán hẳn và toan đóng hòm chờ ngày cúng tiễn. Tôi mới điên lên bảo để đấy tao. Và cấp tốc bỏ đi học một khóa Phất - bức đại cương trong vòng tuần lễ. Thế mà nên người.

Tôi xác định rồi, Bờ- lốc (blog) là nơi để “chăn bò”, còn Phất- bức là để “chăn gà”. Bò ở đây tôi chỉ giống đực, còn gà là giống mái. Tôi rất xin lỗi nếu có ý xúc phạm các cô nàng bằng cái danh từ gà què chẳng mấy cao sang. Tại cái tính tôi hồn hào từ nhỏ, nhìn cái gì cũng quy ra súc vật với gia cầm. Nguy hiểm và nham nhở lắm.

Phải công nhận là cái anh Phất- bức này hay thật, đủ các loại tiện ích từ chat chít, kết bạn cho đến gọi điện, nhắn tin, chưa kể tính tương tác lại cực cao. Và quan trọng là có nhiều gái đẹp. Họ lên Phất- bức bán hàng, đong giai, khoe đồ và than vãn những thứ rất giời ời chứ hiếm khi thấy những việc ra hồn ra vía.

Ngày đẹp giời, trong box tin nhắn của tôi hiện lên dòng chữ "Em buồn và rất mến anh". Tôi hoảng quá nên giả nhời dọa dẫm "Sao buồn? Và anh mến người khác mất rồi". Tin nhắn reply tức khắc "Tiếc quá! Em buồn vì chồng đánh". Giời ạ, sao lại có thứ khỉ gió thế này. Nhưng nó kích thích tôi tột độ nên rê chuột vào tên đương sự.

Chết chết, cả một trang giai nhân tuyệt sắc mà tôi không hề biết. Tôi lục lọi trong đồng album xem ảnh, tuyển những thứ hình hài roi rói tươi xinh và đa tình bát ngát. Thích quá nên tôi đề nghị đương sự nâng cấp từ nhắn tin lên tầm chat chít. Nhưng đương sự từ chối, tôi ôi hết cả mặt.

Tôi lại “nội soi” và điều nghiên đương sự ở câu chữ. Cũng chả có gì ngoài những thứ vớ vẩn à ời. Đại để như "mắm mắm nào" kèm theo ảnh đĩa thức ăn ú ụ, hay như "đẹp không cả nhà?" đính với đôi giày hay cái vòng đeo cổ. Nói chung nhạt. Gái xinh thường thế. Nhạt! Nhưng tôi thiên về

khe ngực sâu hơn là đầu lâu đầy óc nên chấp nhận việc nhả tin lại qua, như đề nghị.

Đối tượng viết tin nhả cho tôi dài miên man như đôi chân của nàng. Nàng kể lấy chồng tự thừa đôi chín, chữa biết yêu là gì. Chồng nàng hơn nàng giáp rưỡi, xuất tích thợ nề, nhờ mau nắm mà thành thầu khoán. Trong cái định mệnh chông chênh của cái tuổi ăn chưa no, lo chưa tới thì việc có một gã rũng rĩnh xu hào và kỹ năng săn bắt thì việc nàng ngã vào lòng là chuyện tất nhiên. Liên tù tì nàng cho ra hai nhóc, đứa lớn đã lớp 12. Thế thôi rồi ở hẳn nhà lo việc mọn trong tư cách của một bà hoàng, nghĩa là giàu sang và đẹp đẽ. Chồng nàng thì túi bụi với các dự án và những công trình. Ngoài việc nhà và chăm lo con cái, nàng lấy mạng ảo làm vui.

Tôi chỉ biết đến thế thôi và không có nhu cầu biết thêm nữa. Sự tọc mạch luôn là một nét âm tính rất đáng phàn nàn. Nhưng tôi muốn biết thêm cái nguyên do nàng bị chồng đánh. Gạ mãi nàng mới kể, là có gì đâu, ảnh nhậu say và gọi nàng mang xe đến rước. Như người ta thì liệu việc mà hành sự, đằng này nàng lại xốc nách lôi tuột đi và khuyến mại thêm đôi lời nghiệt ngã. Đương phê pha và trước mặt đối tác, ảnh đập cho nàng một phát ngã tung bốn vó lên giời và ướm át hết cả “phao câu” nơi bàn nhậu. Nàng bỏ về một mình. Những tưởng thế là thôi, nào ngờ ảnh lặn lội về nhà, vật nàng ra mà tẩn vì cái tội bố láo bố xiên, siêu khuyến mãi thêm một giờ đồng hồ mặt sát cho giã rượu. Đang từ phận bà hoàng, nàng tụt xuống hàng nô lệ thê thảm.

Tôi không bình luận gì về hành động của chồng nàng nhưng phải tôi thì còn hơn thế nữa. Với những thằng say rượu thì tốt hơn hết là vâng dạ chúng như khải chúa, chớ có dại mà le ve để ốm đòn. Bối suy cho cùng ra, say thì biết đếch gì, nhìn vợ thành kẻ thù chỉ trong chớp mắt. Con vợ tôi cũng từng bị tôi dẫn cho một trận vì cái tội chồng say mà cứ lèm bèm khi bóp trán thoa dầu. Phàm đã là đàn bà, để cho chồng đánh là trì độn lắm. Tuyên ngôn đấy, không lằng nhằng.

Chuyện chỉ dừng lại ở đấy nhưng tệ cái là sáng nào nàng cũng gửi cho tôi một tin nhắn vào inbox. Và như thường lệ, vườn dài miên man. Vẫn là những thứ nhạt nhòa thái quá. Cơ mà điệu đà nàng gọi tôi là kưng. Khỉ quá nên tôi cũng gọi nàng là “tình yêu” cho... phải gió.

Cho đến một ngày nàng bảo nàng yêu tôi. Bỏ mẹ thật! Tôi hỏi văn hay người? Nàng bảo cả hai mới khiếp đảm. Rằng không đọc là nhớ và chờ hồi âm tin nhắn như đợi quà muộn chợ phiên. Vãi nhất là nàng còn moi móc đâu ra tấm ảnh khi tôi đang phổng mang trợn mắt tọng món thắng cố trong một chuyến lướt phượt vùng biên, save vào máy tính để điều nghiên ngâm cứu. Tôi thì tôi nghĩ mất gì của bộ, làm tí tình online kể ra cũng duyên dáng liêu trai. Già rồi nên được ai ngỏ lời yêu thời thích lắm. Chuyện "đánh nhắm" tôi xếp rất xa, ít cũng vài nghìn năm ánh sáng.

Hôm tôi có việc đi Sài Gòn, giật cái Thót (Status) ất ơ thông báo. Hàm ý là tôi bận việc nên hoãn cái sự tự sướng bài vở linh tinh. Gần như ngay lập tức trong inbox chình ình tin nhắn của nàng. Thì ra nàng ở Sài Gòn. Nàng ngỏ ý muốn

gặp tôi cho thỏa. Nàng cho cả số điện thoại và hứa sẽ đổi đời thịnh tình. Tôi phân vân lắm, não bùng nhùng như tóc rối bởi tôi toàn nghĩ đến những điều không hay cùng với vô vàn cạm bẫy ngọt ngào. Mấy lị tôi thích sự mờ ảo hơn và sợ cái cảm giác "em buồn gì khi thất vọng về tôi". Nhưng quả là sự tò mò của tôi và nhan sắc của nàng vạn năng hơn lý trí. Tôi liều chết gọi cho nàng và ngồi một quán cafe thanh tao chờ đợi.

Tôi không dám tin ở mắt mình khi nàng xuất hiện. Trong một phút trấn tĩnh và định hình xem thật hay mê, tôi ý tứ vờ tay túi quần véo đùi non kiểm tra phản xạ. Đang còn sống, giờ ả. Nàng đẹp hơn trong hình hài ảo mộng nhiều bậc. Cái thân hình cao ráo tròn lẳn quấn trong bộ đầm xanh da trời làm nổi bật bờ hông cong và óng ả cặp tuyết lê trắng nài. Tôi run rẩy không đứng được lên, mắt lồi như cá vàng bị nắm. Nhưng nàng đánh bật đi trạng thái choáng đó bằng cách cúi xuống ôm lấy tôi, vừa đủ để thấy không hững hờ nhưng lại ra ý... hãy chờ một phút. Rồi nàng phát váy điệu nghệ đan chân ngồi cạnh tôi, giọng Bắc pha Nam điệu vợ, anh mới vào?

Bóng nàng đổ trang đài xuống không gian cafe trầm mặc. Tôi không biết bắt đầu câu chuyện từ đâu mà cất nhờ trong huyệt hơi là Lệ Quyên hát hay quá. Chả là có cái đĩa nhạc đang thánh thót bản "Đôi thông hai mộ" trong cái cảnh hai người là nàng và tôi. Không ngờ câu làm quen trì hoãn đó xưa tan đi áy ời. Nàng hào hứng nói về Lệ Quyên và những nhạc phẩm tuyệt tình cổ hát, thông thái như một tay chuyên. Tôi cũng bình tĩnh dần dần và nhanh chóng lấy lại được cái khí độ bình sinh.

Chiều Sài Gòn hối hả và lồm bồm trong những dải nước dài lênh láng do triều cường. Tôi ngỏ ý muốn về khách sạn sửa soạn ít đồ lễ cho bữa tối khách mời. Tất nhiên tôi tha thiết rủ nàng đi cùng, họa có điên mới để giai nhân bong mất. Nàng chối từ nhưng tỏ ý muốn đưa tôi về. Thôi thì còn gần được nhau bao nhiêu tốt bấy nhiêu, tôi tốt ghế đầu ngồi nghiêm ngặt. Nhìn phong thái lái xe của nàng mà tôi hoang mang quá bởi đôi tay nàng khi gác vô-lăng vô tình để lộ ra một mảng trắng lũng lảng những “núi đồi” tinh khôi hoang hoải.

Về tới khách sạn, lấy hết sự điệu đà và tinh tế của một quý ông bù bưa, tôi hỏi rằng nàng có muốn lên phòng không bởi có món quà nhỏ mà tôi muốn thật tâm trao gởi. Trong thang máy tim tôi loạn nhịp và ngực nàng cũng phập phồng như ếch đồng gặp mưa. Tôi mở va-li đưa nàng bó hoa tam giác mạch tím biếc mà trong một chuyển lượt phượt tôi trót khoe khoang. Hoa thì đã được ép khô nhưng bởi cái lòng tôi tươi mới quá nên nàng xúc động thật sự, dùi dặt ru mông lần mép giường mà buông lệ. Chúng tôi đan lấy tay nhau. Tôi mon men tìm đến bờ môi. Ban đầu nàng mím chặt, rồi không hiểu vì sao lại toang hoác ra một hố rộng dài. Tôi tồm vào trong đam mê.

Khi mọi nhẽ đang trên đà thăng lợi thì bất chợt nàng đập mạnh tôi ra. Vì “đỏ” nên tôi tưởng là đã “chín” mà không phòng bị gì. Nàng thốn thức "Em yêu anh nhưng không có ý ngoại tình. Chỉ là nhất thời giận chồng nên nông nổi". Rồi không để tôi thanh minh cho... Thị Kính lẫn Thị Mầu, nàng lao ra khỏi cửa. Thôi thì đàn bà vốn nông nổi và tôi cũng chẳng nghi ngờ gì cái tâm ý của nàng nên lồm cồm bò dậy

mà xuýt xoa ngắm dáng hình mình trong tấm gương lớn mang nhiều màu sắc phong thủy hơn là soi rọi.

Tôi bỏ bữa tối và ở lì trong phòng, moi bia tử lạnh nốc cho đỡ tủi. Tôi chẳng còn đầu óc đâu mà công việc nữa nên gọi điện nhờ một cộng sự lo giùm. Tôi muốn trở về, vào ngày mai.

Các chuyến sớm đều đã hết chỗ nên tôi đi vé vét cuối ngày. Khi đang làm thủ tục check- in vào phòng chờ thì máy đồ chuông. Nàng gọi. Tôi tủi thân nên không nghe. Nàng lại gọi. Tôi vẫn tủi thân nên không nghe. Và nàng lại gọi. Tôi tủi thân quá nên nức nở "A nhô?".

Nàng nói trong mũi dãi "Em đang ở dưới sảnh khách sạn. Anh có trên phòng không để em lên lấy bó hoa tam giác mạch bỏ quên và tặng anh món quà nhỏ". Tôi bảo là đang ở sân bay để về nhà, hoa thì chắc dọn phòng đã quăng vào sọt rác. Còn món quà ý nghĩa và quý giá nhất đời tôi là trong lòng nổi phút giây nàng đã tặng rồi.

Thế thôi!

NHỌ

Lê Hồng Tuấn
<https://thuvienpdf.com>

Giăng Vỡ

Năm thứ hai đại học tôi theo anh bạn đồng hương hàng tỉnh về quê chơi. Đó là một rẻo đất hẹp nhưng trù phú và lắm người đỗ đạt vang danh khoa bảng. Làng anh thơ lắm, có cổng tam quan, ao sen, giếng đình và đặc biệt là cái Nghè rất đẹp, nghe đâu thờ ông trạng Xiển hay trạng Quỳnh. Tôi không hiểu Nghè là gì nhưng anh bạn giăng có tên thế bởi những trạng Xiển hay Quỳnh kia đỗ đạt đến hạng tiến sĩ. Đó là học vị cao quý của triều đình nhưng dân gian mách qué nôm na pha phách ra là Nghè như trong cái câu "chưa đỗ ông Nghè đã đe hàng tổng". Là anh bạn tôi luận thế. Tôi biết thế. Thờ ai tôi cũng chả mấy quan tâm. Tôi thích cái Nghè đó bởi có nhiều chim làm tổ và hương hoa na thơm diệu vợi nở trắng vườn. Chả bù cho cái làng tôi, chả có cái đếch gì nên hồn ngoài phân bò và cứt chó.

Đang là kỳ nghỉ nên tôi và anh bạn thư thả lắm. Sáng dậy khí muộn, sau chập ngáp dưỡng sinh là lục tục rang cơm nguội ăn với cà muối xối rồi khề khà trà thuốc, chán đi lại nằm, rồi lại tha thần ra Nghè chơi quên cả ăn trưa. Giữa bốn bề xào xạc lúa chiêm, nằm nghe tiếng chích chích của lũ chim và thi thoảng lịch phịch cánh hoa na rơi vợi thì quả là một niềm hạnh ngộ hanh hao. Ấy rồi cũng chán bởi ở cái tuổi đôi mươi người ta thích cái khác cơ, chứ đếch phải lối ngọt ngào thăm du lắm cảm thế. Tôi đánh tiếng với anh bạn

là đi tán gái làng dăm hôm rồi ít bữa nữa tôi sẽ ngược đường mà về với mẹ. Anh bạn tôi vốn dòng gia giáo ngáo mắt nhìn tôi bồi ngay một câu cực kỳ mất dạy "đừng để em nào nạo thai đấy nhé". Mẹ cái loại, nhẽ sự gia giáo đến đời anh là tiết nọc?

Đêm ấy giăng sáng lắm, bọn tôi khua dép trên đường làng thơm mùi rơm mới và cả những ả mốc rêu phong. Dọc đường đi anh giới thiệu sơ bộ cho tôi về "đối tượng cần nghiên cứu". Đó là một cô nàng có tên là Lý, tuổi mới qua rằm hai năm, đẹp nhất tổng. Bố mẹ nàng đều theo nghiệp giáo chức, duy nhất nàng là con. Theo anh thì đây là một ca rất khoai, chim chuột không phải dễ. Ngay cả cái việc đến chơi cũng rất khó khăn mà ngoại trừ anh ra thì không ai cả. Tôi nghe mà chân xoắn như quẩy nóng, dùm áo giục anh quay về. Anh bảo đến thăm em nó một chốc, xem học hành thi cử ra sao và tôi có thể đứng ngoài đợi.

Chó sữa vang, mồm sục hẳn vào cái cổng tre đan rất khéo. Tôi nghiệm ra rằng nhà có con gái đẹp và lại neo người thì chó bao giờ cũng tợn hơn nhà khác. Tôi sợ quá nép sang một bên tường. Bọn tôi xùy xùy như cần thi với nó rồi gọi vọng tên cô nàng và không quên dặn tôi đứng đợi. Tôi định nói muốn vào cùng bởi đứng đợi ở cái không gian xa lạ lại bằng bạc ánh giăng và thêm cả lũ chó thì khó quá. Nhưng không hiểu sao miệng cứ cứng lại và chân cứ như chôn. Khi có tiếng chân người ra mở cổng và anh bạn tôi mất hút bên trong thì tôi biết là đã quá nhẹ.

Tôi cứ men tường gạch nhà nàng mà đi đi lại lại. Chống sốt ruột và buồn chân thôi. Ai đó tưởng là thi nhân dạo

giăng bên nhà người đẹp mà làm tình thơ thì vớ bở lắm. Nhưng quả thật là tôi muốn độn thổ hơn. Mẹ lũ chó, nhể hít thấy hơi người lạ nên cấm có buông tha. Chúng sủa tợn hơn, cào chân vào vách tre rồi chồm lên ăng ăng. Mẹ kiếp, đúng là chó sủa giăng có khác.

Tôi toan chạy ra xa nhưng một giọng thanh thanh gọi giật "ai đấy?". Lấp ló dưới giăng ngà là một khuôn Hằng đầy đặn mà tôi đoán chính là cô nàng. Rồi tiếng anh bạn tôi lép bép phía sau. Tôi vào nhà cô nàng theo lối ấy. Mẹ lũ chó, xin trân trọng cảm ơn.

Cả buổi tôi tịnh chả nói gì mà lặng ngấm không gian và cảnh vật nhà nàng. Tôi có cái cố tật đó, cứ nhìn sự vật rồi mới đoán định con người. Quả anh bạn tôi nói không ngoa, thuần một lối giản dị nhưng cũng đầy vẻ hàn lâm nền nếp. Nào sập gụ- tủ chè- giường giẻ quạt- trường kỷ- mo nang, nào chum cà- vại nước- hàng cau- hoa dâm bột. Có cả chõng tre kê hè, trên là điều bát, trà xanh điểm mấy thanh chè lam tăng vị. Cũng lối quê cả đấy nhưng nhà tôi không có cửa độ so dù bố mẹ cũng là giáo chức. Thì tại cái làng tôi nó thế, tuyền hạng phu phen mấy nức nở giang hồ.

Tôi chỉ cắt đi dòng lơ đãng khi anh bạn có một màn giới thiệu khá công phu, tất nhiên là về tôi. Đáp lại sự hân hạnh đó tôi lại đi hỏi một câu cực kỳ trì độn là "bố mẹ em đâu?". Nàng chỉ tay, rằng "dưới nhà ngang anh ạ". À hóa ra thế, nhà có con gái nhớn khi tiếp bạn giai thì phụ huynh dặt nhà ngang hết cả. Cái nét này tôi rất ưng, chỉ băn khoăn là họ đang vĩnh tai nghe hay dáo dác chửi thầm.

Tôi mặc kệ anh bạn ton hót. Cái giọng đàn anh học hành đi trước tôi lạ đếch gì, tinh những khuyên can và ban ơn vô lối. Tôi kín đáo ngắm nàng dưới giảng vàng. Giảng trên giờ đẹp lắm nhưng khuôn Hằng dưới đất của tôi ma mị hơn nhiều, lóng lánh diệu vợi từ khuôn ngọc đến núi đồi và những lườn cong cổ cánh. Tôi thích mê đi.

Bọn tôi giở về khi giảng trên giờ xấu hổ trốn vào mây đen gọi sấm chớp. Mưa nhớn lắm. Anh bạn tôi dùng đoàn thuyết thêm về nàng và gia cảnh. Hóa ra cũng là dòng dõi của ông Cống ông Nghè thời vang bóng nhưng vào cái kỷ sau này thì lại teo đi. Tôi thì không ngót mồm khen đáng ngọc và thầm ước ao được làm rể quê anh. Ở cái tuổi hai mươi thì quả thật nhiều yêu dấu và bề bộn sự hư cấu hoang mang.

Tôi với anh bạn ngày một thân thiết hơn, ngoài cái nghĩa đồng hương ra thì còn là cái tình với cô nàng hàng xóm. Nhiều bạn tôi gạ gẫm anh xin tí địa chỉ để túc tắc biên thư nhưng anh gạt đi, bầu để cho em ý học, thi thố đến nơi rồi. Nhưng anh lại chiếu cố tôi bằng cách trong mỗi cánh thư anh gửi cho nàng đều nhắc đến tên và điều chuyển lời thăm hỏi.

Nàng báo tin đỗ đại học Sư phạm, nổi nghiệp giáo của song thân. Tôi mừng lắm bởi cứ nghĩ đến cái cơ hội sẽ được gần nàng hơn. Anh bạn tôi thì luôn trong trạng thái "như có Bác Hồ trong ngày vui đại thắng". Rồi anh quyết định về quê dự cái lễ ăn mừng và đưa nàng ra nhập học. Anh không rủ tôi mà tôi xin đi cùng. Tôi bảo tôi nhớ nhà anh, nhớ cái Nghè đầy chim làm tổ, nhớ mùi rom, hương na..., nói chung là tôi

nhớ cả. Nhưng điều cốt yếu là tôi nhớ cái khuôn giăng vàng vạc kia trong nỗi mong manh sương khói đầu đời.

Chẳng cổ bàn gì ráo. Nhà nàng chỉ biện nước trà xanh, bánh chè lam, giầu cau và thuốc lào sợi mịn. Bạn bè nàng rồi anh em làng xóm đến ngồi chán thì về, một sự chia vui đầy hân hoan cam chịu. Ấy thế mà cũng lê thê từ chập tối cho đến khi giăng treo ngọn cau. Giăng vẫn đẹp nhưng tôi thì chán lắm, chả biết làm gì cho vui ngoài cái việcbắc mặt lên giờ rồi thì thoảng lén lút nhìn nàng như phải tội.

Tôi trốn ra Nghè chơi sau khi đùn cái hộp vật phẩm xinh xinh cho anh bạn. Lòng tôi tự nhủ, rằng ngắm giăng với những Trạng xỏ xiên nhẽ thú vật hơn. Tôi nằm tênh hênh trên cái chõng của cụ từ nhẽ đêm nay hoang đàng mà về nhà với vợ. Tôi ngắm giăng sông trong cái khí độ âm ạch của lòng mề thiếu chén. Ấy thế mà mồm lại veo véo đọc thơ, rằng thì bóng nguyệt trần truồng tắm, lộ cái khuôn vàng dưới đáy khe. Thơ của ông nào đó chứ không phải thơ tôi.

Ấy rồi tôi thiếp đi. Giăng tan ra như trể thơ ợ sữa. Trong mơ tôi thấy mình được chị Hằng bẹo má mới cả thơm môi. Tôi đang trôi với bồng bênh thì bỗng nhiên choàng tỉnh bởi có bóng ai đó lướt qua. Thì ra là anh bạn tôi cùng với cô nàng, tay họ đan trong nhau đi vào phía trong gian thờ tự. Tôi hiểu là họ xin xỏ gì đó nết na lắm.

Anh bạn tôi và cô nàng thành vợ chồng sau năm bảy mùa giăng. Chúng tôi vẫn thân nhau như vưỡn. Chỉ có điều khuôn giăng tôi hằng mộng寐 đã tan đi ít nhiều và nát vụn khi nàng vạch vú cho con bú trước mặt tôi.

Giăng vớ và mộng cái thằng tôi nát bấy!

NHỌ

Lê Hồng Tuấn
<https://thuvienpdf.com>

Bố Ông Kỉnh!

Tôi muợn con. Mãi mới rặnra được một ông. Quý hóa quá nên đặt cho cái xú danh ở nhà là ông Kỉnh. Ông Kỉnh sang tuổi thứ ba vẫn chưa biết nói. Tôi lo lắng. Ấy thế mà sang tuổi thứ tư lại bi bô như thánh tướng. Tôi lo hơn. Kỉnh con, nhẽ nào mà lại hao hao Thánh Gióng?

Từ ngày biết nói, ông Kỉnh hỏi tôi lia chia đủ thứ trên đời, chán lại bắt mua chì màu, siêu nhân, máy bay, tàu bò... Nhưng kinh nhất là ông đòi mua điện thoại di động đời cao, màn hình rộng. Ông bảo để chơi game. Tổng môn.

Đờitôicútchónênchỉdùng phôn-ngu (stupid phone) nhưng chiều ông Kỉnh, tôi mua cho con phôn- khôn (smart phone) Tàu, nạp đủ game, tải đủ nhạc. Ông chơi say sưa say sưa nhưng ăn vẫn đều bữa và ngủ những giấc thiên thần, khác hẳn với các thể loại ông Kỉnh khác.

Tôi luôn mồm động viên, chơi giỏi, sau làm game thủ nuôi cha. Thành ra ông chuyên tâm lắm.

Lên năm, tôi tống đi mẫu giáo. Bữa đầu ông đánh bạn, bữa sau ông ị đùn, bữa sau nữa bóp ti khi cô giáo đang dỗ sự dỗi hờn. Cô gọi tôi lên, tuyên bố giả về nơi “sản xuất” hoặc chuyển trường khác. Tôi tá hỏa tam tinh, nịnh cô hơn cả nịnh thủ trưởng. Thôi thì trăm sự cậy nhờ, bởi tấm bé tôi

còn kinh hãi hơn nhiều, ấy thế mà nhón lên lại ngoan hiền và thần tiên như cún Nhật. Cô giáo cười duyên, khen tôi đã khôi ngô lại còn khôi hài. Tiếc là để ra thằng con lại... hơi dại.

Sắp tốt nghiệp hệ “cơ nát”, ông Kỉnh ngoan hẳn ra. Cô giáo khen, rằng thông minh và bớt dại. Tôi phấn khởi, hồ hởi mà bi bô, rằng con nhà tông chẳng giống lông thời... giống tóc. Cô lại cười duyên, chêm pha cái sự ông vắng học vì sứt sùi hay đi tuốt. Những khi ấy là cô buồn. Tôi xúc động lắm, hỏi sao sao. Cô không nói, liếc tôi, mắt sắc như dao bổ cau được anh thợ thổi bể tinh hoa chuyên cần rèn rũa.

Năm nay, ông Kỉnh lên sáu, ít ngày nữa đi lớp 1. Ngày chia tay mẫu giáo, ông lăng xăng lăng xăng làm phỏ nháy bằng cái smart phone Tàu thường vẫn chơi game. Ông bắt tôi đứng cạnh cô giáo để chụp hình rồi nói những lời yêu thương. Tất nhiên là với cô giáo. Chứ với tôi, ông coi như hơi thở dài mỗi khi buồn bã và như hạt rượu say mỗi khi quá đà.

Tôi làm tròn trách nhiệm và nghĩa vụ phụ huynh là tặng cho cô giáo bó hoa to to và chiếc phong bì nho nhỏ. Tôi nương theo ông Kỉnh mà bảo, rằng cháu nó rất nhớ cô. Cô buồn buồn, rằng em cũng nhớ cháu, rảnh anh cứ cho lại chơi. Tôi gật gù, sợ cô bận, còn bao nhiêu đàn cháu khác. Cô xua tay, không đâu, không đâu.

Hôm nọ buồn tình, tôi đưa ông Kỉnh đi chơi. Đây là nói thế, chứ ông hay nói với mọi người là được bố rủ đi chơi. Mẹ tiên sư. Lang thang chán, rủ ổng đi uống bia nhưng ổng chỉ nốc Coke. Ngồi mãi cũng nhạt, ông bảo để gọi cô giáo. Ừ, thì gọi đi. ổng nhoay nhoáy điện thoại, rằng bố con mời cô đến

uống bia và ăn xúc xích. Tôi xấu hổ quá, chộp lấy máy, rằng cháu nó nhỏ mồm nhưng nếu cô không ngại. Gớm nữa, tôi là bố nó nên đừng hỏi tại sao trứng lại không thể khôn... hơn vịt.

Cô đến nhanh như một cơn gió, váy mỏng ơ hờ khóa lấp cặp giò ồm ờ và đôi khi ất ơ hãy chờ một phút. Cô thật khác với ngày thường ở trường. Nghĩa là điệu đà mà không diêm dúa, kiểu cách mà không phô trương, nhưng dịu dàng mà lại như đàn điểm. Cô với ông Kỉnh quẩn quýt quẩn quýt. Nếu như ai không tỏ thì đều nghĩ rằng đây là một gia đình hạnh phúc vô biên. Tường tận như tôi đôi khi còn suýt nhầm lẫn nữa là.

Tôi với cô giáo nhẩn nha ăn. Ông Kỉnh chả hiểu do ý tứ hay chán ngán sự quẩn quýt mà té ra một góc xì xụp chơi game trên điện thoại. Tôi với cô chuyện bâng quơ, bâng quơ. Cô bảo, mai sau em lấy chồng, để đưa y con anh. Tôi tâm tẩm, pha chút cợt nhả, rằng cần gì phải đợi chồng rồi mới con. Cô cười thẹn thùng, bảo tôi khéo đùa. Ừ thì tôi hay đùa, nhưng làm thời... lại thật.

Dạo gần đây tôi hay nhớ đến cô. Cứ mỗi lúc nhớ nhung là xui ông Kỉnh gọi điện thoại. Một vài lần đầu ông vui vẻ lắm, nhưng dăm ba lần sau là ông cứ bồn thần và lờ lờ đi. Tôi phải gạ gẫm đổi chác dăm thứ con con nhưng tốn kém ra phết chứ chả đùa. Cô giáo hình như cũng có cảm tình với tôi nên lú lo như học trò ôn bài ban sớm.

Rồi tôi không gọi điện cho cô giáo thông qua ông Kỉnh nữa. Nó là con tôi chứ có phải là bố tôi đâu. Máy cô vẫn mở nhưng không thấy lời thưa, chỉ có tiếng nhạc chờ bản “Bức

thư tình đầu tiên” lặp đi lặp lại. Nó bắt đầu bằng điệp khúc “Em đã mơ về ngôi nhà và những đứa trẻ. Vì yêu anh, ngày mai em thêm vững bước trên con đường dài. Anh có nghe, mùa đông những ngọn đèn vàng.

Em nhớ anh, em nhớ anh...”

Đêm qua nằm mơ thấy mình đi học lại mẫu giáo. Sáng thức giấc, điện thoại bíp bíp báo hiệu có tin nhắn, nguyên văn “Con yêu cô nhưng không muốn... mất mẹ”. Nội dung tin nhắn phát đi là số của vợ tôi nhưng hình thức chuyển tin lại từ số của cô giáo. Nhìn sang bên, ông Kỉnh vẫn khe khe ngon giấc. Còn mẹ nó, cựa quậy rồi xoay lưng úp mặt vào tường. Chả biết thức hay ngủ?

Còn tôi thì tỉnh hẳn!

NHỌ

Lê Hồng Tuấn
<https://thuvienpdf.com>

Cả Vẹm

Lão tên Vẹm, giai cả nhà bác tôi, năm nay dễ hơn ngũ tuần nhưng vì nhỏ người nên trẻ lắm. Bác tôi thì mất rồi nhưng hồi còn sống ông hay kể tôi nghe sự tích về cái tên Vẹm. Chả là cái việc ông với bố tôi hay thậm thụt nghe đài địch bằng cách trèo lên ngọn cây gạo đầu làng cho tốt sóng mấy lị vô lo. Đài địch là cách nói theo hồi đó chứ ông hay gọi là đài Tây, có cái nằm bên kia bán cầu và có cái nằm bên kia bờ vỹ tuyến. Ông bảo chả hiểu mình là cái giống gì mà người ta lại gọi là Vẹm. Và ông đinh ninh rằng Vẹm là cái gì đó cao quý lắm mặc cho bố tôi thiết tha đó chỉ là lối nói xỏ xiên chỉ phờng bố láo cáo chồn của quân mất dạy. Đúng năm ấy thì sinh ra lão, thế là bác tôi nhét luôn cái tên Vẹm vào cho nho nhe đa nghĩa. Là con đầu nên có tục danh là... cả Vẹm.

Lão Vẹm phét lác thành thần, trộm vặt thành thánh. Ấy là cái khi trẻ con thôi, mỗi cái tội là sự trẻ hơi dai nên đến năm xấp xỉ đôi mươi vườn chúng nào tậ ấy. Bác tôi lo lắm, lại đúng kỳ ông ngoi lên làm chủ nhiệm HTX nên cái sự lo càng tợn. Ông bảo tao phét lác, ăn cắp dăm cân thóc, ít công điểm là do phong trào chung chứ cái thằng Vẹm chỉ tuyền cái nết ti toe hoẵng huyết mấy lị cắp vặt quả trứng con gà, rất xấu xa. Thế là ông nghĩ cách tống đi cho khuất mắt.

Ấy thời may, đận ấy có đợt tuyển quân. Nhà bà tôi rộng nên bộ đội kéo về đóng dinh lấy lính. Bác tôi hầu hạ dạ vâng ghê lắm, cốt để xin cho con trai đi bởi nếu có khám sức khỏe thì cũng bị loại, thanh niên hoi mà. Chả biết có đấm đút gì không nhưng ông chỉ huy lấy luôn lão Vẹm làm chân cần vụ, cho túc trực cơm dâng nước rót kê bên. Bác tôi vui như được phá kho thóc vậy.

Đường binh nghiệp của lão Vẹm khá hanh thông, phần do lão mép biết điều, phần nhiều là chiều được thủ trưởng. Cái nét phết lác ti toe mấy cả cặp vật hữu dụng ra phết bởi lão biết diễn trò mua vui cộng thêm cả việc lấu cá tăng gia cho chỉ huy con gà quả trứng. Của đáng tội toàn quân những năm đó đói, có được thằng cần vụ bác học như thế thì thủ trưởng nào chả cưng. Thế nên lão Vẹm đang từ binh nhất binh nhì phọt phát có sao có vạch nhưng chỉ ở dạng quân nhân chuyên nghiệp thôi chứ không được gọi là sĩ quan vì... trình lùn.

Năm lão hưu cũng đóng đến lon thiếu tá chứ chả ít. Theo luật thì quân nhân chuyên nghiệp như lão chỉ được phục vụ đủ hai mươi lăm năm là nghỉ chứ nếu không lão còn đeo đến lon tướng chứ chả chơi. Về hưu lão cất cái nhà to nhưng thiếu mất hệ thống cửa bởi đang làm thời hết tiền. Vay mượn được tý đỉnh lão dọn cái quán lòng lợn tiết canh trước hiên. Tại ngũ thì hầu tướng tá, nay hưu hắt thời hầu dân, đó hẳn là một phẩm chất cao quý. Mấy mươi năm dao thót nên tay nghề khá lắm, quán mở trong làng mà dân phố vẫn biết tiếng mò vào ăn. Vợ đang làm nghề trông trẻ được lão điều về rửa bát bưng mâm, hai thị mệт bớt cái sự học đi làm chân

lăng xăng dọn dẹp. Chao ôi, cứ nghĩ đến cái viễn cảnh huy hoàng thịnh vượng thì ai cũng cả thèm.

Ấy thế mà chưa đủ nửa năm thì đóng cửa. Lý do là tình những hạng ăn nợ đến mùa giả bằng thóc lúa ngô khoai, chữa kể chúng khề khà rượu bia từ tỉnh mơ đến tiếng thơ làm mất công mất việc rồi quá chén mà chém giết nhau ầm ĩ. Từ một quán cháo lòng tiết canh trứ danh biến thành ổ tệ nạn trong phút chốc. Toàn chỗ làng nước anh em cả nên lão chẳng biết phải làm sao. Thôi thì đóng cửa còn giữ được tý cái tình lưu cữu, không là mất hết. Sự nghiệp phục vụ nhân dân thu được kết quả rục rở hơn cả sự mong đợi là một cục nợ to tướng và vợ con ngày hai buổi rong ruổi đi đòi. Gớm, đòi cái nợ gì thì còn khả dĩ chứ đòi cái nợ đăng môm thì chỉ có nước mổ bụng ra thôi. Cơ mà là người chứ có phải gà què đâu mà moi điều dễ thế.

Buồn đời, lão rượu vã thay cơm. Cái hình hài trung niên hơi ngày một quắt đi cùng với lọ chai chum vại. Ai can cũng không được, ai cản cũng không xong. Nhìn sắc diện nhiều kẻ xò tay bấm quyết rồi phán chắc như đánh đóng ván rằng không trụ nổi qua một mùa đông. Lão quan trọng đếch gì cái sự sống không bằng chết.

Đứa con gái lớn thương cha nên xin được chân chạy tiếp thị nhưng khốn nỗi phải có cái xe máy tươm tươm. Chiếc Wave Tàu ghẻ hơn cóc cù của lão vằn vện những hoen ố thời gian lẫn lòng mề huyết tửy không phải là sự lựa chọn tối ưu và hợp lý. Lão bán lăm nên cũng bớt rượu để dưỡng não nghĩ mưu nhưng vào cái thế nợ treo như thòng lọng, lương hưu nhẵn như chùi thì quả là khó mà xoay xở. Lão xách xe nói

là đi vay nhưng thực tế là... đi hoang. Cứ mãi miết, vô định vậy. Rong ruổi chán trên gập ghềnh thiên lý thì cũng nghĩ ra cách.

Lão chọn con lộ gần nhà ra tay bằng cách chạy xe về về và nhìn lại đằng sau qua gương chiếu hậu lắp bên tay trái. Lão tia những chiếc xe hơi sang trọng với những người ngồi trên có khuôn diện hiền từ hoặc mặt mũi sung túc, còn những loại hung thần xa lộ thì lão tránh xa. Và dịp may đã đến.

Lão hất nhẹ cái mũ bảo hiểm không cài quai ra khỏi đầu và đột ngột ngoặt xe. Đó hầu như là một hành vi cứu vớt vật chủ thiết thân thỏa đáng. Con xe hơi sang trọng nhào tới, phanh khét lẹt như muốn chống mông và hai bánh sau lên. Ba khuôn mặt hồng hào như mào thần kê đập cửa xô tới. Họ xúm lấy lão nói những lời chát chúa cộng thêm mấy cái bạt tai. Lão cũng chả vừa, chửi giả và phóng ra nhiều cú đâm hạng ruồi vào không khí. Hình như chỉ chờ có thế, đám người kia lao vào tấn lão như lên đồng. Lão cuộn tròn như tê tê giấu mặt và miệng gào to. Dân hai bên đường túa ra, người trong làng cũng xông vào trợ lực. Ba gã kia mặt đang đỏ như vang bỗng chốc chuyển vàng... như nghệ.

Công an tới. Họ giữ xe cùng với ba người kia lấy lời khai. Còn lão được vác đi viện. Kết quả chụp chiếu ban đầu cho thấy "gãy xương bánh chè, rạn xương quai xanh", hội chẩn điều trị là "mổ gia cố lại".

Thằng bạn tôi thụ lý vụ này. Nó điện tôi bảo khởi tố hình sự được, muốn thế nào? Tôi nói hỏi lão Vem chứ hỏi gì tôi.

Nó bảo hỏi rồi nhưng lão ếch lằm, chỉ yêu cầu làm cho cái đèn bù là đủ, không muốn người ta đi tù. A, đạo đức chữa?

Trừ đi những thuốc thang viện phí, lão Vem được đền ba mươi triệu hiện kim. Gần nửa tháng nằm viện lão nom lại có thêm tí da tí thịt. Và cái đáng kể nhất lão mua được cho con gái cái xe, cũng Wave thôi nhưng là của Ta chứ không phải của Tàu. Phần dư giả lão mang đi trả nợ thời vừa khẩm.

Hôm tôi về thăm, nhìn cửa nhà thông thoáng trong đông giá mà ái ngại. Lão hỏi chú có tiền cho anh vay sắm mấy bộ cửa. Tôi giả lơ nhìn ắt ơ lên trần nhà. Còn lão nhìn ra con lộ phía xa xa, vẻ như là toan tính.

Nhế tôi phải cho lão vay tiền thật, chứ nhỡ ra thì hương vàng đâu cho lại. Dù sao lão cũng chung giọt máu đào với tôi, giọt trên giọt dưới chứ đâu phải là nước lã. Có phỏng?

NHỌ

Lê Hồng Tuấn
<https://thuvienpdf.com>

Bé Cái Nhầm

Tôi quen nàng ất ơ nhưng lẳng mạn và cơ duyên. Nàng gọi điện vào máy tôi, gọi đúng tên, chuyện cũng như đúng rồi nhưng khúc cuối mới té ngã ra là nhầm khi tôi thành thật khai báo là chẳng quen ai như nàng cả. Nàng không giận mà còn cười rinh rích rồi xin lỗi. Tôi thấy cũng vui vui, nổi vui hồn nhiên và thật thà chứ không như lũ bạn lấy trò đó để cợt nhả và tiêu diệt tiền cược đối tượng. Tắt máy, tiện tay tôi lưu lại số nàng, đặt trong danh bạ là Bé Cái Nhầm, như một kỷ niệm tí hon.

Một buổi chiều buồn, không nhớ chiều nao và buồn vì nỗi nào. Tôi ngồi đồng cà phê, góc kín gió, chân duỗi sang ghế khác, một tay vờ thuốc hút, một tay thọc túi quần mân nốt sần mọc ở háng lúc ban sáng. Bâng khuâng. Tôi chẳng nghĩ ngợi quái gì mà mông lung, ưu tư quá thể. Con điện thoại haisim một sóng vút bàn cả chiều chẳng ai gọi, màn hình tối đen thi thoảng lại nhoáng sáng bởi những tin nhắn rác. Tôi không mân nốt sần ở háng mọc ban sáng nữa bởi nó không còn nhu cầu, mân nữa sẽ đau. Tôi chuyển sang mân mê, xoay rê con điện thoại. Tôi lục danh bạ, tìm kẻ nhớ người quên, tiện thể xóa luôn dăm ba số nhạt nhòa thì hiện ngay tên Bé Cái Nhầm. Kỷ niệm tí hon trỗi dậy. Tôi co hai chân lại, ngồi ngay ngắn. Tôi nhắn tin “Chào em, lâu không thấy em... nhầm máy”. Cho bớt mông lung, buồn chân buồn tay thôi

chứ tôi chả hy vọng hay thậm ước nước non mẹ gì cả. Tính tôi thế, mỗi khi buồn vì nỗi chả hiểu vì sao thì lại hay có những hành vi rất tâm thần thanh cao như thế.

Con điện thoại rung khe khẽ, tiếng bíp bíp đủ nghe, Bé Cái Nhầm nhấn lại “Chào anh, nếu anh không nhấn thì em cũng sẽ nhấn lại vì em cũng lưu số anh. Một sự tình cờ thú vị, phải không???” Tôi tỉnh cả người, phấn chấn hẳn ra. Tôi bắt đầu giở rói thói chim chuột hàn lâm: “Chiều cuối tuần buồn, anh đang ngồi cafe, em rảnh không mình gặp nhau? Anh cho là chúng ta có duyên”. Nàng nhấn lại “Anh đang mơ ngủ à? Hôm nay là thứ hai. Em bận việc không đến được nhưng nhất định em sẽ. Cảm ơn anh vì lời mời”. Tôi thôi không nhấn gì thêm nữa, nhưng sự tò mò trời lên khốc liệt và hoang hoải.

Chả phải đợi những ngày dài buồn bã mới nhận tin cho nàng mà lúc nào tôi cũng choanh choách luôn tay. Sáng dậy chuẩn bị đi làm tôi đem con điện thoại vào nhà vệ sinh, vừa “dội bom” bốn cầu, vừa nhận tin tình tứ. Trưa tôi bỏ ăn, ngồi lì văn phòng uống trà thiu mà mê mải. Chiều về cũng vậy, lúc đợi cơm vợ là lên lên sân thượng mà hăng say. Các bạn đừng hỏi tôi nhấn gì cho nàng, trăm thẳng đàn ông chỉ khác nhau bởi cái mặt còn mọi thứ đều giống nhau tất, kể cả tin nhắn. Hãy nhớ lấy lời tôi, hỏi các cô nàng đa mang. Tin nhắn nào của tôi nàng cũng trả lời bất thiệp, vui vẻ và biết cách tán dương. Chưa yêu nhưng tôi thấy nách mình sắp mọc ra siêu cánh. Phải nói là những người đàn bà như nàng tuy chưa biết mặt mũi ra sao nhưng đã đem lại cho tôi nhiều hứng khởi. Tôi chưa đến mức biến thành đứa trẻ nhưng bạn bè lại hay bắt gặp nhảy chân sáo và ăn cháo trừ cơm.

Tôi phải gặp nàng, phải nhất quyết thôi, không lâu hơn được nữa. Trò chơi ú tim cần phải có ánh sáng chiếu rọi nếu không sẽ rất chán nản và còn nguy hiểm nữa. Cũng như các đôi tình nhân yêu đến chín nẫu ra mà không chịu “ăn thật” nhau thì mầm yêu sẽ thối rữa và trái sầu tất lên ngôi. Tôi nhắn tin cho nàng, hẹn gặp. Nàng nhắn cho tôi là không nhất thiết, cứ thế này thích hơn. Tôi không cố van nài, chỉ nhắn lại cho nàng địa chỉ, nhân dạng, thời gian, còn đến hay không là quyền ở nàng. Tính tôi thế, cần thì cần thật chứ nỉ non van vỉ là tôi nản lắm.

Tôi mặc quần Tây đen thẳng nếp, áo sơ mi trắng măng-séc cài khuy vuông kiểu cách. Tôi lịch sự hơn mức bình thường, dù gì cũng buổi ban đầu tuy vẫn biết có thể nàng không đến. Tôi chọn một nhà hàng thanh cao ở tầng trệt khu chung cư đắt giá và tinh những đồ ăn hảo hạng. Tôi gọi một chai vang, đĩa salad và hai phần cá hồi sốt nước cam, thêm cả cây nến hồng cho lung linh ảo diệu. Tôi chờ nàng như nhà thơ chờ hứng những câu chữ trời cho.

Hơn nửa tiếng mà nàng chẳng chịu lộ dạng. Tôi cũng không thèm gọi điện hoặc nhắn tin. Đã bảo rồi, tính tôi thế, kiêu ngạo cho gái nó thèm, chứ lằng xằng quá lại khổ công hầu hạ, rất toi cơm. Tôi định bụng chờ thêm mười lăm phút nữa, coi như là ân hạn cho nàng, nếu không, tôi sẽ xơi hết chai vang, đĩa salad, hai phần cá hồi. Chả nhiều nhận gì đâu, toàn những thứ hương hoa kiểu cách trong khi sức ăn uống tôi lại dư thừa. Và tôi quyết, nếu nàng không đến tôi sẽ xóa ngay tên Bé Cái Nhảm ra khỏi danh bạ. Tôi sẽ cắt phếng nàng, bỏ ngay trò ú tim trốn tìm tuy thú vị nhưng cũng nhiều... vô bổ.

Nàng không đến thật. Tôi về khất khưỡng trong men vang và thịt cá hồi. Vợ tôi ngạc nhiên việc khách khứa sao về sớm. Tôi cười nhạt, "Khách bận việc, không đến, xơi đồ thừa rồi về". Tôi vật ra giường, thêm thiệp. Vợ tôi rúc mặt vào nách. Tôi thấy ươn ướt nơi cánh tay. Tôi to mồm "Sao khóc?". Vợ tôi sục sùi: "Đúng ra nửa chai vang và một phần cá hồi đêm nay là của em".

Ôi thôi! Bé Cái Nhầm của đời tôi.

NHỌ

Lê Hồng Tuấn
<https://thuvienpdf.com>

Đi Yên Tử

Thằng Bôm Bốp bạn thân rủ đi chùa. Thú thật, lẽ lạt chùa chiến xú ta là tôi sợ lắm. Vẫn biết, bản thân những thứ đó chả tội tình... Bây giờ, chả kinh doanh gì lãi bằng lẽ lạt và tâm linh.

Tôi chối phắt. Nó nài mãi. Tình bạn là sự cao quý nhưng dứt khoát không bao giờ chiều những thứ mà mình không thích thú lẫn phù du. Để bền vững, nó phải tôn trọng tôi. Sự khác biệt được tôn trọng là cơ sở tốt cho những tình bạn tử tế. Mà chả riêng tình bạn, cả tình yêu và tình đời.

Nó bảo có tí gái, ông chơi cùng, tôi lẽ chùa. Ôi giờ, nó đánh trúng vào tử huyệt nết na chết người của tôi. Gật ngay và gặng hỏi, xinh không và đi chùa nào? Nó bảo, đầu năm gặp gái xấu là rất xúi, còn chùa thì Yên Tử. Thì đi!

Bôm Bốp đón tôi tại gia, rất sớm. Lên xe chả thấy mống gái nào. Mà lừa tao? Nó gật, lẽ đầu năm mong kiếm miếng ăn, kiêng gái. Giờ ạ, định quay vào nhưng nhìn cái bản mặt nó ngẩn như ngỗng ị nên đâm ra ái ngại. Lại leo lên. Bôm Bốp kể, năm ngoái cũng đi Yên Tử, mò tí chùa Đồng, chạm được tí tinh khí linh thiêng nên thánh cho lộc, kiếm được mớ to. Và năm nay đi giả lẽ và tranh thủ xin thêm. Tham như mõ. Thánh phật nào lại lắm lộc thế?

Tạt quán phở Cồ đường nhón, đông vớ mật. Toan đi nhưng Bôm Bốp bảo, hanh thông không cốt ở sự nhanh, mà là ở sự đợi chờ và lần lượt. Đành chờ mười lăm phút và... đến lượt. Ôi chao ôi, đũa đứng cửa vệ sinh xì xụp, thằng xồm vĩa hè hít hà. Hết đôi trăm. Năm mới mà, cái gì chả đắt đỏ.

Chạy một mạch, 9h đã ở Yên Tử. Cảm nhận ban đầu là khá đông và quy củ. Bôm Bốp bảo leo bộ. Tôi dựng hết cả các thể loại lông lá, sao không đi cáp treo? Nó bảo, đến với chính quả cần sự thử thách lẫn gian nan. Giời ạ, ngu vừa thôi cha, không nói lại cứ được đà. Chính quả nằm ở sự thành tâm và sám hối. Trèo gần ngàn mấy mét núi non để với được chính quả thì tôi xin kiếu. Thánh phật nhể đâu lại đang tâm hành hạ chúng sinh? Quyết định cuối cùng là đi cáp. Mất 250k cho mỗi thằng, khứ hồi.

Rồng rắn mãi thì đến chùa Hoa Yên. Chúng sinh bầu đen đỏ, khăn vái như bồ cùi, xong mang đồ lễ tổ chức đánh chén tại trận. Khiếp, lộc thánh có khác, ăn lấy được, phỏng mang trợn mắt kiếu rắn nuốt gà. Tôi để ý một giai, đóng nguyên cây vét đen chấp tay thành tâm khăn vọng. Một gái đội mâm lễ to, xôi oản tiền vàng ứ hự chen ngang. Giai đang lằm rằm, quay ngoắt, trợn mắt chửi: “Mẹ con chó”. Tôi bùm miệng để tránh phát ra tiếng cười khả ố. Thật phát vãi với sự cúng bái của các anh tài.

Bôm Bốp chen thiên hạ rẽ đất, khăn từ ngoài vào trong, tiền công đức, giọt dầu đủ cả. Gớm chết chết, thành tâm quá. Tôi thì lằm lằm máy ảnh, lão đảo như cô đồng, mắt xăm xăm soi bóng giai nhân. Nhưng thất bại, chả chụp choạch được gì vì toàn gái xấu. Nhể họ nghèo cả tiền bạc lẫn tiền

duyên nên năng đi chùa chiêm cầu cúng kêu xin? Ai mà biết được. Gái đẹp họ cũng kêu cầu hai thứ đó nhưng khác là chăm chỉ tu hành ở chùa “Một Cột” trong nhà các đại gia.

Lại đu cáp lên chùa Đồng. Đói. Chúng tôi ghé trạm nghỉ. Chén đã. Uống hết năm lon bia Hà Nội, chục trứng gà luộc, sáu xúc xích mini nướng, đôi bát mì tôm. Nhổm đít, hai anh cho xin năm trăm ba. Người ta tính năm bia 250k, chục trứng 100k, sáu xúc xích mini 60k, hai mì tôm 120k. Dạ dày khí no nhưng “lò xo” xót xa lắm. Bảo con chủ, chém bọn anh vừa thôi. Nó khổ sở, tiền đóng sở hội, tiền thuê cửa vạn khuôn vác đồ lên, tiền công xá phục vụ..., chúng em chả được bao. Chúng anh đi xin lộc thánh, chúng em xin tí rơi vãi dọc đường.

Đường lên chùa Đồng là một chặng leo dài và vất vả. Tôi bảo Bôm Bốp, mày lên chùa, tao ngồi chờ. Nó chửi, rằng đời tôi chả làm gì nên hồn cả. Tôi cần gì sự nên hồn ở đời. Tôi chỉ cần ngày có cơm ăn, đêm có rượu uống và lâu lâu đàn dúi với một vài em nức nở xinh tươi.

Loanh quanh mãi cũng chán trong cái khoảng không chật hẹp nhốn nháo. Tôi lững thững xuống núi. Phất cho Bôm Bốp cái tin nhắn là chờ dưới bãi xe. Ăn no, thân nặng nên khốn khổ. Tôi lần mò từng bậc mà run rẩy. Thật chả cái ngu nào như cái ngu nào. Mà cái sự sửa ngu nó chậm chạp lắm, như những bước chân tôi khó nhọc.

Cứ thế tôi lằm lũi, mắt dán từng phiến đá mà dọ dẫm. Nhỡ ra mà trượt chân là đi bằng đít ngay. Vô phúc lại còn được vinh dự đi bằng “tàu sáu ván”. Mọi tinh thần, trí lực tôi dồn cho những bước chân, chả hơi đâu mà để ý thiên hạ

đang sầm sập hồi hải. Nhưng mũi tôi thì thính lắm, vì ngửi thấy mùi nước hoa phụ nữ thượng hạng lẫn khuất mang tai. Tôi đoán, nước hoa thượng hạng thế này thì ảnh hình hẳn phải là tử tế. Nghĩ thế, nhưng cũng không ngoái lại. Tôi còn bận sửa cái ngu, cái sai lầm.

Vai tôi tự dưng nặng nặng, kèm theo đó một giọng oanh vàng, mỏng như tiếng kinh cầu đang phát ra từ những chiếc loa giảng mắc, anh cho em bám nhờ, em không thể đi nổi. Tôi dừng chân, ngoái lại. Chúa ơi, một giai nhân ngọt ngào và đầy phẩm hạnh.

Nàng bám vai tôi, lữn cữn. Những hố sâu tôi luôn chìa tay. Nàng bảo đi lẻ một mình, cầu an. Tôi đoán mọi nhẽ nàng đủ đầy, viên mãn, thiếu mỗi sự bình an nên mới đi cầu? Đến trạm cáp treo, tôi hỏi nàng vé. Nàng bảo leo bộ, từ tinh mơ. Chết thật. Anh mua vé em xuống nhé?. Không, nàng nhất quyết. Và anh có thể đi đường anh và em chọn lối riêng mình.

Tôi không ngu mà đại dột làm theo cách nàng nói. Bởi tôi biết, rời tôi ra, nàng có thể nhờ vai người khác. Nàng xinh thế cơ mà. Vả lại tôi cũng đã quen mùi nước hoa và giọng nói nhẹ nhàng kinh cầu lẫn khuất. Tôi sẽ dìu nàng xuống với trần ai, kể cả leo ngược lên sự linh thiêng tít mồm núi mà thằng Bôm Bốp đang khấn vái. Tôi với nàng cứ thế, lẫn tay bám vai nhau mà đi. Và thật lạ lùng, bao mỗi một như tan ra cùng sương khói. Tôi thấy mình khỏe như ông Gióng, hào hiệp như Lục Vân Tiên, chân tình như chàng Kim trong Kiều cù Nguyễn và lãng mạn như các thi sĩ gần dở lúc lên cơn.

Xuống đến chân núi gần 3h chiều. Thằng Bôm Bốp gọi bảo đang ở bãi xe. Tôi mặc kệ, cùng nàng ngồi nghỉ ngơi nơi quán nước. Nàng cảm ơn tôi. Tôi không thích ơn huệ. Nàng lườm, thế thích gì? Khỉ gió, không nhẽ lại bảo thích một cú truy lĩnh ái tình?

Thôi, chia tay từ đây nhé. Bạn thân đang réo rất đợi chờ. Nàng cảm ơn tôi một lần nữa rồi xin số điện thoại. Tôi ngại gì mà không cho. Nàng hẹn sẽ gọi cho tôi, như gọi tên một kỉ niệm.

Chi 5k leo xe điện ra ngoài bãi. Giờ ơi, tôi dại khờ hay vô tâm khi không kịp hỏi tên và nơi nàng trú ngụ. Nhưng lại tự trấn an, nàng có số điện thoại và hứa sẽ gọi rồi mà. Lúc ấy, có hỏi tên hay xin số nhà cũng chưa muộn. Ra đến bãi xe tôi cứ gẩn ngơ, mặc cho thằng Bôm Bốp réo gọi nhanh chân còn “chuột rút”. Tôi vẫn cố trông ngóng một bóng hình qua. Ôi, một mẫu vụn kỉ niệm ngọt ngào và xao xuyến quá.

Xe chậm chạp chen giữa dòng người đông đúc. Tôi tụt kính kiểm tìm chút nhân ảnh mong manh. Có tiếng còi inh ỏi xin đường. Liếc ngang, là chiếc bán tải năm tạ, bên hông cửa có bảng hiệu và chữ công an màu vàng. Định mồm chửi sự vô lối cậy quyền, nhưng môi tôi xoắn chặt lại như quấy nóng. Trên thùng xe, giai nhân của tôi bị còng tay ngồi đó. Hai bóng áo vàng hai bên. Thiên hạ xì xào, con này chuyên móc túi.

Phù! Đi thì Yên và về thì tí... Tử.

NHỌ

Lê Hồng Tuấn
<https://thuvienpdf.com>

Người Tình - L'Amant

Là người tình của tôi, chứ không phải cái L'Amant của chị gì văn sĩ quê Pháp quốc. Nhưng tôi thích giật tít như thế cho tăng tính văn học và sinh động cõi tim mật lòng mê. Chuyện cũng lâu rồi, những hơn hai mươi năm, nhiều nhận ra phết.

Hồi đó tôi là trò nghèo của cái trường dạy con người ta việc cãi vãi. Còn nàng, một tiểu thư danh giá trong gia đình có một đứa em gái ngoan với bà mẹ béo ú chủ một cửa hiệu vật liệu xây dựng và ông bố dượng già mát tính. Quê nàng là thị xã vùng trung du trù phú, nơi có rừng cọ đồi chè và những điệu xoan lơ lửng. Nàng cũng là trò nhưng không nghèo như tôi ở cái trường gì nhì nhằng hệ hai năm tít mọt Phúc Yên, xa Hà thành nơi tôi trọ học hơn năm mươi cây số. Chúng tôi quen nhau ứ ớ lắm. Là qua cái việc tôi chỉ cho nàng cách vẽ bản đồ nước Nam trong bài địa lý khi ngồi trong một lớp ôn thi. Nàng thì chính danh, tôi phận nghèo nên học chui dăm buổi. Đó là mùa hè năm 1994, Hà thành đỏ quạch sắc màu sĩ tử.

Nàng trượt đại học, tất nhiên. Gái xinh mà lại đòi thông minh thời hơi phản cảm và vô cùng rách việc. Tôi nghèo thôi nhưng thông thái lại thượng thừa nên thích cái xinh của nàng ra mặt. Nhưng cũng chỉ dám trao gửi vài dòng địa chỉ cùng với hẹn bồi rằng sẽ tìm nhau sau kỳ thi, bất luận đỗ-trượt ra sao. Và nàng là người đi tìm tôi trước, chẳng hiểu

qua kênh thông tin nào hay chỉ là sự nhạy cảm của mảnh hồn trần lấp lánh. Hôm đó tôi đang mài móng với bài chính trị khô khan thì nàng thập thò cửa lớp. Tôi mừng lắm nhưng nàng thì khóc suốt. Kết quả là đi tong mất ba mươi nghìn đồng bạc cho hai suất cơm trưa và cả một chiều dài công viên nước mía. Đổi lại tôi được cầm tay và thi thoảng được nàng bẹo má.

Chúng tôi hẹn hò một tháng thăm nhau một lần theo cái lối "bữa thì em đến, bữa anh sang". Nhưng nàng là chuyên gia phá đám khi tuần nào cũng đáp tàu xuống trước. Tôi thích lắm nhưng cũng bạc hết cả mặt lo cho nàng cái ăn và những chiều bánh trái bờ hồ. Đó hầu như là một hạnh phúc cay đắng vô biên bởi tôi chẳng điều kiện gì. Mong tôi so với tôi còn tốt xác.

Tôi mỗi bận lên thăm nàng là một cực hình gian truân khổ ải. Tôi phải vay tiền bạn lo tàu xe và chi phí cho một hai ngày lưu trú. Lắm lúc tôi còn phải đi cầm thẻ sinh viên, áo rét, thậm chí cả hòm tôn đựng sách. Nhưng có hề gì, tình yêu luôn giá trị hơn bất kỳ những thứ vật chất tầm phào lẫn lộn lao.

Nói thế thôi chứ dường như nàng hiểu hoàn cảnh của tôi nên mỗi lần lên chơi đều được bao cơm nước. Ý tứ hơn nàng còn mua cho cả thuốc lá thơm, nguyên bao chứ không du kích lèo tèo năm bảy điếu. Ngủ thì nàng gửi sang khu ký túc xá nam, nơi bạn nàng cố thủ. Mỗi khi xuôi tàu về nàng lại tiễn ra ga, ý tứ ấn vào tay tấm vé xinh xinh. Tôi động lòng lắm.

Chúng tôi chưa bao giờ nói lời yêu. Chỉ là những cái nắm tay lẫn với nụ hôn phớt vội cho kịp tàu. Nỗi nhớ được dồn vào những trang thư đều đặn mỗi tuần. Nàng viết thư chán lắm, chẳng gì hay. Phần tái bút bao giờ cũng có ba dấu (x) làm tôi phát vài khi phải đi hỏi các cao thủ tình trường về ý nghĩa mông lung. Chúng bảo thế là hôn baphát. Tôi bắt chước nhưng tăng liều lượng lên gấp đôi khi gửi trả cho nàng. Tất nhiên thư tôi viết thì hay cực kỳ rồi, đại để là "hôm nay ngồi giảng đường mà nhớ thương khôn xiết, muốn hóa thành chim bay đến thăm em", nhưng thực tình là tôi đang ngồi nhà gãi gẻ hoặc thè lưỡi chờ cơm.

Mùa xuân năm 1995 nàng rủ tôi về thăm quê, nhân tiện ăn luôn cái giỗ Tổ nước Nam. Tôi lo lắng lắm, tất nhiên là chuyện tiền. Không khéo toi cơm cả tháng chứ chả đùa. Nhưng như tôi đã triết lý, tình yêu nó cao giá và linh thiêng lắm. Tôi biện thư cho mẹ với những lời lẽ vừa hùng hồn, vừa dọa dẫm về một cái thực tại cũng như tương lai học hành khổ ải, cốt là để moi tiền đi thôi. Mẹ tôi hoảng hồn đánh giá cao hoài bão nhón nhao và đề cao sự dọa nạt bố tướng. Đời bà chưa ai lừa được, trừ tôi. Tất nhiên là mỗi một lần đấy thôi vì những lần sau bà đều quẳng thư vào sọt rác rồi ném giả cho tôi lời nhắn "Mày về mà giết tao đi". Bố sư khỉ.

Nhà nàng đúng như tôi hình dung, điều kiện lắm. Có bộ dàn nghe nhạc mấy thớt ngất ngểu trên bích- phê ba buồng, bên trong khung kính là cái ti vi màu màn hình lồi to vật vãi. Nhưng tắng đờm nhất là con xe Dream màu mận chín mới kính coong, một giấc mơ thời thượng lúc bấy. Mẹ nàng béo tốt lối con buôn nhưng ân cần mọi nhẽ. Cha dượng

nàng trông bác học với mái đầu bạc như các giáo sư. Và em nàng, đang học 12, xinh như Kiều phải gió.

Nhưng cái tôi choáng nhất là lần đầu tiên được cưỡi cái “giấc mơ” kia. Là ý tôi nói con xe Dream láng cóng. Mỗi tội là phải ngồi sau đít nàng bởi thú thật tôi chưa hề biết đi xe máy. Nghèo nên nhiều éo le. Nhưng tôi cũng chả xấu hổ mấy bởi mộng nàng xinh và đa tình lắm, chưa kể vòng eo thon tay tôi đặt hờ và mái tóc xanh non quất mặt tôi rất rạt. Nàng chở tôi lên đồi ăn những thứ bánh trái thơm điếc cả tai. Lần đầu tiên trong đời tôi được xơi cái bánh mỳ xắt vuông từng miếng phết ba- tê kèm khoanh thịt nguội hồng hào. Ôi chao...

Ở nhà nàng mỗi sáng tôi có bát phở tái hoặc đĩa bánh cuốn giò tai ngào ngạt. Xong là tôi nghe đài và chơi cờ tướng với dượng nàng. Cô em gái đi học sớm. Và nàng cũng bận bịu chút việc đóng cửa hàng với mẹ, gần trưa mới về cơm nước cho cả nhà. Nhưng bữa tối mới là thịnh vượng nhất, tôi được uống bia lon, thứ đồ hộp sặc mùi tuban mà thừa ở nhà quê tôi còn phải đi xin về mài cho bung nắp ra mà làm đồ uống nước. Mẹ nàng khen tôi giỏi giang chí khí. Dượng nàng đề cao tôi những nước chiếu xuất thần. Em nàng bẽn lẽn liếc trộm tôi rồi ngỏ ý nhờ cậy việc dạy học. Nàng phập phồng cánh mũi, hẳn là rất tự hào, mặt đỏ như hồng đào cuối vụ. Tôi đang ở một xứ sở thần tiên, không hẳn là đẹp như trong cổ tích nhưng đích thị là gần giống với thiên đàng.

Tối tôi dạy em nàng học bài. Cái vô phúc là em ý cũng bắt tôi chỉ cách vẽ bản đồ nước Nam môn địa lý. Em chưa

mấy thạo nên tôi phải cầm tay đưa những đường lồi lõm hay chấm vài cái khoanh tròn nơi biên đảo xa xôi. Tôi đứng đằng sau, ngực áp đầu mà tận tình chỉ dạy. Tay em hơi run và nhịp thở thì gấp gáp như cá ngáp ô-xy.

Căn buồng lấm lúc cũng hư vô, thậm chí tội đồ. Rồi thế quái nào tôi lẫn ra ốm. Cứ chiều đến là run cầm cập như kiểu người ta sốt rét. Căn buồng nhỏ tôi nằm ngồn ngộn những chăn bông nhưng vẫn làm rãng môi va vào nhau tung tóe. Mẹ nàng lo lắng gọi bác sĩ đến tận nhà. Dượng nàng buồn bã vì không ai đánh cờ với nghe đài. Nàng và em nàng cả ngày quanh quất bên tôi. Mỗi bận tôi rung lên là lao vào ôm mạnh bạo trong niềm thương cảm và đau đớn vô biên. Vua chúa ốm đau cũng chỉ đến thế là cùng.

Tôi cắt cơn sau bao phen vật vã. Ngày trở về đèn sách cũng đã quá đi mất một hai hôm. Nhưng thấy tôi hăng yếu nên mẹ nàng khuyên nên nghỉ ngơi thêm ít bữa. Thôi thì có hề chi, tôi cũng chán cái sự học lăm rỗi, đói khổ và nhọc nhằn quá lắm.

Chả hiểu do sức giai hay sự ăn uống giả thù mà tôi đánh chén vô cũng tợn tạc. Ngày ba bữa, tối lại còn lót dạ khúc sắn đêm. Miền quê nàng tinh những đồ ăn ngon nhức nhối. Nhưng kỳ vĩ hơn là sự ấm áp của lòng người. Ở những nơi có điều kiện sống tốt thì cái tình cũng quý báu thêm ra. Tôi chưa thấy cảnh nghèo nàn nào mà lại như thế cả. Nghèo là khổ và cái tình đôi khi cũng chỉ là miếng ăn thôi.

Mai là tôi và nàng xuôi tàu đêm chuyển cuối. Mẹ nàng đóng cửa hàng sớm hơn thường nhật. Dượng nàng bỏ ngang buổi họp tổ hưu. Em nàng cũng thôi đi học nhóm. Nàng xách

lần đi chợ một mình lo bữa biệt li. Tôi chả làm gì, cứ vọc tay túi quần hết tha thẩn ngoài hiên lại tung tăng dạo phố, mặt ngáo ngơ như nhà thơ sống mất ý tứ trời cho.

Bữa chiều có thêm dăm người lạ. Mẹ nàng bảo là chỗ thúc bá cô dì. Hình như bà có ngấm ý khoe khoang, rằng tôi là bạn giai nàng và những mong sự thông tỏ gắn kết bền chặt. Tôi ngượng ngùng lắm khi họ coi tôi trọng thể, nói những lời chân tình, chí thiết và bề trên. Nàng như con sáo nhỏ, lú lo những điều vô nghĩa hay ho. Em nàng lại trộm nhìn tôi như thường lệ. Lòng tôi rộ lên bao niềm trắc trở dù dạ dày lén chặt những thức ăn.

Tàn canh, mẹ nàng gói ghém cho bao nhiêu là quà bánh. Các bề trên ngồi xa- lông xĩa rằng choách choách hóng ti vi. Nàng ngoan hiền bê đồ đi dọn rửa. Em nàng kéo tôi vào buồng, lôi ra tập vở mỏng. Chết chết, lại bắt tôi dạy vẽ bản đồ nước Nam chẳng? Nhưng không, em ý bắt tôi đọc địa chỉ rồi nắn nót ghi vào. Chưa hết, lại còn mạnh dạn lật tay tôi, dúm vào miếng giấy học trò hoa bướm, dặn cấm được giở cho chị em xem. Tôi xao xuyến và có phần thảng thốt.

Giã biệt, mẹ nàng ý tứ nhét áo ngực tôi ba trăm bạc. Các bạn nhớ cho, nó tương đương với một tháng tôi cơm gạo học hành, thêm hơn trăm nữa thì được chỉ vàng ta. Tôi giẫy lên không nhận nhưng bụng lại hồi hộp lo sợ bàn tay bóng bẩy kia thu về. Nhưng may quá và đó cũng là cái phúc đức ăn ở của tôi. Có món này tôi giải quyết được bao nhiêu là sự vụ. Thì cũng toàn là những thứ nợ nần chồng chất của hện bồi lúa đôi thôi. Mắt bà rớm lệ bảo tôi, là bà coi như con, rảnh

rang cứ vẫy tàu mà lên hạnh ngộ. Tôi cũng rơi đôi dòng lã chã, ít thôi nhưng được cái... thật thà.

Chúng tôi xuôi trong miên miên man khó tả. Nàng tựa vai tôi thốn thức cả đêm dài. Đến ga Phúc Yên nàng còn không định xuống mà đòi theo tôi xuôi thẳng hướng Hà thành. Tôi dỗ mãi nàng mới nghe ra, là ta tháng nào chả gặp. Phần tôi sau những ngày vui vẻ no say cũng sợ trèo không qua nổi mấy cái học trình thì toi cơm lắm.

Chỉ còn lại mình tôi. Găm chặt món lộ phí tính chộp mắt một tí nhưng lại nhớ ra mảnh giấy nhỏ của em nàng. Tôi bồi hồi lần giở, chỉ mỗi câu "Em rất nhớ anh, chàng bạch mã đời em mê mãi". Nét chữ học trò thụt thò nghiêng nghiêng một cách rất vô tội và ngây ngô, đôi chỗ có nét đứt và bị nhòa. Có mấy chữ đầy thôi mà tôi biết em nàng là đài trang lắm lắm. Nàng cũng đài trang nhưng chữ nghĩa thư từ giống như cách người ta làm biên bản nên nếu được xếp hạng tôi chỉ coi nàng ở dạng đờ-mi. Tiếng Tây đâu như là đờ-mi rô-man-tích, nghĩa là đài trang một nửa. Giống như cái đờ-mi trình tiết của cô Tuyết trong thiên Số đỏ của nhà văn đoản mệnh vậy.

Một tuần sau tôi nhận liền một lúc hai thư, một của nàng và một của em nàng. Gớm chết chết, cảm cái tình và cái đài trang nên tôi giở thư em nàng đọc trước. Đọc xong tôi quên hẳn thư nàng.

Giời ơi, nhẽ đâu tình tôi lại loạn lạc và nhiều ngang trái thế?

Trong cơn hưng phấn của tháng ngày nhiều kỷ niệm và chút xao lòng của nhẽ tinh khô, tôi biên giả luôn hai lá. Khởi phải nói thì các bạn chắc cũng ngẫm được nội dung. Một cái xuyên xao bao la bát ngát, một cái ngọt ngọt bớp bớp chất cải lương. Tôi gửi đi và mộng lung chờ đợi.

Tôi nhận lại hai thư vào một ngày mưa gió. Còn thú gì hơn khi đọc thư trong cái thời tiết có xu hướng đồng lõa với lòng người. Nhưng thật bất ngờ, cả hai chỉ nhõn một dòng "Đồ khốn nạn". Tôi bàng hoàng và không hiểu tại sao lại ra nông nổi đáng cay như thế. Mãi gần đây, khi lớn lao và yên bề mọi nhẽ, trong một dịp gặp gỡ tình cờ, nàng nói rằng tôi đã gửi nhầm thư. Là cái sự râu cô chị cấm nhầm cấm cô em thôi.

Ngang trái đó nàng giấu biệt hơn hai mươi năm và được nói ra trong một sự tình cờ khó đỡ.

Ồi người tình! L'Amant của đời tôi.

NHỌ

Lê Hồng Tuấn
<https://thuvienpdf.com>

Tinh Hoa Phố Cổ

Thằng này dân kiến, một lối nói giản tiện chỉ bọn kiến trúc sư. Tôi không biết nó chui ở lò nào ra nhưng dáng dấp thì y như dân... lò mố. Là mặt to, tai vuông, vai bằng và chân tay thì như lực điền phiên được mùa thóc lúa.

Nó không danh giá mấy nhưng nghe đâu cụ tam đại cũng có tí oai phong, làm tới chức quản xa tòa đốc lý Hà thành thời Pháp. Mà quản xa là gì?

Nôm na là anh trông xe cho quan nhớn. Cả một thời chúng dân rằng đen mắt toét, chân dận guốc mộc, mồm nhai giầu không và ở nhà gianh mà ông tam đại đã mon men với Tây dương và dinh thự thì hẳn là tự hào quá đi chứ lì. Có phỏng?

Bởi cái xuất thân đó nên nó luôn tự hào là dân Hà Nội gốc dù rể của ông tam đại mọc tít mãi mạn xứ Đoài ngái xa. Nó sống trong căn biệt thự Pháp cổ nơi phố cũ. Căn biệt thự khí to nhưng trong đó nhung nhúc những công dân mà nhiều người còn trọ trẹ giọng Thanh- Nghệ nên đâm ra lại nhỏ. Nó ở căn buồng lồi nếu đo bằng gang tay thì hơi lâu nhưng nếu dùng thước thì không có chỗ cho người thứ hai căng vạch. Bé lắm, bằng cái móng chân con vi trùng là cùng. Thế không điêu. Nhiều bận tôi bảo cút ngoại ô mà ở nhưng nó nhăn nhở

mà rằng, chậ chội mới làm nên danh giá giai phố. À ra thế cơ đấy. Nó là giai phố cổ, mặc dù tôi thích gọi là phố cũ hơn.

Tôi người nhà quê nên không hiểu lắm cái phong hóa người phố hội, nhất là lại cổ như nó, nhưng độn lâu lâu cũng có đọc cái tùy bút của anh thợ văn cái gì Hà. À phải: "Giai phố cổ". Đại để bên cạnh những sơn phết vàng son quá vãng thì còn có những thứ mạ kền đương đại tanh tao.

Nghe đâu đọc thiên tùy bút này, giai phố cổ tự bạ thành một đồng to lủng anh thợ văn kia mà hỏi cho ra nhẽ. Tại nạn văn chương hay lại là trò tô vẽ? Ai mà biết được.

Tôi đồ là nó có vợ con rồi. Chỉ băn khoăn là không biết chúng ở đâu thôi. Chứ cái nhà chậ thế nằm ngời hể còn phải khai căn lấy lũy thừa cho vừa vặn thì gia quyến chui đâu? Tính tôi chơi mới chỉ biết thân người đó, chứ chả mấy khi để ý đến chuyện riêng tư. Tôi nghĩ thế là hay nhưng nhiều đứa cho là vô tâm vô tính. Thực ra tôi chán ngấy cái sự soi mói nhau, nhất là trong rương hòm và trên giường ngủ.

Thời sinh viên nó cũng thuộc diện anh hào. Là cây ghi-ta cự phách trứ danh kiêm sáng lập viên của cái ban nhạc đầu như là Bức Vách. Tôi công nhận những ai có gốc gác Hà thành hoặc cổ quái như nó đều rất có khiếu văn công, khác xa với lũ giai quê, chả có cái nét mẹ gì là đáng kể ngoài cái nước non "rũ bần đứng dậy sáng lòe". Ban Bức Vách một thời đình đám lắm, đến nay vưỡn, tuy không nổi thường xuyên bởi thứ nhạc chúng chơi đã kém phổ thông lại kén cả tai người. Tôi không thông thạo nhạc nhẽo nhưng nghe đâu là Rock. Còn Rock là gì? Thì tôi biết đếch đâu. Hình như nhạc

của Tây phương thời phải, đại khái phải gào thét hú hét mới ăn thua. Nó chơi đâu được một thời thì bỏ bởi cơm cháo không đùa với bọn dở hơi và chơi thứ nhạc lại... hơi dở.

Ở phố thị, chơi nhạc tân thời là thế nhưng nó có nét ăn uống khí bản nông là chuyên trị mắm tôm và nước mắm chắt. Mắm tôm phải là mắm xứ Thanh vừa tanh vừa gắt, thậm chí hôi thối đen xì mới hợp vị. Nước mắm chắt cũng phải cùng xuất xứ, chung theo lối thủ công cất từ chum ra mà nếu để lâu là có dòi. Tôi không tưởng tượng được mồm mép sẽ như thế nào khi xực vào những thứ kinh dị kia nhưng khi thấy sơ bộ trình bày về pha chế và gia giảm vào các món ăn thì lại tung tăng muốn thử. Tuy chưa có dịp may nhưng nghe giang hồ đồn đại là đi la liếm ở đâu nó cũng tậu hai bịch dưới cốp con Vespa kỷ băng hà mang đến hiện trường đánh nhắm. Nhẽ thơm ngon lắm nên ruồi nhặng bu đen yên, nhiều đứa thú tính ra hít hà rồi phán là cặn bã bĩnh ra qua đường bài tiết. Mẹ kiếp, thói thường đàn ông đi đâu người ta hay mang theo rượu ngon gái đẹp. Đàng này...

Đây là cái sự ăn. Sự hút của nó cũng kỳ tài. Thuốc lá lúc nào cũng như thấp nhang trên mồm, độc một loại rẻ tiền nhưng bây giờ lại là chất chát của dân chơi: Thăng Long. Lối nó rút thuốc ra khỏi bao rồi vê, rồi rê, rồi gấn lên khóe môi oách như tài tử bởi kiểu cách đó y hệt gã đại tá Nguyễn Thành Luân trên màn bạc một thời. Tôi đồ là nó học được trên phim, hoặc cũng có thể là nét riêng giai phố, hoặc cũng không chừng là hứng thú riêng tư? Điều thuốc có thể thấp kém phẩm chất nhưng qua cách nó hút người ta bỗng thấy sang lên chứ không như kiểu trọc phú hút xì- gà dễ làm cho người ta hình dung ra một con chuột trừ đang tu nước mắm.

Tôi hay cùng nó tụ bạ lúc nông nhàn, phố thị kêu là rồi việc, tuyền những khi khuya khoắt đêm hôm. Nhậu trong cảnh thanh vắng đó mới thú bởi nếu say rồi khạc nhổ hoặc chửi bậy cũng chẳng ai hay. Hay như phẩn chí thì đọc thơ bựa, hát nhạc chế, chán đi thì vung tí mệt chửi những thứ thuộc về KHÔNG AI SẮT. Thật là tự do, bình đẳng, không biết để đâu cho hết. Canh rượu muộn nhất tàn lúc năm giờ sáng, tranh thủ uốn éo vặn vẹo cho khí huyết lưu thông tí chút rồi lại liêu xiêu rủ nhau đi lòng lợn tiết canh mé đường tàu. Thiên tài cái là nó chữa từng say. Tôi thì trận nào cũng bê bết hệt chó ăn phải bả.

Đận đầu năm vun mãi tôi mới đủ tiền mua khoảnh đất hẹp cất căn nhà mới. Chỗ thân tình nên tôi rắp tâm nhờ nó việc trọng là thiết kế cái không gian sinh tồn sao cho kiểu cách. Tôi cho nó tự do sáng tạo, khoán luôn cả việc vật tư thiết bị lẫn thợ thuyền. Bận bè nhớn nên việc cũng phải nhớn nhao sao cho danh giá. Mấy lị những gì không thông thạo thì tốt nhất là nên giao phó cho bọn tay chuyên. Tôi yên tâm lắm và yên chí nghĩ về căn nhà bảnh bao thậm chí bá đạo trong đời. Việc của tôi là chạy lo tiền, rảnh rảnh thì lang thang lên mạng đong vài em tiết hạnh, thi thoảng đảo qua xem hình hài căn nhà và lôi nó đi sa ngã đêm hôm bất tử.

Hôm cúng bái nhập trạch lấy ngày tôi mới vào trong theo lối mê tín. Tôi ưng lắm khi mọi nhẽ trên cả tuyệt vời và hơn cả mong đợi. Nó là thiên tài. Dứt khoát rồi. Không cần nghĩ ngợi. Nhưng cái làm tôi tá hỏa là trong tất cả các nhà tắm tuyệt đối không có chỗ để vệ sinh, dù đẹp đẽ và sạch sẽ vô biên. Tôi cứ nghĩ nó thiết kế chỗ bồn tiện kia huyền bí hoặc

phong lưu, có thể trên tum hoặc dưới gậm giường nhưng
tịnh chẳng thấy. Dem hết sức bình sinh ra hỏi nó thì cái mặt
kia nghệt mất mấy giây rồi thản nhiên "Xin lỗi mày. Bao
năm nay tao tinh đi dạo. Nên quên".

Phải rồi. Nhẽ đó là nét tinh hoa? Ô hô!

NHỌ

Lê Hồng Tuấn
<https://thuvienpdf.com>

Tử Luận

Nước Nam ta là một quốc gia vô địch về uống rượu. Tôi cũng là một thành viên ưu tú và tích cực trong công cuộc say sưa của nước nhà. Nhưng mấy năm nay, trên đà suy thoái của sức khỏe và hầu bao nên sự nghiệp cũng có phần kém đi long trọng. Nhưng có hề gì, lấy lòng nào mà chả có khúc quanh co. Phỏng các bạn?

Tử vi nhà người ta có cung này cung kia, thăng trầm tùy vận hạn. Tôi mọi cung đều tẻ, phát mỗi đường uống ăn nên khẩu lộc theo đó mà rục rở. Xưa ai hủ cũng đi, bỏ cả việc để lên đường. Uống từ rượu cỏ cho đến Camus X.O hảo hạng mà tịnh chả bận khoản về đẳng cấp hay độ thơm ngon. Cứ có tí cay cay tạo say và sau đó là la đà sa ngã. Cũng tầm lù tui thôi, tử như đá tí mát- xa, tẹo Kara không có Ô kê. Cùng lắm cũng chỉ ấp ôm chút bèo dạt mây trôi, đôi khi là máu me và cũng có thể do be bét.

Nay đỡ nhiều rồi. Hủ vẫn nghe nhưng bao giờ cũng chốt lại là với ai. Đại khái là rượu có tí lựa chọn. Là chọn người đối ẩm hoặc quần ẩm (lưu ý: quần ẩm không có nghĩa là quần... chưa khô). Nói thế để thấy rượu bây giờ chỉ là thứ xúc tác đưa cay cho đầu mảy rạn rở mà nói những câu chuyện hàn lâm và cũng có thể là giời ơi. Nó không còn là thứ cốt yếu để đến với nhau nữa, mà sự nồng nàn của bạn hữu và tình đời mới là cái lý mơi mơi.

Thuật uống rượu cũng như lấy vợ và ái ân.

Đầu tiên phải thích rồi làm bạn với nó. Rồi nhớ, rồi yêu và kết hôn sống chung thân cùng nó. Rồi cũng phải khởi động vuốt ve mơn trớn. Rồi cũng phải đồn dập hối hả nồng nàn. Và cuối cùng là... Tất nhiên với rượu thì khác, ấy là cái sự... nôn, chứ ở đẳng đâu đó thì hỏng lắm. Có người càng già rượu càng hay. Có người rục rở quãng trung niên ngắn hạn. Còn những loại ngựa non đá hay trống choai đang tập đập mái thì chán hẳn. Bởi chúng không uống rượu, mà rượu uống chúng.

Thiên hạ bây giờ mở mắt ra là rượu. Sang thì bát phở, đôi trứng để dăm ly lấy khí. Hèn thì cũng mét lòng hay rổ cóc ổi xoài me. Họ uống theo triết lý rượu sáng- trà trưa- tối... kính thưa. Kinh hãi nhất có lẽ là đội ngũ viên chức nước nhà, vô tội vạ đến mức quốc gia phải sức thông tri ban bố cấm kị. Mà nào có ăn thua. Hay như bần nông quê tôi, uống rượu để tiễn biệt những ngày dài vô nghĩa. Họ gom thành hội để uống. Chẳng dụ như hội trung niên xa vợ (vì có vợ đi osin Đài Loan hay Mã Lai), hội gà tập gáy (mới nhón) hay hội cận địa viễn thiên (sắp chết). Chán đi thì giao lưu, so mỗi đo rượu âm ỉ cả một miền nhếch nhác đến tang thương.

Bạn tôi tinh những hạng thần tửu. Nghĩa là uống rượu thành thần, tuy cũng có vài anh đôi khi... thành cẩu. Nghĩa là uống rượu như chó ấy, sủa nhiều và cuối cùng là cắn càn. Cứ sau một cơn say là ân hận, xót xa rồi mai lại lặp lại. Tôi có đi hỏi vài nhà tửu học về hiện tượng trên thì được giải thích là các nếp nhăn trong não không tương thích với thể

tích và số lượng lọ chai. Ái chà chà, hóa ra uống rượu có liên quan nhiều đến não cơ đấy. Giời ạ.

Dù lấy rượu làm niềm vui và lẽ sống nhưng giáo khoa thư về rượu ở xứ ta lại không nhiều, chủ yếu là qua đường truyền miệng và rỉ tai. Khác hẳn với Tây dương, rượu có dòng có giống và lịch sử hẳn hoi. Rượu nước Nam ta để nhận ra bản sắc là bất khả bởi chả theo giống theo dòng nào mà thiên về cái sự thủ công man mợi. Vài anh tỏ vẻ tinh hoa cứ bảo rượu cuộc lủi hay lá chuối là bổ béo. Chả phải đâu, bởi với phương thức nấu và pha phách đó thì độ cồn vẫn còn đến 80%. Uống nhiều theo kiểu “trường kỳ chiến đấu” thì nhất định đích đến sẽ là nơi... ban thờ. Uống để say thì rất mệt và nặng đầu, chưa kể người ngợm hay mồm mép thối rưng rức như bể phốt. Nếu có hạ thổ đi vài tháng hay ít năm thì còn tí hồn vía để ru đời. Khác với cái tang rượu Tây chính cống, đã say là sâu lắng dịu dàng, người cứ như đu trên tiên cảnh và đặc biệt mồm mép rất thơm tho. Tôi hay uống thức này nên thừa riêng một cái bình thép mỏng, kiểu cách hệt như của các tay chơi cao bồi để chắt rượu vào mà mang đi mèo mỗ. Hễ lâm trận là dốc nửa bình lấy sức và cũng là tiện thể xúc miệng cho thơm. Nhưng từ đận gặp một giai nhân mồm hôi tôi cũng ít dùng bởi vệ sinh trong ái tình không nằm nghiêng sang một phía.

Nhà tôi rượu có nòi. Nghe bố tôi kể thì khởi từ đời ông cố nội. Nhưng khác với người ta, uống rượu thời phương phi béo tốt và sống lâu, thìđường này toàn “chia tay hoàng hôn” lúc vừa qua đốt sáu chục trong cái bộ dạng xác ve trọng bệnh. Đến đời bọn tôi nhể thoát ly đi cả và ăn cơm thiên hạ nhiều nên cái sự rượu chè cũng bỏn bớt đi tí chút. Có mỗi tôi nặng

đô nhất nhưng luôn béo tốt hồng hào tuy đôi lúc ăm ạch lá gan hay phàn nàn tí Gút. Tôi cứ hay lo toan cho cái sự rượu ngày một vội đi, điều đó đồng nghĩa với việc giảm dần sức kéo. Nhưng vợ tôi thì mừng lắm, bởi với thị uống ít đi là sức khỏe kiện toàn và quan trọng là hầu bao đảm bảo. Nhưng thị đâu biết, uống rượu nó như ái ân. Không còn yêu, mê, say nữa là chỉ dấu cho sự phẫn đấu... ra đồng. Lúc đấy lại chẳng nức nở ra tưới rượu lên mộ phần mà kêu gào những niềm xưa cũ hanh hao.

Nhưng kể từ cái hôm mừng tân gia vừa rồi thì tôi nghĩ lại. Giữa bao nhiêu bạn hiền và xuân thì phời phới nên tôi uống dốc lòng lắm. Say nhưng vẫn đi xe máy về nhà, có điều là cứ đi, đi mãi mà chẳng thấy nhà đâu. Đạp chân chống lão đảo giữa bốn bề ruộng đồng mênh mông bát ngát ướm một cô nàng đang cấy mạ non hỏi đường hướng thì được giả nhời là đang ở...Vĩnh Phúc. Giờ ạ, lạc tí nữa thì có phải là đến...Vĩnh Hằng rồi không.

Trong khi hôm đó, tôi uống rượu... ở nhà. Aha!

NHỌ

Lê Hồng Tuấn
<https://thuvienpdf.com>

Xôi Hồng - Bỏ Không

Hỏi làm kế toán trưởng cho một doanh nghiệp nhà nước danh giá to vật vãi. Ghế đít thơm tho là thế nhưng lại đang ngãng ra bởi theo ngài thì thời cuộc- xúc- mức- tát sắp đoạn rồi. Ngài hay phát phơ cùng tôi mỗi khi nhàn rồi nên cũng khí thâm tình.

Nghỉ lễ nhân ngày giỗ Tổ, ngài gọi tôi nói đi Hạ Long chơi. Thôi thì người ta lên núi thời mình xuống biển vậy. Tôi đồng ý và bắc thang đốt nhang khẩn đợi.

Đúng giờ ngài đến. Con Mẹ E vừa mua mới kính coong bìm bìm mấy hồi còi giục giã và pha đá liên hồi. Tôi cong đít lật đặt ngồi ghế sau nhưng ngài quát “Mày có phải sắp tao đâu. Lên ghế trước”. Giời ạ, thường thì tôi vẫn ngồi thế, có thấy ngài nói gì đâu. Tôi nghĩ ngài đang bực mình chuyện gì nên ngoan ngoãn leo lên và không quên nở nụ cười cầu tài vớt vát. Con Mẹ E rù rì lăn bánh, chốc chốc lại kêu lên những tiếng tinh tinh. Ngài nhìn tôi, giọng rất nghiêm trọng “Mày chưa đánh răng à? Hay hôm nay mút mắt tôm?”. Tôi chưa hiểu tí ất giáp gì thì ngài đã thìn tị “Xe xịn nên có cảm biến mùi, mồm thối là báo lỗi”. Thánh họ. Là cái sự tôi quên cài dây an toàn thôi.

Ngài không tìm đường để ra cao tốc mà lại ngoặt lên phố nhón. Tôi be rầm lên về cái sự nhầm. Ngài tỉnh bơ, bảo đón

ít “hàng xách tay” mang theo để cải thiện đời sống, chứ
đếch ai lại hai thằng đực quần lấy nhau. Tầm lắm. Gớm, sao
mà tôi yêu cái sự nhâm lẫn bác học của ngài đến thế. Có tí
“của lạ” và cá tươi bể cả thời chả trường thọ lắm hay sao?

Con Mọc E dụi dít vào một quán café sang trọng ngay sát
mé hồ Gươm. Ngài lệnh cho tôi ngồi im trên xe. Một lát, ngài
trở ra với hai bóng hồng xinh như Kiều phải gió. Điệu đà
theo lối quý ông, ngài mở cửa và che tay trên đầu hai cô
nàng khả ái. Tôi không dám ngoái lại mà chỉ dám trộm nhìn
qua gương. Chao ơi, tạo hóa sao khéo vẽ vời, mỗi người mỗi
vẻ, mười phân vẹn cả thập phần.

Đường xa mà cứ như ngắn lại. Ngài nổ ùng oàng như đại
bác đón nguyên thủ quốc gia. Hai cô nàng cười rinh rích
theo lối hàn lâm trong vắt cam lồ, chốc chốc lại chêm pha
những ngôn lời tinh khôi như hoa xuyên tuyết. Tôi chả dám
ho he gì vì trước cái đẹp thời ngôn ngữ hay bị... bất lực.

Chẳng mấy chốc đã đến Hạ Long, nghỉ lễ nên thời đông
đúc lắm. Nếu như cái sự đông đúc làm rộn ràng ở đâu đó thì
ở ta phần đa lại là ngọt ngọt. Ngài tạt vào một khách sạn
hạng sang. Hai cô nàng ngồi yên trên xe. Tôi mót tiểu nên
cũng đu theo ngài vào tìm nơi chối bỏ.

Để lại hai chìa khóa phòng trên quầy lễ tân, ngài nháy
mắt với tôi đầy ẩn ý. Tôi rạo rực lắm khi nghĩ đến cảnh máy
lạnh rèm hồng và đèn vàng buông rủ. Ai trong số hai cô
nàng sẽ là của tôi? Chứ thơm thảo và sức lực như ngài thì
mấy khi mà dùng hết.

Biển đầu hạ điệu đà khẽ rùng mình đón khách. Chúng tôi ngồi ngoài ban công một nhà hàng kiểu cách lối phục hưng. Tinh những món hảo hạng cả và ngài lại bùng nổ vầng giới. Tôi sau một vài ly lấy khí thời ngôn lời cũng thuận mà xuất ra ậm ạch. Hai cô nàng khen ăn nói có duyên nhưng ngài lại gạt đi, bảo rằng là thô lậu. Nhẽ thế mà tôi chỉ quen được với gái xấu chẳng?

Phố biển lên đèn. Tiệc sóng sánh trong vang trắng và nhiều wishky phẩm hạnh làm ngôn lời cũng như được bôi trơn. Tôi mạnh dạn hơn để khóa lấp xa xôi, âu cũng là cái cách để cho đêm nay gần gũi. Một cô nàng nhẽ cũng mến tôi mà nhiệt tình chuốc rượu. Cứ mỗi một ly cạn lại nhướng mắt về phía tôi đá lông nheo càn cạch ra chiều tâm ý lắm. Nhưng đừng hòng hạ gục được tôi. Còn khướt tôi mới say. Tôi phải tỉnh để say một canh ân ái tàn phai chứ lại.

Ngài nhìn đồng hồ. Hăng khí sớm. Nhưng ngài quyết về. Sự ấy xem ra là lạ lắm bởi tôi với ngài chèn chèn phải thâu đêm. Nhưng nom hai cô nàng kia thì tôi lại nghĩ ra là sự bình thường bởi hương sắc thời cần phải có thì gian mà tận hưởng. Lòng tôi miên man những hoan ca và nhã nhạc thần tình.

Về tới khách sạn, ngài phăm phăm bấm bổ đi đầu. Hai cô nàng đi giữa. Tôi khóa đuôi ngấm dáng Kiều thơm. Đưa cho mỗi cô nàng một chìa khóa, ngài bấm cửa thang máy vẫn theo lối quý ông. Nhưng chỉ có hai cô nàng trong đó. Ngài đứng ngoài nhìn hiển thị chỉ số tầng cao. Tôi chực ấn nút để lao vào nhưng ngài bảo “Hai đứa đó không thuộc về tao và mày”. Ô hay! Thế thuộc về ai?

Thuộc về bề trên, hiểu chưa? Vâng, tôi hiểu. Thừa bề dưới kính yêu!

NHỌ

Lê Hồng Tuấn
<https://thuvienpdf.com>

Thẩm Âm.

Chị không còn trẻ, bốn chín vừa qua chưa lâu mà năm ba đã rầm rầm kéo đến. Chị không cao nhưng ai cũng phải ngược nhìn bởi cổ có ba cái ngấn cực xinh và đa tình mọi nhể. Mẹ tiên nhân, tạo hóa thật khéo vẽ vời.

Chị có đẹp không? Tùy mắt thôi. Nhất là mắt của những kẻ si tình hoặc bị thông manh bởi những thói đa đoan ắt ơ dấm dớ. Cá nhân tôi thấy chị xinh bình thường, những nét xấu cũng bình thường, trừ một thứ bất bình thường là giọng ca khá mả. Tạo hóa tuy lăm trái ngang nhưng cũng vô khối những công bằng.

Những tình khúc của Ngô Thụy Miên, Vũ Thành An hay Trịnh Công Sơn qua mồm chị đều trở nên rất lạ. Thoảng nghe thì phảng phất giọng của những vàng son danh giá một thời, kỹ ra lại thấy chẳng giống ai. Với cái trình thẩm âm tương đương với bỏ nghe sonate (đọc là xô- nát) của tôi thì đó là một chất giọng hơi thiếu điêu luyện nhưng lại thừa những xúc cảm mà nếu đem ví von thì chẳng khác gì cái khí chất đang vào độ hồi xuân của chị. Từ quyết liệt bỗng quay sang nũng nịu, đang rạo rực bỗng phảng lạng gương hồ và hăng tô hô thì bỗng giở nên kín đáo. Là tôi cứ bố láo mà phán bừa như thế.

Tôi quen chị buồn cười và cắc cớ. Ấy là xong một bữa rượu thịt phủ phê thì bạn tôi rủ rê đi hát ở một tiệm khuất nẻo cuối phố ăn đêm. Hai thằng đàn ông chui vào chỗ kín kể ra cũng nhiều khuất tất lẫn nghi ngờ bởi thiên hạ bây giờ người ta nhìn nhau không bằng "cửa sổ tâm hồn" nữa mà bằng độ lạnh tanh của viên đạn hoặc cú vọ sẵn mồi. Tôi không hào hứng mấy. May là bạn tôi thâm hiểu ra tâm ý nên rỉ tai rằng sẽ có gái đến hát cùng. Tôi hỏi lại rằng hàng họ hay tình nhân? Bạn tôi bảo thuộc thành phần không có chó nên bắt mèo ra...

Chị đến. Tôi tá hỏa tam tinh, mắt đang hình cầu bồng lồi ra như trôn ốc. Tôi nói nhỏ với bạn, rằng đi hát bảo mẹ đến làm gì? Bạn tôi rú như sói tru trắng, rằng người yêu tao, mẹ cái mả bố mày. Tôi lạng người đi trong hoảng hốt.

Ấy rồi chị vỗ mịch hát những bốn, năm bài.

Tôi mắt chữ A, mồm chữ O. Tôi lại hỏi bạn tôi, ca sĩ à? Bạn tôi cười hí hi, sĩ đếch gì nhưng có tí... chất nghệ.

Hôm rượu thịt với thằng Bôm Bốp, nó chê tôi dạo này thâm về mặt "chất tanh". Tôi bảo tôi già rồi và "cá tươi" ngày một khó đánh bắt dù đơm đó giăng ra trùng trùng. Đây là chống chế thế chứ tôi hiểu có giăng lưới giời ra mà không rắc vào tí thính thơm thính thối thì cũng toi cơm. Cá mú giờ chúng khôn lắm. Giăng mắc kiểu hú họa chỉ bẫy được mấy con bọ gậy kim la hoặc vài ông gọng vó ghẻ lở hắc lò.

Tôi nhớ ngay đến chị như một giải pháp tháo ngòi nổ bởi vài khuôn mặt lạnh như đít bom đang chênh ềnh trên bàn rượu. Tôi không muốn nhắc tới cái ý tứ khả ố mà ông bạn tôi

từng rêu rao, rằng "không có chó nên bắt mèo ra...". Ngử như tôi đôi lúc lên cơn cũng thống thiết ra trò.

Chị đến. Và giờ ọ, khi tôi văn hoa giới thiệu rằng đây là người hát những bản tình ca hồn vía nhất nhì nước Nam thì những cái bản mặt đít bom kia giãn nở ra tý chút. Một vài thằng đã đứng dậy phúi đít ra về cũng lập bập trở lại ôm lấy vai ghế mà ngheu cổ bắc mặt như chó hóng tát ao. Và chị hát. Tự nhiên lắm. Tôi để ý thấy một con ruồi đang bẽn lễn đậu kín đáo bên mang con cá chép om dưa bỗng chốc tung tăng như chỗ không người. Bữa rượu thịt dài ra như xa lộ.

Sau hôm đó tôi thân thiết với chị hơn và thằng Bôm Bốp không còn chê tôi nữa. Nhưng hằn sâu trong mắt nó vẫn có cái gì đó chưa được ưng lòng. Nó bảo tôi giá chị hát trên đài phát thanh nhẽ hay ho và hấp dẫn hơn trên truyền hình. Tôi hiểu câu chuyện được tiếng mất hình. May mà chị ít khi bị rồ lên vì... mất sóng.

NHỌ

Lê Hồng Tuấn
<https://thuvienpdf.com>

Hai Lối Mộng

Năm thi đại học, tôi ghi danh ba trường. Trường nhất là Tổng hợp khoa Báo chí (tôi thích), trường nhì là Luật (nghe oai thì thi thôi, chứ biết chó gì), trường tam là Sư phạm (theo yêu cầu của phụ huynh). Tôi đỗ luôn cả ba, nhẹ nhàng như không. Tôi nộp hồ sơ trường Tổng hợp khoa Báo chí, lai kinh dài sử mong ngày vinh hiển.

Tôi ở ký túc xá, ngoan như một ông cún ghẻ. Ngoài giờ lên lớp chỉ biết ngóng cửa sổ ngắm cây, chán chê lại lê la căng-tin chè bôm, kẹo lạc. Đêm chả biết làm gì ngoài mớ chuyện phấm với lũ bạn cùng phòng, hấp lên thì bật bung cây ghi-ta đứt dây chơi những bản theo phong cách chảo chảo, tỷ như “ôi bàn tay năm ngón mất ba... còn hai”. Bi kịch rất!

Một đêm buồn bã. Tôi lang thang đường Nguyễn Trãi. Đi như mộng du. Mỗi chân thì tạt quán cà phê- video cóc rìa đường. Thời đó, quán cà phê bán cho sinh viên thường có dịch vụ chiếu video, kiểu “bia kèm lạc”, chủ yếu chiếu chương bộ. Khuya khuya thì đóng cửa, cắt người canh me chiếu phim “con lợn” cho khách quen. Và tất nhiên thu thêm phụ phí, không qua đồ uống thì bằng tiền tươi. Giờ xui thế nào, hôm đó lại chiếu xã hội đen ngắn tập của Hong Kong. Tôi ngồi mút cà phê, xem nhúc nhắc. Trên phim là hình ảnh một gã đẹp giai, đầu đội tóc giả xoắn xoắn trắng toát, người khoác áo choàng đen có viền cổ màu đỏ dài lút gót chân đi

đi lại lại, tay chỉ, miệng nói cực hùng hồn. Lũ chung quanh im phăng phắc. Á à, thì ra đó là một gã luật sư đang tranh biện với ông chánh án và bồi thẩm đoàn. Phía dưới gã, thân chủ là một cô nàng tuyệt đẹp. Hết phim, họ lấy nhau và có những thiên thần. Tôi mê lắm.

Đó là bộ phim định mệnh thay đổi cuộc đời tôi, bởi sau đó ít ngày tôi rút hồ sơ nộp sang trường Luật. Tôi bỏ giấc mộng báo chí vì chả thấy nó oai phong và hạnh phúc gì. Mơng tôi nó to và đẹp hơn. Tôi muốn được như gã luật sư đẹp giai trong phim và cả thật nhiều các cô nàng xinh xắn. Còn thiên thần, thú thực là chưa nghĩ tới.

Ra trường, lũ chúng tôi lăn lộn kiếm sống. Thôi thì đủ nghề. Và đáng buồn là phần nhiều chả liên quan gì đến cái chuyên môn được đào tạo. Để trở thành luật sư như gã trên phim là cả một chặng đường rất dài và... rất xa. Tôi thất vọng tuyền tập. Nhiều đứa, sau bao năm cày cuốc, chả hiểu do thích oai hay tiếc công đèn sách mà cũng đi học thêm rồi tập sự và tập tọng làm luật sư. Cũng có một cơ số đứa đi theo ngạch công chức chính chuyên, lắt léo leo thang mon men ghế thẩm phán, chánh án. Nhưng như đã nói, phần nhiều là làm những thứ chả liên quan. Cơ mà thôi, đường đời không ai giống ai bởi lối đi là quan san vạn nẻo. Cơm ăn, áo mặc mới là thứ đeo đẳng hằng hằng đến muôn đời.

Chúng tôi trưởng thành theo bản năng và năm tháng. Đáng mừng là ai cũng nên người. Luật sư vài đứa có danh, có giá. Thẩm phán, chánh án cũng dăm ba thằng được chúa điểm mặt, vua gọi tên. Doanh nhân nhiều tốp nọ, tốp kia, trời sứt như tăng trưởng. Lìu tiu như tôi cũng cất được ngôi

nhà chật, lấy được con vợ già và sắm được hũn ông Mực Xê (C) cuối đời Bảo Đại. Đời chưa đến nỗi hoành tráng nhưng cũng táng đờm như ai.

Duy chỉ có ông bạn thân tôi là Bing Boong xem ra hơi lẹt phẹt. Hũn làm ở nơi nghe danh thôi đã phát khiếp, kinh hãi đến nỗi tôi chả dám biện ra đây. Bao nhiêu năm mà vẫn giữ chân thư lại, ăn lương chuyên viên. Chả biết hũn kêu thật hay đùa nhưng thấy bảo đói lắm. Lúc nhàn hạ chỉ mỗi việc trà vật, thi thoảng đảo địa phương với lãnh đạo, chả xấu xít màu mè khỉ gió gì. Xuân thu nhị kỳ gọi là bận rộn tí chút và cũng có miếng ăn. Mà miếng ăn cũng nhỏ, dăm đồng hoa hồng tô vẽ, ít hào chênh lệch in ấn vài tấn tài liệu.

Đâm ra, đà bốn mươi vườn chữa vợ, chung thủy nét na với nhà thuê và xe máy trả góp. Anh em thương, kéo ra ngoài làm ăn nhưng hũn chối nhiệt tình. Lý do cực kỳ giản dị, là ở lâu trong môi trường công tác hành chính nặng nề làm hũn ngu ra và chậm đi, người chỉ còn rặt lại một chất, là máy móc và thư lại. Trong khi để ra đời làm ăn, người ta cần sự tinh ranh, nhanh nhạy.

Hôm qua, gặp mặt anh em thân thiết nhân cái ngày chẵn niên rời mộng nhắc dứt khỏi giảng đường, Bing Boong chìa tôi tấm danh thiếp mới. Hũn chuyển nơi làm việc, từ chỗ kinh thiên sang cái cơ quan vô cùng động địa. Tôi bắt tay chúc mừng, nói những lời động viên gần nhiều siêu cánh mỏng. Tiệc vui ngất. Ngà ngà, tôi hỏi Bing Boong “Sang bên này kiếm ăn khá chứ?”. Hũn sục sùi “Chưa thấy đâu nhưng đi toi một cơ số chạy chỗ rồi”.

Tôi không biết “một cơ số” là bao nhiêu và Bing Boong dành dụm mất mấy năm hay moi móc ở đâu ra. Nhưng tôi biết, cái cơ quan kia cũng như sự nghiệp của Bing Boong còn rất dài và xa xôi vạn dặm. Giống như cơn mộng của tôi trong lúc rồ dại ước được trở thành gã luật sư đẹp giai như trên phim. Nhưng hồi ơi, cuộc đời không phải là một bộ phim mà luôn là những trò trốn tìm kỳ khôi và vô cùng mất sức.

Tôi mất nét thảo vài dòng ra đây bởi mộng báo chí đã hồng như cờ bí và mộng luật sư luôn nhả nhử cười trừ. Bên tai tôi lúc nào cũng văng vẳng bài hát “Hai lối mộng”, một giai phẩm của Trúc Phương. Là cõi lòng của ông nhưng tôi cứ vơ vào cho... vênh váo.

“Xin giã biệt bạn lòng ơi, trao trả môi người cười.

Vì hai lối mộng hai hướng trông.

Mình thương nhau chưa trót, thì chớ mang nỗi buồn theo bước đời, cho dù chưa lần nói.

Nhưng nếu còn đẹp vì nhau, xin nhẹ đi vào sâu. Gửi thương tiếc nhiều đau bấy nhiêu. Mình chiatay đi nhé, để chốn nao với chiều mưa gió lộng, ta đừng vui bến mộng.

Bao lần đi, gối mỗi chân mòn, tâm tư nặng vai gánh. Đường trần cho đến nay, chỉ còn, bờ mi khép kín, giấc ngủ nào quên, giấc ngủ nào gọi tên.

Thôi nhắc nhở để mà chi, quay về xưa làm gì, giờ hai lối mộng hai hướng đi.

Niềm ưu tư tôi đếm.

Từng bước trên phố nhỏ đau gót mềm.

Sao rụng nửa đường đêm...”

NHỌ

Lê Hồng Tuấn
<https://thuvienpdf.com>

Quang Quác

Là tôi xách mé gọi gã thế. Chứ thực ra gã chỉ kém ông Pa tôi chừng dăm bảy niên thôi. Để nói chuyện quen biết, thì tôi biết gã từ năm 94, ngày mới nhấc chân từ nhà quê ra nơi phố thị. Chả là vợ gã, một vàng son thợ hát lấy lòng khi đảo qua trường Tổng hợp (cũ) đi trống bỏi mấy trò văn nghệ sinh viên thì phát hiện ra tôi mới thăng Bôm Bốp. Chỉ là việc chúng mày hát hay, có tố chất, qua nhạc viện học mới cô, cô đỡ dần.

Bọn tôi ngạc nhiên và hoang mang lắm khi cô trao tay tấm giấy ghi địa chỉ nhà riêng và số a lô, rồi ôm vai nhúc nhắc dặn, nhớ nhé, đến không cô buồn. Sợ quá nên chúng tôi quên tiết, cứ nghĩ đấy là trò đùa hay một phút cao hứng của tài tử giai nhân. Nhà quê ra tỉnh, tự kỷ và tự ti quá thế lắm!

Tôi không học trường Tổng hợp nữa, mà chuyển hồ sơ sang trường Luật. Chuyện này tôi đã kể ở bài Hai lối mộng. Tôi không còn ở chung với thằng Bôm Bốp nữa, mà chuyển nhà thuê gần trường, làng Láng, rau thơm húng chó.

Một bữa, thằng Bôm Bốp sang thăm tôi. Phương tiện di chuyển là... căng hải với động cơ côm hai ngày không có hạt nào. Nói thăm là cho nó ra vẻ, chứ thật ra là đi mò ăn. Ngày í, sinh viên đói kinh niên, khổ như tiền đồ chị Dậu. Tôi chả

khá khăm hơn, nợ nguyên cả một dãy phố dài, kéo tận vào ngõ hẹp của mấy anh bán bánh mì đêm. Chúng tôi nhìn nhau, nổi cồn cào dâng lên tầm mắt.

Tôi đãi thằng Bôm Bốp ca nước mưa (nước tôi hứng để uống, chứ hùi ấy làng húng chó tuyến nước giếng khoan, tanh tào và vàng ệch) cho bụng đỡ sôi rồi nghĩ kế. Nói thật với các bạn, đói thì hơi sức đâu mà miu với kế. Chỉ nghĩ đến ăn thôi. Ăn gì cũng được, trừ đồng rác ruồi nhặng bu xanh đỏ, và ông cóc ghẻ lụ khụ dưới chân giường. Rồi tôi rú lên, qua nhà cô thợ nhạc chơi tranh thủ kiếm bữa, miếng giấy ghi địa chỉ tôi hăng giữ đây. Ngó quanh quất địa lý, địa hình cũng không mấy ngại xa cách trở. Thế là chúng tôi lăm lũi đi, đôi môi mười chín hai mươi rộp lên lảm nhảm những chuyện không đầu không cuối.

Lần mò rồi cũng đến, hai thằng đũa nhau việc đánh tiếng. Chưa kịp cất nhời thì một gã quần đùi áo cộc, trề kính thò mặt ra khỏi khuôn cửa hẹp của căn hộ tập thể đời 6 hay 7x gì đó, giọng phe phé, hỏi ai? Dạ, chúng em hỏi cô có nhà? Gã cụt nhữn, đi Quảng trị rồi, lâu mới về. Việc gì không? Dạ không! Thôi, bọn em về.

Chúng tôi quay đi. Gã giật giọng, nghe nền nã hơn, vào nhà chơi đã. Thì vào. Mấy khi được dịp. Không được bữa chén thì cũng được hớp nước. Nhưng chúng tôi nhầm. Gã chả nước non cơm cháo gì mà ngồi thuyết những thứ không tài nào hiểu nổi sau khi đã biện ít sự giới thiệu lẫn trình bày. Mặc mẹ thằng Bôm Bốp há mồm nghe rồi thở, tôi tranh thủ nhìn quanh. Gớm, căn phòng bé tí tẹo mà ba bề bốn bên cơ man nào là sách, tuyến chữ Tây, gáy dày ụ. Tôi đoán gã chắc

ở Tây về, cơ mà không dám hỏi. Nhưng tôi nhất quyết là như thế, bởi khi gã thuyết thi thoảng lại chêm vào những câu xì lố xì lơ nghe rất vui tai. Thú thật đến bây giờ tôi chẳng nhớ đích gì ngoài cái thanh âm cao hơn mức bình thường so với những người đàn ông trưởng thành. Giọng gã y như bọn trống choai đang tập gáy hay mấy đứa dở ông dở thằng sắp sửa dậy thì.

Thuyết chán, gã bắt chọt, điệu nhá? Chúng tôi đồng thanh, bọn em không biết uống (thật đấy, không phịa tí nào). Gã hơi nhàu mặt, rồi giãn ngay, cười rạn rở, thanh niên nên nếm tí, mấy khi. Thế thôi là gã rút. Chai điệu gì đẹp lắm, màu trong suốt long lanh. Cái cốc uống cũng lạ, miệng loe nhưng đít tóp, bằng thủy tinh màu tím ngắt.

Chao ôi, hất cốc điệu vào họng mà bồng cổ nổ hâu, tối tăm mặt mũi. Cả đời tôi chưa từng biết đến loại điệu ác ôn như thế. Mỗi sau ra trường đi làm mới biết đó là cái giống Vodka từ nước Nga xa xôi. Chưa kịp đặt ly thì gã lại rút, ra chiều nghiêm cẩn, thân tình lắm. Đã thế thì bọn tôi cũng nhiệt tình mà đáp lại bằng cách ngửa cổ dốc ngược. Giời bung biêng, đất bung biêng.

Và gã bắt đầu đọc thơ. Giời ạ, làm sao lại có thứ thơ lạ tai đến thế. Nó khác hẳn với những bài thơ bọn tôi vẫn học trong sách giáo khoa. Gã bảo, thơ tao đấy. Hay không? Bọn tôi gật lia lịa. Rồi lại mắt nhắm mồm há mà nghe. Thanh âm mỗi lúc càng rạo rực, hùng hồn, hoang mang xen lẫn cả nức nở, ngẹn ngào, khèn khếch... Hết đứng dậy lượn như đèn cù lại phệt sần mà nỉ non. Gã tưởng bọn tôi khoái chí hưởng thụ, chứ đâu biết haithằng điệu say ngoắc cần câu. Thơ chỉ

ngót khi gã thấy hai thằng tôi dựa tường nghẹo đầu hỗn hển, bọn em xin phép bọn em về. Và gã dường như còn tiếc nuối bằng cú hện hò lăm nổi băng khuâng, rảnh lại đến chơi nhé.

Bọn tôi dìu nhau về, lười thè như chó dại.

Sau đận đó bọn tôi chết khiếp, dù rất mong mỗi gặp lại cô thợ hát kia cho thỏa nỗi ngưỡng vọng và chút ham hố nông cuồng tuổi trẻ. Chúng tôi quên băng, và chẳng nghĩ ngợi gì về những điều hứa hẹn, ngay cả trong cơn máu me nhất cũng như phút mơ màng. Giảng đường và những cơn đói lòi chúng tôi đi hết một dạo sinh viên khốn khó.

NHỌ

Lê Hồng Tuấn
<https://thuvienpdf.com>

Hai Lần Hâm. Là Chín

Làng tôi có anh Long Căn, năm nay đầu cũng hơn năm sọi. Hồi tôi còn bé, anh đẹp giai nhất làng. Nhưng khi tôi nhớn lên, thì anh lại về nhì. Vì ngôi độc bá đó bị tôi soán mất. Anh sinh năm rồng nên có tên Long, còn Căn là tên vợ anh. Ấy như là sự nông nổi của phép gọi tên vậy.

Anh hiền nhưng cục. Cục hơn nữa khi anh đi lính oánh Tàu về, đầu như năm 88. Hai năm sau anh lấy vợ. Giai làng tôi hồi đó có tật là tuyển mò đi mạn ngược chim gái. Chả phải gái mạn đó đẹp, thậm chí còn lùn, xấu. Bù lại, khỏe như cái máy cày chạy dầu hôi, cần cù như những con trâu cái vào mùa bừa ải. Ngày đó, người ta dựng vợ gả chồng để lấy sức kéo là chính, xấu đẹp quan trọng đếch gì.

Nhưng anh thì khác, mò tán gái miễn xuôi. Đã thế còn chim được em kháu nhất vùng, lại giỏi giang thạo nghề chạy chợ. Mỗi tội người nhỏ và mảnh lăm, được cái da trắng, môi hường. Cả nhà anh chả ai đồng ý, chửi anh không biết chọn vợ, rằng lấy ngữ đó về tổ công hầu hạ và đặt tử ba buồng bích phê làm cảnh. Anh cũng không vừa, chửi lại cả họ, rằng sướng khổ anh hưởng chứ có liên quan và chết chóc thằng Tây nào mà bi bô khấn hộ. Phải chịu đấy, và làm cỗ to nhất làng cưới vợ cho anh.

Cưới xong, anh xin ba tạ thóc làm vốn ăn riêng, dựng một cái chòi sát mé bến làm tổ ấm. Anh không chung chạ gì với song thân và bấy em đại, tuyền gái, hạng bà cô qua mỗ. Ngày ngày anh lo việc đồng áng nặng nhọc, lúc nông nhàn lại thả đơm đó và vó bè kiếm cá. Vợ anh tất tả chạy chợ, chả có vốn nên đựng gì bán nấy, tuyền những thứ rau rợ, cá mú bến sông. Thi thoảng cũng áp phe phản thối chó, mua chợ sáng, bán chợ chiều ăn lãi mấy hào. Những hôm ế, anh lại có đĩa mộc tồn mút mát với be sành.

Rồi lần lượt hai đứa nhóc ra đời. Chúng thừa hưởng ở vợ chồng anh những gì tinh túy nhất về thể chất, nhưng lại rất mất nét về mặt não trạng.

Anh cũng có hơi buồn nhưng lại chắc lười rằng không đui mù sút sẹo gì thì phúc hăng còn dày. Còn vợ anh, sau khi hoàn thành nghĩa vụ sinh nở lại đom dáng ra mới chết, thịt hồng, da thắm và to hơn hồi con gái nhiều lần. Cái giống liền bà nó lạ lắm, nhiều người to hơn đẹp để lúc con gái, nhưng chồng con vào cái cứ như ốm hao, tướp như xơ mướp. Ngược lại, nhiều em trông lại mỡ màng, đầm thắm ra.

Anh vẫn đẹp giai như đã từng, tất nhiên vườn thua tôi. Vợ anh vẫn chạy chợ, bán những thứ của buồn bã xa xưa. Căn chòi mé bến anh đã cất nền cao và dựng thành nhà gạch, tuy không được khang trang nhưng so với lễ thói ở quê cũng thuộc diện chấp nhận được. Việc đồng áng anh vẫn làm, nhưng nhàn lắm vì có máy móc hộ hành. Việc đơm đó, vó bè mé sông là anh đoạn tuyệt. Chả phải anh lười, mà vì cá mú nó lười sinh sôi bởi bàn tay tận diệt của con người. Những tưởng đời thế cũng là được với vợ chồng anh. Nhưng không,

anh bắt đầu giở chứng, rượu suốt ngày. Và cứ mỗi cơn say, vợ anh lại là “thức nhảm” với những cú bạt tai, lên gối âm âm. Tôi có hỏi tại sao lại thế, anh cười hiền, đời nó buồn quá, rượu say rồi đánh vợ cho vui. Tôi lại hỏi vợ anh, bị đánh thế vui không, thị đỏ mặt ấp úng, nhục nhưng quen rồi nên thấy bình thường cũng, em ạ. Tôi chả hiểu vợ chồng anh ra cái thể thống cống rãnh đếch gì.

Việc đánh vợ của anh cũng hay, đánh có ngày, thường là cách nhặt. Y như bọn trẻ nít đi học thêm 3- 5- 7 hay 2- 4- 6 vậy. Quen đến độ làng nước thấy âm ỉ mé sông là biết hôm nay ngày gì, thứ mấy. Mà anh đánh có lớp lang, trình tự. Là bắt vợ dọn mâm, rồi ngồi hầu rượu. Anh kể cà hết chuyện nọ đến chuyện kia đến tận khi say. Rồi quăng mâm ra hè. Và rồi bôm bốp. Vợ anh chạy có cờ, nhưng cổng anh khóa từ lâu nên chỉ loanh quanh hết gậm giường lại leo tràng kỷ. Chán là anh phệt hè ngồi thở. Vợ anh lại dìu vào giường buông màn, đắp chăn. Mai lại coi như không có chuyện gì, mặc dù mặt mũi sưng phồng như trâu chữa trứng.

Những hôm không đánh vợ thì anh lại chửi. Mà cái sự chửi của anh nó cũng vô tiền khoáng hậu, chả âm ỉ bao giờ. Là cứ đến giờ lên giường, anh chìa tay cho vợ gối đầu, nhưng mồm lại sục vào tai rỉ rả, y như cái chương trình tiếng thơ hay đọc chuyện đêm khuya trên đài tiếng nói vậy.

Tôi mang chuyện này về kể với vợ. Nó trợn mắt kinh ngạc, bảo tôi mà như thế là nó phé. Còn phé không được thì báo công an. Tông môn, học đâu ra cái thói Tây - Tàu của nợ, chờ được vạ thì má đã sưng, nghe chữa? Chán đi nó lại chê bai vợ anh, rằng vợ chứ có phải bịch bông hay quả bóng đâu mà

suốt ngày để chồng nó vằn vò, đá đấm. Thì tôi biết đâu đấy, thấy chuyện lạ mang về kể thôi. Thế mà đã oang oác ra rồi.

Tôi mang chuyện này đi hỏi các nhà tâm lý nửa mùa thì được giảng, rằng ấy đơn giản chỉ là phép làm mới đời sống vợ chồng thôi, đau đớn chút lúc buông màn nhưng sau đó thời sẽ hân hoan, mọi nhẽ. Tôi hoang mang như những di sản bỏ côi.

Hôm nọ giận vợ nên có nhỡ tay tặng cho đôi chiếc bạt tai dù vẫn biết đánh vợ là một vết xấu xa âm lịch nhưng khi ngôn ngữ bất lực thì hành động phải lên tiếng thôi. Nó giận mất nguyên tuần làm tôi rất mất công bọ dít.

Đêm khăng khít vợ chồng, chúng tôi như được gỡ về những ngày đầu mới yêu. Tôi lơ mờ hiểu ra cái sự lạ nhà anh cũng như cách giải thích của các nhà tâm lý nửa mùa. Và tôi rất lấy làm hân hạnh khi được dự phần vào cái công cuộc có phần lạ và mới mẻ đó.

Các bạn hãy hâm nóng tình yêu theo cách đó xem sao, một lần thôi. Chứ nếu hai lần hâm tôi e sẽ... thành chín.

NHỌ

Lê Hồng Tuấn
<https://thuvienpdf.com>

Quảng Gánh Vui Đi Mà Lo Sống

Đã cuối xuân, đầu hạ. Hè nhấp nhô và xuân thời đồng đánh. Giao mùa đậm ra thời tiết trắc nết như nạ dòng mất gà. Sài Gòn nóng rẫy, miền Tây hạn hán than van, Hà thành lún phún mưa phùn ròn rã tháng qua. Mẹ thiên nhiên ngày mỗi nghiệt.

Lê thân đi ăn bữa trưa. Như bao bận chẳng chuyện gì ngoài bình phẩm món ăn và đồ uống. Rồi ước ao và xuýt xoa. Bạn bảo giờ ăn gì cũng chẳng thấy ngon nhưng lại ca ngợi hết nhời tốp mỡ mồm chừng thời xa vắng. Tất cả chỉ là cảm giác. Đói nên cái gì cũng ngon. Giờ phủ phê nên nhiều anh cao lương cũng lắc, mỹ vị cũng lờn. Tôi gật gù nghe tiếng đời leng keng trong bát đĩa môi thìa.

Sắp họp lớp cấp 3 trường huyện. Mới đấy đã hơn hai năm, thời gian như bóng câu qua bậu cửa. Tóc bạc ánh kim và nhiều thứ thời lim dim... ngủ gật. Thôi thì cố đi bởi hai mươi năm nữa ai mất ai còn. Bảo vợ mua cho manh áo mới. Chả hiểu thị ngớ ngẩn hay dấm dớ chơi khăm mà mua cho cái áo phong cổ lọ trắng toát, trước ngực có chữ I rồi đến hình quả tim rực rỡ, kế sau là chữ YOU nhưng lại xuống dòng. Nôm na là I trái tim YOU, dịch ra tiếng Ảng lê nhẽ Anh yêu Em. Có phỏng? Lật mặt sau lưng thì thấy tưng bừng dòng chữ "Do you fancy a fuck?". Tò mò tra cứu thì ra là "Có làm "tí"

không em?". Thị bảo mặc đi họp lớp tha hồ họp, nhất là gặp lại những ân ái học trò.

Đầu dạo này rỗng không, cấm có nghĩ ngợi hay bày ra trò gì đáng kể. Sáng ngồi đồng cafe đầu ngõ cố xếp lại nếp nhăn nhưng vô nghĩa, trán hằn vết chim di và mí mắt giật rung như súng máy hạng ruồi. Rồi lại về nhà ngả nghiêng bó gối rung cần "tăng dân số".

Thằng bạn làm nghề bán báo cáo tín nhiệm điện hỏi thăm, rằng đất cát sẽ lên hay xuống tiếp. Không hiểu nó ngu hay tù mù chơi trò cá rún. Phải hiểu rằng, lên xuống không nằm ở thị trường mà nằm ở quy hoạch.

Nhớ lại hồi lớp chồi hệ cơm nát hay ăn chực bột của em. Cứ hễ mẹ gõ thìa xoong nhôm là đầu giường châu hấu. Phải hôm em ốm hay bột thiu thì liu diu ăn mệt nghỉ. Nhưng thường là nhốn việc ngâm nổi. Thương quá mẹ tiện cho tẩm mía, nhai phồng lười lấy tý đường non. Phần mắt mẹ nhai cho đỡ đi miến tê tái. Khóc đòi, để đấy con ăn cho. Mẹ bảo chỗ này có con sâu. Khóc bảo, sâu con cũng ăn được. Ăn nhiều sâu quá nên giờ răng chắc nhưng cái cần chắc thì lại... lung lay. Thật là một thể hệ suy dinh dưỡng và đói khát kinh niên. Bạn tôi giờ có đứa ăn như giả thù. Cái gì ngon nhất ăn, lạ nhất ăn, đắt tiền nhất ăn. Ăn như để chết. Và rồi lại ước ao miếng tộp mỡ năm nào.

Đời nhọc nhằn quá mà hành trang lại nặng. Luôn có cảm giác bị bất ổn bủa vây.

Thực ra mọi bất ổn nó từ cái đầu. Tứ thập nhi bất hoặc. Tôi năm nay chẵn bốn mươi, còn nghi ngờ điều gì? Cuộc

sống khó khăn nó làm cho tính cách con người ta bất ổn, tâm địa hẹp hòi, khí chất nhu nhược. Các bệnh viện tâm thần luôn nhắc nhở thân chủ của mình về mối quan hệ biện chứng giữa sức khỏe của thần kinh và cơ thể. Khi người ta còn nghĩ bụng thì còn... đau đầu.

Năm 1948, ông Dale Carnegies biên cuốn sách nổi tiếng về sau dịch nôm ra là “Quảng gánh lo đi mà vui sống”. Hơn ba trăm trang sách cũng chỉ mục đích khuyên người ta cứ sống thật tốt ngày hôm nay thì quá khứ và tương lai sẽ tốt đẹp, không phải lo lắng nữa. Vì ngày hôm nay là tương lai của ngày hôm qua, và là quá khứ của ngày mai.

Tôi thiên tư có hạn, đọc nát sách cũng chỉ lĩnh hội được phần nào. Gánh lo của tôi nó chất ngất những cái phải làm và những cái không được làm. Tôi nhiều lúc bất chợt thấy mình mong manh ở giữa, cũng định thô thiển học theo sách mà tặc lưởi quảng tất cả đi. Đêm mất ngủ ra đầu nhà hút thuốc vãi, thấy ông hàng xóm lập lòe ngồi sẵn. Tiếng thở dài mang đậm màu sắc triết học nhất nguyên, có tiếng mà chẳng có hình.

Nhưng rồi cũng chính những mối lo ấy nó giữ tôi lại. Quảng đi đâu và quảng cho ai? Thôi thì hăng cứ quảng gánh vui đi mà lo sống đã.

NHỌ

Lê Hồng Tuấn
<https://thuvienpdf.com>

Cứ Mỗi Độ Thu Sang.

Lại chớm thu rồi đấy. Và để tiễn biệt những ngày hè, giờ tuôn "nước mắt" nhiều đến độ thối um cả đất. Nhiều nhân mạng chết không kịp ngáp và người ta đổ tiết cho giờ và oán than trách đất.

Ấy nhưng họ đâu biết là họ đã - đang và sẽ tự giết họ đấy thôi. Bằng gì à? Bằng chính sự tham lam và xuẩn ngốc, hời loài người hào phóng và thông minh ạ.

Tôi hay nghĩ về đàn bà cả bốn mùa nhưng mùa thu là nghĩ về nhiều nhất. Vì sao ư? Vì tôi thấy mùa này họ đẹp, chỉ đơn giản vậy thôi. Chứ không như mùa đông, áo xống che hết vẻ mỹ miều thanh cao lẫn nét ắt ơ nhâng nháo. Mùa hạ thì đàn bà khác gì ninja. Còn mùa xuân ấy à? Gớm, chả khác gì lũ gà vịt nhốt chuồng lạch bạch những phân gio và nhếch nhác. Chứ đâu như mùa thu gom nong nàn mùa hạ pha loãng vị heo may đầu đông và gánh gồng cả những tảng lảng mù u của xuân thì lún phún. Ấy là chưa kể thêm vị ngọt đôi môi của những mối tình đầu.

Ấy đấy, đang luận về thời- về tiết tự dưng lại nhắc đến tình yêu làm người rạo rực hẳn. Với một trung niên bù bưa thì tình yêu không còn cao siêu nữa, đôi khi chợt nghĩ còn chẳng bằng cái ngáp ruồi gọi bình minh. Nói thì thối ỉnh ra thế nhưng tôi là kẻ ham yêu và thích rong chơi. Phải cái tội

cầm yêu được em nào tre trẻ và rong chơi thời không quá được tiếng cơm sôi và sự ỉ ôi vợ già. Bởi cái nhẽ đó nên tôi không thích gái trẻ, luận giải nguồn cơn thì tôi đồ rằng là do thịt chúng... tanh. Thế nên cái giống gái ương ương là tôi thích nhất. Các bạn cứ hình dung là đang ăn quả ổi có cùng tính chất nêu trên thời sẽ tỏ tường. Xanh thời chát miệng, chín thời ngập răng, hehe. Còn rong chơi thì tôi chữa đi đâu quá tuần giờ ngoại trừ đặn năm ngoái trong một cơn nhũn não cấp mà đi biến biệt hơn nửa tháng. Đi lâu ngày cũng chẳng lợi nhuận là mấy bởi về nhà chó chẳng nhận ra và nếu đen thì có khi dít vợ lại vênh ra ngoài ban công hay cửa sổ, hổ hổ...

Tôi dạo này cứ như đi mây về gió, tuy vẫn tự chủ được bài tiết nhưng lại không tự chủ được về thời gian. Thì đây nói đâu xa, hôm nọ đi ăn sáng từ lúc 7 giờ sáng mà kéo đến tận 12h đêm, vợ khùng bố bằng cách gọi 1080 cú điện thoại tra tấn. Thây kệ. Nhưng đến quả tin nhắn "anh về mà đi đưa ma tôi đi" thì kinh hãi thật sự. Bèn nhắn lại "chờ nhé, còn phải đi... mua hòm". Sáng sớm hôm sau vào đúng giờ ra đi của ngày hôm trước mới về đến nhà đấy. Lý do á? Đơn giản thôi, bởi trại hòm người ta... thiếu gỗ, hổ hổ. Nhẽ đây là cú đi ăn sáng dài hơi nhất trong lịch sử các ông chồng nước Nam chẳng? Hỏi thế cho oách để tiện sánh với cú đi đái cũng đắt giá không kém của một nhi đồng nước nhà trên chuyến bay của hãng hàng không Sorry Airlines. Ấy thế mà chữa kinh bằng hàng xóm nhà tôi, quần đùi ba lỗ đi đổ rác những hơn tháng mới vác mặt về và 9 tháng 10 ngày sau thì cô công nhân vệ sinh đem "rác" là một thằng cu bụ bẫm đến trước nhà đổ lại. May thằng cu chẳng phải là con chuột chết nên người ta không vút đi vút lại nhà nhau sau một màn máu đổ

loang chiều. Phàm những hạng người như thế tuyền là dạng trứ danh cả, đốch đùa được.

Lại nhớ cái mùa thu năm nao bị gái cong môi vênh mồm nói lời ly biệt bởi thói ăn nói chót nhả giả cầy nên lòng đau đớn lăm. Tại bởi cái bản tính tôi chả nghiêm túc cái con mẹ gì trong khi gái họ cần những sự đường hoàng và chắc chắn thâm sâu. Phẫn chí nên có phọt được ra mấy dòng thơ, đại loại như vậy:

Gói mùa thu vào lá

Em chia tôi phần hai

Nửa mùa thu còn lại

In lên bóng trang đài.

Nửa em không ở lại

Em bỏ tôi ra đi

Nguyên mùa thu còn đó

Tôi vỡ trái tim phai.

Tim thu không màu máu

Cũng chẳng vàng cúc thơm

Tim thu như tim thai

Đập tình phai vỡ ối.

Sau lời đau bối rối

Là chúng ta li tan

Chút nồng nàn sót lại

Heo may buồn sương mai.

Một mùa thu chưa phai...

Chỉ là cơn cơn vậy thôi chứ ai ngờ đâu thơ lại có chức năng "tiễn trước rước sau" đến thế. Bằng chứng là có một gái mật thư khen ngợi hết lời, rằng thơ hay và rất gợi, nhất là quả "tình phai vỡ ối". Tôi hân hoan lắm nên cũng nhiệt thành đáp trả. Tôi nói rất nhiều về thơ, về tình yêu và lòng trắc ẩn cho gái nghe. Và gái chỉ duy nhất một động thái là nói những lời yêu thương bất diệt. Chúng tôi cứ như một đôi tình nhân chính hiệu, xoắn xuýt lấy nhau trên mạng ảo bao la. Rồi đến một ngày tình cảm đó không thể đầy vơi thêm được nữa, tôi đề nghị với gái một cuộc ọp-lai. Các bạn biết gái trả lời thế nào không? Nguyên văn nhé "chị 60 tuổi rồi, liệu em có thích?" Giời ạ, tình yêu sụp đổ một đồng từ bẹn xuống mắt cá chân. Tôi bẻ phím đóng máy chốt cửa bật điều hòa nằm khóc mất ba ngày. Thương thay!

Cứ mỗi độ thu sang

Hoa cúc lại nở vàng

Ngoài vườn hương thơm ngát

Ong bướm bay rộn ràng...

NHỌ

Lê Hồng Tuấn
<https://thuvienpdf.com>

Bùi Ngùi Xuân

Cứ Tết đến là tâm trạng mẹ tôi không được vui. Năm nào cũng thế, bà hay kể lể những chuyện cũ xưa của một thời khó khăn và đói khát.

Tôi biết hết bởi cũng là một phần của câu chuyện. Một vài lần tôi còn thấy bùi ngùi, nhưng nhiều tôi đâm chán bởi thời đó thiên hạ họ thế cả. Đâm ra cứ mỗi lần bà cất nhời là tôi gạt đi. Bà im, âm thầm sục sục.

Nhà tôi đông anh em, những bốn, ba giai, một gái, tôi con đầu. Trừ đứa em gái kế tôi lấy chồng xa năm về năm không, còn ba anh em, tết nào cũng quây quần đông đủ. Tôi lo những việc trọng, như tảo mộ, cúng vái, khói hương. Thằng thứ ba lo dọn dẹp, trang trí nhà cửa. Thằng út lo bếp núc và những việc không tên. Ba cô con dâu lo hậu cần, cỗ bàn, hoa hoét và những việc mang thuộc tính đàn bà. Lũ cháu thì mỗi việc nghịch. Bố tôi thì chấp tay sau đít, hết ra lại vào. Chán đi lại vác mấy cái cần đàn ra cân đo tăng chỉnh đặt chơi cho phường văn nghệ làng. Mẹ tôi làm nội tướng, lo những việc rất chung chung, đôi khi vớ vẩn và vô bổ. Nhưng vắng bà, là chả ra cái làm sao ngay.

Nhà tiếng đông con nhưng thành ra lại vắng, trừ những ngày lễ tết, còn thì mỗi hai thân già. Anh em tôi lập nghiệp xa cả, muốn chạy đi chạy về cũng nhiều khê. Tôi nhiều khi đi

công tác ngang nhà nhưng cũng chẳng về thăm, bù khú chán với khách khứa, bạn bè lại rúc khách sạn ngủ, đánh bài và em út. Mỗi lần thế, vô phúc mẹ vợ tôi có điện về thông báo là hai cụ chửi cho bỏng máy, rát tai. Đám em tôi cũng quen thói bắt chước, hết như tôi. Chúng bảo về nhà buồn, hai thân già hết vào lại ra, như ma. Thế nên, những dịp như tết thế này, anh em tôi luôn tụ đủ, bày biện cỗ bàn, trò vui, đánh chén thâu đêm. Thế mà mẹ tôi cứ hay nhắc chuyện cũ. Ai mà không chán? Mỗi lũ cháu là vui, chúng chả hiểu gì, thấy bà ỉ ỉ khóc là cười như nắc nẻ, êu êu.

Thường thì bữa cơm cúng tất niên là vui nhất. Bố tôi tất bật đi mời những giọt máu trên và giọt máu dưới còn sống và sót lại đến quây quần. Tôi gọi thêm dăm đứa bạn chơi khăng, đánh đáo. Đám em tôi cũng thế. Cơm rượu rải từ nhà trong ra hè, dễ cũng phải dăm mâm. Đánh chén vui lắm. Chỉ mỗi mẹ tôi buồn. Bà ăn cho có vì rồi ngồi thu lu trên xa lông, chép miệng khi tôi quăng cái đùi gà kháo dở cho con Vàng, rằng thì là “xưa cả năm không có xương mà gặm”. Rồi lại sụt sịt. Chán lại đi nhào bột, băm nhân để làm bánh cúng giao thừa.

Sáng mồng một, bữa cơm năm mới là những món của ngày thường, ít thịt, lắm rau, nhiều xôi gấc. Ăn xong là anh em tôi dắt díu nhau đi khắp làng thăm thú anh em, bạn hữu. Tôi tuy lớn nhưng vẫn diện bộ quần áo mới nhất như thuở bé mẹ tôi hay mua cho. Tôi thích sự tinh tươm của khởi đầu. Lòng vòng đến trưa thì về nhà đắp chăn nằm ngủ vì... say quá. Mặc ai muốn làm gì thì làm, tôi đánh một giấc đến chiều muộn. Năm mới, tôi cũng cần phải có sức khỏe và mong một chút nhàn thân.

Mồng hai, tất cả ở nhà làm cơm đón khách. Cơm rượu đầy tràn phòng bếp, ai đến lại bê ra, món nào nguội thì đảo lên cho nóng. Uống ăn rả rích cả ngày. Mệt mỏi và nhiều kẻ nhưng đã thành lệ bởi đêm đó chúng tôi không còn ở lại. Cứ quãng 8, 9 giờ tối là anh em tôi lại trở về nơi xa. Ở đó có nhà của mỗi đứa và bên ngoại của các nàng dâu. Tết không dài, biết chia niềm vui đều cho thân thuộc cũng là một nhẽ sống ở đời và cũng là sự tử tế tối thiểu của những gã giai xa thân lập nghiệp.

Mẹ tôi lục tục chuẩn bị đồ mang đi từ đầu chiều. Nào gạo, rau, trứng gà, banh chưng, miến, măng, mộc nhĩ..., mỗi đứa một phần đều nhau. Bà sợ bọn tôi chết đói, không có cái ăn của giêng hai rộng dài? Năm nào cũng thế. Bọn tôi phát ngán ngẩm. Không mang đi thì bà buồn, mà có thì chẳng biết nhét vào đâu dù mỗi đứa một xe to phạc. Bà bảo, chúng mày đi coi như nhà ta hết tết. Thảo nào dọn sạch bách cho con.

Bố tôi ôm từng đứa cháu. Mẹ tôi thì đứng im, úp cái khăn quàng cổ lên mặt. Lại khóc rồi. Khổ!

Còn mỗi ngày mồng ba là tết. Tôi sang nhà ngoại từ sớm. Cũng mỗi hai thân già nên đáo sớm cho có tiếng, có người. Bố mẹ vợ tôi ít con, đã thế lại tuyển gái. Lắm con cũng khổ, ít thì đâu hẳn đã sướng hơn, nhất là mỗi khi tết đến xuân về. Bày biện cỗ bàn đánh chén, đưa các cụ đi lễ chùa chiền, thăm thú mấy người anh em. Thế là hết ngày. Bọn em tôi cũng thế. Chúng tôi chỉ gặp lại nhau hôm rằm tháng giêng, làm một bữa phủ phê túy lúy rồi ai về nhà nấy, bắt đầu những cuộc mưu sinh mệt nhọc.

Dăm bận, tôi cũng ướm ý, ngỏ lời đưa bố mẹ tôi ra sống cùng các con. Chử nghe thủng câu đã giã lên như gà nhúng nước sôi. Rằng thì đất lề quê thói đã quen, mỗ mả tổ tiên đã định, lại còn chuyện giỗ chạp, lối xóm, họ hàng. Tôi dăm chẳng dám nài.

Thì thoảng, hai cụ vẫn ra thăm con, chơi cháu.

Lần thì rủ nhau đi cho có đôi, có cặp, lần thì cộc kè so le được ông, mất bà. Mỗi lần thế, chỉ ở dăm hôm, rồi kêu buồn bã, là về. Con cháu có ốm đau, bận việc, cố lắm cũng chỉ thêm một hai ngày. Tôi chưa hình dung ra về già sẽ như thế nào, nhưng cứ thấy cảnh bố mẹ tôi dăm cũng hoảng. Cả ngày chôn chân bốn góc phòng, con bận làm, cháu bận học, muốn động chân động tay thì ô sin nó giành mất việc, không cho làm. Muốn dung dể dạo chơi thì xa đường lạ chợ và cái chính là chả biết chơi với ai. Nhà nào nhà nấy kín cổng cao tường, lồng sắt quây kín ban công. Đâu như ở quê, thần thơ bờ rào, gốc rạ mà buồn chuyện.

Hôm qua, ngày ông Táo châu giời. Mẹ tôi gọi.

À ời hỏi thăm chuyện cúng tiễn nhưng tôi biết là hỏi xem ngày nào về. Tôi thì bảo như mọi năm, cả vợ chồng đưa em gái về cùng dịp. Thế là năm nay đủ hết, không sót đứa nào. Tưởng mẹ tôi phẩn khởi, ai ngờ bà sụt sịt trong máy, bảo chúng nó dối lừa. Cô con gái thay đổi ý định vào phút chót, đi Thái Lan chơi với gia đình chồng. Thằng thứ ba cũng thế, cả nhà đi Trung Quốc. Còn thằng út, viện có nhà mới, vợ lại vừa sinh nên ở lại một năm. Chỉ mỗi mình tôi về.

Tôi trêu, eo, thế thì buồn chết, con cũng ở lại ăn tết bên ngoại một năm, mừng hai về. Mẹ tôi khóc nức trong máy, nói như sợ ai cướp mất nhời, rằng thì anh động viên các em về, mẹ hứa sẽ không bao giờ kể chuyện xưa cũ, không nhồi nhét thực phẩm thức ăn. Tôi cười sặc, động viên, thầy kệ chúng nó, con sẽ về. Tết nay nghỉ dài, chơi gần rằm mới đi. Bà nguôi chốc nhất, rồi dành dợt, nhớ là về, con nhé.

Mẹ yên tâm, con sẽ về, ở ăn tết lâu hơn. Chuyện xưa mẹ cứ kể. Con nghe thay các em và ăn tết hộ cho ba phần.

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

18 NGUYỄN TRƯỜNG TỘ- BA ĐÌNH- HÀ NỘI

Điện thoại: 04.37161518- 04.37163409 * Fax:
04.38294781

Website: www.nxbvanhoc.comwww.nxbvanhoc.vn Email:
tonghopvanhoc@vnn.vn

* Chi nhánh tại Tp. Hồ Chí Minh

290/20 Nam Kỳ Khởi Nghĩa- Quận 3

Điện thoại: 08.38469858 * Fax: 08.38483481

* Văn phòng đại diện tại thành phố Đà Nẵng

344 đường Trưng Nữ Vương- thành phố Đà Nẵng

Điện thoại- Fax: 0511.3888333

Chịu trách nhiệm xuất bản:

NGUYỄN ANH VŨ

Chịu trách nhiệm nội dung:

TS. LA KIM LIÊN

Biên tập:NGUYỄN ANH VŨ

Bìa:KIM DUẤN

Trình bày:VĨNH GIANG

Sửa bản in:THIÊN AN

NHỌ Lê Hồng Tuấn

In 2.000 cuốn khổ 13,5x20,5cm Tại Công ty CP In Sao Việt

9/40 Ngụy Như Kon Tum, Thanh Xuân, Hà Nội

Số ĐKXB: 2872-2016/CXBIPH/12-186/VH ngày 30-8-2016
Số QĐXB: 2040/QĐ-VH ngày 07-12-2016

Mã ISBN 978-604-69-9349-0 In xong và nộp lưu chiểu năm 2017